

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

• USA TODAY BESTSELLING AUTHOR •

• HOLLY RENEE •

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

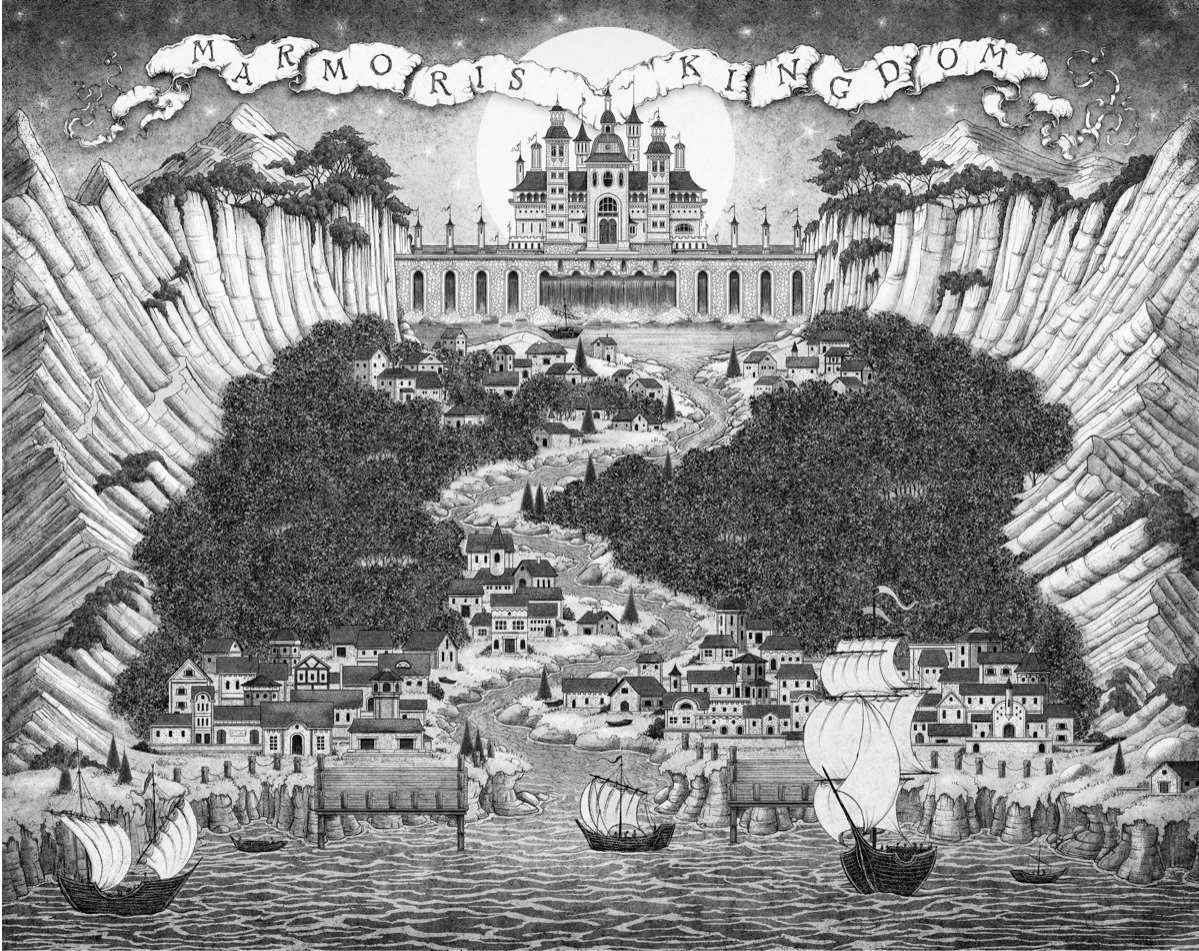
Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

AVLANAN VARİS

ÖRTÜLÜ KRALLIK SERİSİ

HOLLY RENEE

Telif Hakkı © 2024 Holly Renee

The Hunted Heir

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, yerler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve kurgusal olarak kullanılmıştır.

Web sitemi ziyaret edin: www.authorhollyrenee.com

www.authorhollyrenee.com. Kapak Tasarımı:

Adli Tıp ve Çiçekler Karakter İllüstrasyonları:

Eliziannatheone

Harita Tasarımı: Virginia Allyn

Düzenleme: The Beta Bruja'dan Cynthia Rodriguez, My Brother's Editor'den Ellie McLove, Rebecca Fairest Reviews ve Rumi Khan.

TELAFFUZ REHBERİ

Marmoris: MAR-moris
Enveilarian: ON-veil-air-ian
Dacre: DAY-ker
Nyra: near-ah
Wren: ren
Verena: Vuh-rehn-ah
Kai: K ai h
Eiran: AIR-in

İÇERİK UYARISI

Bu seri cinsel içerikli sahneler, şiddet ve saldırı tasvirleri içermektedir. Tüm okuyucular için uygun olmayabilecek olgun dil, temalar ve içerik içerir. Okuyucuların sağduyulu olması tavsiye edilir.

***Bebeklerim için, Nolan ve Millie-
Sen tanıdığım en büyük aşksın.***

İÇİNDEKİLER

1. [Dacre](#)
2. [Verena](#)
3. [Dacre](#)
4. [Verena](#)
5. [Dacre](#)
6. [Verena](#)
7. [Dacre](#)
8. [Verena](#)
9. [Dacre](#)
10. [Verena](#)
11. [Verena](#)
12. [Dacre](#)
13. [Verena](#)
14. [Dacre](#)
15. [Verena](#)
16. [Dacre](#)
17. [Verena](#)
18. [Dacre](#)
19. [Verena](#)
20. [Dacre](#)
21. [Dacre](#)
22. [Verena](#)

[ÖRTÜLÜ KRALLIK SERİSİNDEN DAHA FAZLASI İÇİN HAZIR MISINIZ?](#)

[Holly Renee'den daha fazlası](#)

[TEŞEKKÜRLER](#)

[Teşekkür](#)

[BİR GÖZ ATMAK İÇİN OKUMAYA DEVAM EDİN](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

BÖLÜM 1

DACRE

M Babamın yumruğu mide bulandırıcı bir çatırtıyla çeneme çarptı, anında gönderme a metalik tat . Ağzıma kan doluyordu. Tanıdık acı yüzümde orman yangını gibi yayıldı ve başka bir şeye odaklanmamı zorlaştırdı. Gözlerimi kapattım, onun öfkeli sesini ve gözlerimdeki yaşların sızısını engellemeye çalıştım. Ama ne olursa olsun

Bu birçok kez oldu, katlanmak hiç kolaylaşmadı.

Ondan yayılan öfkenin sıcaklığını hissedebiliyordum, nefesi tenime değiyordu. Kendimi başka bir darbe için hazırladım ama gelmedi.

Babamın sesi gök gürültüsü gibi gürledi, öfke ve hayal kırıklığıyla doluydu. "Sen bu isyanın yüz karasisin," diye homurdandı, bakışlarını benimkilere kilitlediğinde kelimeler küçümseme ile damlıyordu. "Liderlik etmek için doğmuştun ama bir korkak gibi onun için diz çöktün ve parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin verdin."

Onun hayal kırıklığının ağırlığı omuzlarımda ağırlaştı ve kendimi savunamadan orada dururken beni suçluluk duygusuyla ezdi.

"Kendini topla ve oraya çık." Omzunun üzerinden hızlı bir baş hareketiyle işaret etti ve ben de hızlıca

Dudağımdan akan kanı silmek için elimi ağzıma götürdüm. "Sakin bu zayıflığını görmelerine izin verme. İsyan geleceğimiz için sana güveniyor, Dacre."

Sözleri yüzüme inen bir başka darbe gibiydi ve beni şaşkınlığımdan kurtardı. Duruşumu düzelttim ve derin bir nefes alarak kendimi olacıklara hazırladım.

Savaşçıların odasından çıktım, babamın ben çıkarken bile beni takip ediyor gibi görünen delici bakışlarından uzaklaştım. İsyanın geri kalanının toplandığını bildiğim dışarıya doğru ilerlerken havadaki gerginlik hissediliyordu.

Hepsi babamın önemli bir duyuru yapacağını farkındaydı ama gerçeği öğrenmelerinden korkuyordum. Gruba yaklaşırken adımlarım yaklaşan kıyametin ağırlığıyla ağırlaştı, yüzleri beklenti ve endişenin bir karışımıydı.

Gözlerim kalabalığı taradı, tanıdık yüzleri seçmeye ve meraklı bakışlardan kaçınmaya çalıştım. Sonunda ön tarafa yakın duran Kai ve Wren'i gördüm, bakışları bana kilitlenmişti.

Wren'in kısılmış gözleri hayal kırıklığını gösteriyordu, ihanetimin zaten farkındaydı ama beni rahatsız eden sadece onun bilmiş bakışları değildi; çenemde zonklayan ağrı ve yarılmış dudağımdaki kurumuş kandı.

Ben yaklaşırken elini çeneme dokunmak istercesine kaldırdı. İrkildim ve bakışlarımı ileriye doğru sabitlemeden önce elini hızla geri ittim. Hava etrafımızda ağır bir sis gibi yoğunlaşmış gibiydi. Babamın ne yapacağından emin olamadığım için kalbim göğsümde hızla çarpıyordu.

"Bunu o mu yaptı?" Wren'in sesi sıkılmış dişlerinin arasından tıslıyor, duygudan titriyordu.

"Önemli bir şey değil, Wren."

Kai yanımda duruyordu, normalde sakin olan tavı yerini ateşli bir öfkeye bırakmıştı. Yumrukları öyle sıkılmıştı ki

Çeneme dik dik bakarken parmak eklemleri bembeyaz kesildi.

Verena'ya ne olduğunu zaten biliyordu; onun kim olduğunu biliyordu, ama Verena'nın ihanetinin anısı zihninde yanarken bile, kaynayan öfkesinin kaynağı bu değildi. Öfkesinin her zerresi, körü körüne sadakat bekleyen isyana liderlik eden adama yönelmişti.

Ama dilimi kaplayan kan tadıyla bu bağlılığı bulamadım.

Bu Kai'nin babamın bana uyguladığı şiddete ilk şahit oluşu değildi ve son olmayacağından da emindim. İlk gördüğü andan bu yana yıllar geçmesine rağmen, bunu hazmetmesi hiç kolaylaşmamıştı.

İsyanda birlikte büyüdüğümüz çocukluğumuzdan beri birbirimize karşı hep korumacı olmuştuk ve şimdi davamız için savaşıyor yetişkinler olarak bu korumacılık daha da güçlenmişti.

Babam savaşçıların odasından çıkarken fısıltıların belli belirsiz hisirtisi etrafımızı sarmıştı, Reed de peşinden geliyordu. Wren'in gözlerinde yanan öfkeyi ve onu kontrol altına almaya çalışırken vücudundaki gerginliği görebiliyordum.

Babamın eli emredici bir hareketle havaya kalktı ve etrafımızdaki kargaşayı susturdu. Dişlerimi sıktım ve çenemde zonklayan ağrıya rağmen kendimi hareketsiz kalmaya zorladım.

Yüzü tanıdık bir öfkeyle çarpılmış halde karşımızda duran babamın acı sesi mağarada yankılandı. "Marmoris Krallığı'nın varisi kaçıyor."

Etrafımızda ani bir mırıldanma ve şok olmuş nefes alışlar silsilesi patlak verdi. Az önce söylediklerinden başka bir şeye odaklanamadığım için kalbim hızla çarpıyordu, sözlerinin ağırlığı havadaydı. Ondan ismiyle değil, varisi olarak bahsetmişti.

Çünkü onun için sadece buydu.

"Ve bizim saflarımızda saklanıyordu."

Odada bir kaos yaşandı, sesler şaşkınlık ve hayretle yükseldi ama ben sadece babama bakmaya devam ettim.

Babamın gözleri her birimizin üzerinde gezindi, bakışları ilerlemeden önce benim üzerimde kaldı.

"Nyra haftalardır gizlice savaşçılarımızla eğitim yapıyor," diye devam etti babam, sesi tiksintiyle doluydu. "Kral tarafından mı gönderildi yoksa kendi isteğiyle mi hareket ediyor emin değiliz."

Nyra'nın adı anıldığında oda sessizliğe gömüldü.

Babamın bakışları bana kaydı, gözleri sanki bir şey arıyormuş gibi benimkileri delip geçti.

"Hepinizin onu aramasını istiyorum," diye emretti. "Onu bana getirin."

Diğerlerinin beni izlediğini, gözlerinin ağırlığının derimi dağlayan bir demir gibi üzerime çöktüğünü hissedebiliyordum. Onlardan yayılan hayal kırıklığını hissedebiliyordum, her bakış keskin ve suçlayıcıydı.

"İsyanımızın geleceği onu bulmamıza bağlı!" Babamın sesi hararetli bir tona ulaşmıştı. Nefesimi tuttum, bundan sonra ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Etrafımızdaki hava gerginlikle çatırdarken, bizden olmasını istediği askerler gibi durup bir sonraki kin dolu sözlerini bekliyorduk. "Kral onu bulmak için elinden gelen her şeyi yapacak ve her kaynağı kullanacak. Kaçmasına izin verecek kadar dikkatsiz olmamalıydık."

Gözleri benimkilere kilitlendi, hançer gibi keskin ve delici.

Bakışlarını tutarken suçluluk duygusu içimi kemirdi. Ama gerçeğin ağırlığı boğulacakmışım gibi hissedene kadar üzerime çöktü. Babamın benim doğrularıma ihtiyacı yoktu. Onun kaçmasına izin veren bendim. Benim için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi onu becerdim ve kaçmasına izin verdim.

Ama tek bildiği, onun kaçmasına izin verdiğimdi.

Babam, ben izin vermediğim sürece kaçma şansı olmayacağını biliyordu ve ben de izin verdim.

Ve ihtiyacı olan tek gerçek buydu. Ama pişman olmadım.

Pişmanlık damarlarımda zehir gibi akıyordu ama onu bıraktığım için değil. Kendimi bundan pişmanlık duymaya zorlayamazdım.

"Prenses bulunmalı ve bana geri getirilmeli. Vücudundaki yaşamın tükenmiş olması ya da zar zor nefes alıyor olması umurumda değil. Varisin saraya geri dönmesine izin vermeyeceğiz."

Wren hırladı, babamıza bakarken gözleri öfkeyle parlıyordu ama babamız ona bir bakış bile atmadı. Verena, annemizin ölümünden bu yana Wren'in açıldığını gördüğüm ilk kişiydi ve şimdi o da yoktu.

Ve Wren'in babamıza olan bağlılığının, onun aleyhinde söylediği her kelimeyle sarsıldığını hissedebiliyordum. Verena'nın da ona yalan söylemiş olması önemli değildi. Onun arkadaşıydı.

Güce aç babamızdan böyle bir tepki bekliyordum ama içlerinden birinin bile ona elini sürdüğünü düşünemezdim çünkü ona zarar verirlerse... Kendimi sakinleştirmek için boynumu kırdım.

O lanet bir haindi. Bunun doğru olduğunu biliyordum. O küçük bir haindi ve bana defalarca yalan söyledi. Hepimize yalan söyledi ve bu yüzden onu suçlayamasam da çok öfkeliydim.

Bana söylediklerinin doğru olup olmadığından emin değildim, hissettiğim bir şey varsa...

Sikeyim.

Oraya gitmeme izin veremezdim. Şimdi olmaz.

Babam bana sanki ona hiç kimsenin yapmadığı bir şekilde ihanet etmişim gibi bakarken olmaz.

Ama yalanlarını ve yumuşak inlemelerini zihnimden uzaklaştırmaya çalışsam da onu tamamen dışarı atamıyordum. Gerçek adı dudaklarımdan döküldüğünde bana nasıl baktığını düşünmeden edemiyordum. O bakış

Odamdan kaçmadan önce bana bakarken gözlerinde ihanet vardı.

Benden kaçarken gördüğüm son şey sırtındaki yara izleriydi.

Babası. Bana söylediği buydu. Ona o yara izlerini veren babasıydı ve şimdi bile, sadece yarı doğru olsa bile ona inanıyordum.

Bana babası olduğunu söyledi ama kral olduğunu söylemedi.

Kralı düşünmek bile damarlarımda ilkel bir öfke dalgasının dolaşmasına neden oldu. İntikam ve kan kırmızısı intikam görüntüleri zihnimi kapladı ve adama karşı daha önce duyduğum nefreti gölgede bıraktı.

Merhametim için yalvarmasını ve elimi boğazında sıkarken nefes almak için çırpınmasını istiyordum. Gözlerindeki hayatın yavaş yavaş tükenişini izlerken parmaklarımın altındaki korkuyu hissetmek istiyordum.

Hiç kimsenin kanını ellerimde onunkini arzuladığım gibi istememiştim.

Çünkü hiç kimseyi onu korumak istediğim kadar çok korumak istememiştim. Ve bu düşünce beni parçaladı ve huzursuz etti. O benim korumamı hak eden son kişiydi.

Aklıma gelen düşünce göğsüme keskin bir acı sapladı ama dişlerimi sıkıp onu uzaklaştırdım.

"Çabalarımızı bölüşeceğiz ve krallığın her köşesini tarayacağız. O bulunana kadar taş üstünde taş bırakmayacağız. Ona yataklık eden biri bulunursa, öldürün. Sadece onu bana getirin!"

Babamın talimatları karşısında birçok kişi başını salladı ama ben sallamadım. Onu bulacaktım ama bu ne onun ne de bu isyanın yararına olacaktı.

Reed babamın kulağına yaklaşarak konuştu ve dikkatini kendi aralarında mırıldanmaya başlayan kalabalıktan uzaklaştırdı.

Tırnaklarımı avuçlarıma geçirirken kalbimin çarpıntısı kulaklarımda yankılanıyordu. Onu her düşündüğümde, kim olduğuma o kadar işlemiş olan sadakat elimden kayıp gidiyordu. Ben isyan liderinin oğluydum ama o bildiğim her şeyi mahvetmişti.

Zihnim tam bir kaos içindeydi. Öfke, ihanet, pişmanlık. Annem bu uğurda, bu isyan için her şeyini feda etmişti. Tüm hayatım kazandığımızda olacaklar için şekillenmişti, yine de kafamda dolaşmaya devam eden tek düşünce, *Neden onunla gitmedim?*

Karmakarışık, birbiriyle çelişen düşüncelerden oluşan bir girdap birbiriyle savaştı ve başımın zonklamasına neden oldu.

Ama bir şey açıktı, babamın onu bulmasına izin vermeyecektim.

Bakışlarım kız kardeşime doğru çekildi, kollarını göğsünde kavuşturmuş bana bakıyordu. Bakışlarının yoğunluğu, her an kopabilecek bir telin üzerinde duruyormuşum gibi rahatsız bir şekilde kaymama neden oldu.

"Onu bulacağım." Sesim gergin, kararlı bir tonda çıktı, kendime izin vermeyi planladığımdan daha güçlüydü.

Gözlerinin kenarları öfkeyle kırıştı ve sanki uzanıp dokunabilecekmişim gibi bana doğru yayılan öfkesinin sıcaklığını hissedebiliyordum.

"Onu bulmanı istemiyorum." Bana yaklaştı ve Kai'nin yanıma doğru kaydığını hissettim. "Senin ya da babamızın onun yakınında olmanızı istemiyorum."

"Beni onunla aynı kefeye koyma."

"Neden olmasın?" Bir kaşını kaldırdı ve arkasına yaslandı, keskin gözleri beni bir aşağı bir yukarı taradı. "Görünüşe göre onunla olan eğitimi ciddiye alıyorsun. Gerçekten de adama benzemeye başlıyorsun," dedi, ses tonundan zehir damlıyordu.

Ve hedefini vurdu.

İkimiz de bu dünyada kim olmak istediğime dair gerçek bir fikrim olmadığını biliyorduk ama onun gibi bir şey olmak istemediğimden kesinlikle emindim.

Göz ucuyla babamın dönüp bize baktığını görebiliyordum ama onu görmezden gelmeye çalıştım. "Ben onun gibi değilim."

"O zaman onu sen bul." Wren aramızdaki mesafeyi daralttı ve işaret parmağını göğsüme sapladı. "Onu bul ve sakın buraya geri getirmeye kalkma, Dacre."

Kız kardeşime baktım ve tam ağzımı açacaktım ki babam sözümüzü kesti.

"Dacre, benimlesin." Sözleri, yıllar içinde alıştığım bir otorite tonuyla süslenmişti.

"Kai, Wren ve ben de tam aramaya çıkma planımızı tartışıyorduk," diye yalan söyledim ama ikisinin de bana katılmayacağını biliyordum.

Wren bana istediği kadar kızabilirdi ama her zaman arkamı kollardı.

"Böyle bir şey olmayacak. Sen benimlesin. Kai ve Wren biz dönene kadar şehirde kalacaklar."

Wren omuzlarını dikleştirdi, yeni bir tartışmaya hazırlanıyordu ama bakışları benimkilerle buluştuğunda başımı hafifçe salladım.

Bu istediğimiz bir savaş değildi, hala savaşılan bir savaş varken olmazdı.

"Plan nedir?" Ona dokunmasına izin vermeden önce tüm bu lanet krallığı yerle bir etmeye hazır değilmişim gibi konuşmaya çalışarak sordum.

Babamın gözleri kısıldı. "Önce kuzeye gideceğiz. Prenses büyük ihtimalle saraya geri dönmeye çalışacaktır. Onu durdurmak için hazırlıklı olmalıyız."

"Saraya gitmiyor." Düşünmeden konuşmuştum ama babamla birlikte olsam bile Verena'nın saraydan olabildiğince uzağa gideceğini bildiğim için kuzeye gitmekle vakit kaybedemezdim.

"Kaçmasına izin verdiğinde mi söyledi bunu sana?" diye tersledi babam, burun delikleri alevlenmişti.

Hayal kırıklığımı gizlemeye çalışarak yumruklarımı sıktım.

"Hayır, ama onu bundan daha iyi tanıyorum," diye cevap verdim, bakışlarıyla yüzleşerek. "O aptal değil. Onu arayacağımız yerin saray olduğunu biliyor."

Küçük hain için bir yalan daha.

Onun *için* yalan söylememeliydim. Nerede olduğu hiç umurumda olmamalıydı ama umurumdaydı.

Babamın ifadesi sertleşti. "Orada uzun süre dayanamaz. Onu bulacağız. Yakalanıp buraya getirilinceye kadar durmayacağız."

"Yapacağız." Uzun zamandır ilk kez babamla aynı fikirdeydim. Onu bulacaktım ama buraya geri getirmeyecektim.

BÖLÜM 2

VERENA

M Bir başka dik yokuşu tırmanırken bacaklarım protesto çığlıkları atıyor, ter alnımdan aşağı damlıyor ve gözlerimi yakıyordu. Ama bu, içimi kemiren acıyla kıyaslandığında hiçbir şeydi. mide o bükülmüş ve döndü kadar I keçe gibi I nefes alamıyordu.

Bu şekilde devam edemeyeceğimi biliyordum ve yorgunluk ve açlık beni tamamen ele geçirmeden önce bir an önce barınak ve yiyecek bulmam gerekiyordu. Üç gün boyunca dinlenmeden ya da beslenmeden ilerlemiştim ve vücudum artık şiddetle karşı çıkıyordu.

Yine de ilerlemeye devam ettim, ufukta herhangi bir medeniyet belirtisi olup olmadığını tararken yavaş ve bilinçli adımlar attım. Gözlerim uzakta, havada asılı duran bir duman bulutuna takıldı. Bunun tek bir anlamı olabilirdi: bir köy.

Adımlarımı hızlandırdım, yokuşu inerken kalbim umut ve beklentiyle çarpıyordu, duman gittikçe kalınlaşıyor ve daha görünür hale geliyordu.

Durmak bir risk olurdu, ama yakında yiyecek bir şeyler bulamazsam daha da büyük bir risk olurdu.

Daha önce ok ve yayımı kullanarak bir tavşan avlamaya çalışmışım, ama bunun benim tereddütüm olup olmadığını anlayamamışım.

Bir can almaktan ya da başarısız olmama neden olan yeterlilik eksikliğimden.

Ya da aklım Dacre'a ve bana onu kullanmayı öğretirken bana dokunma şekline kaydı.

Her iki durumda da elimde tavşan yoktu ve açlığım giderek artıyordu.

Hâlâ gizli şehirden ayrılırken giydiğim derileri giyiyordum, Dacre'den ayrılırken giydiklerimi. Yolculuk yapan bir kız olmadığımı anlayacaklardı. Şu anda beni aradığından emin olduğum isyana aitmişim gibi görünüyordum.

Beni arıyor olabilir.

Babam isyanın bir düşmanıydı ve şimdi ben de öyleydim.

Köy küçük bir vadide, sık bir ormanla çevrili dağınık evler ve binalardan oluşan bir kümenin içinde yer alıyordu. Evlerin bacalarından dumanlar tütüyordu ve alçak seslerin mırıltısını duyuyordum.

Köyün girişine yaklaştığımda durakladım, kalbim göğsümde çılgınca atıyordu.

Yürürken başımı öne eğiyor, günlük işlerini yapan köylülerin arasına karışmaya çalışıyordum. Yaşlı bir kadın çiçek açmış bir sebze yatağının üzerine diz çökmüş, elleri yırtık pırtık önlüğüne sıçrayan kirle kaplanmıştı. Yanından geçerken bana baktı ve gözlerimiz kısa bir süreliğine buluştu, sonra hızla başka tarafa baktım.

Bu köyde bela istemiyordum; sadece yiyeceğe ve bir sonraki hamlemi düşünebilmek için birkaç dakika dinlenmeye ihtiyacım vardı.

Adımlarım dar ve dolambaçlı sokaklarda yankılanıyor, her biri midemde büyüyen ağrıyı hatırlatıyordu. Yakındaki bir kulübeden yükselen duman bulutunu takip ettim, ayaklarım beni gittikçe kaynağına yaklaştırıyordu. Şirin tavernaya yaklaştığımda, ahşap kapısını fark ettim

sanki yemek ve dinlenme vaadiyle beni içeri çağırıyormuş gibi açık duruyordu.

İçeri adımımı attım, duyularım hemen ılık, küflü bira ve ter kokusunun saldırısına uğradı. Etrafıma bakındığımda odayı alçak bir sohbet mırıltısı doldurdu, gözlerim loş kulübedeki seyrek masalarda geziniyordu.

Barın arkasında iri yarı bir adam duruyordu, önündeki ahşap bar tezgahını silerken asi sakalı göğsüne kadar uzanıyordu. Eski bir tabureye oturmuş ve sanki bar onu dik tutmaktan sorumluymuş gibi dirsekleri üzerinde öne doğru eğilmiş müşterisine dönmeden önce bana meraklı bir bakış attı.

Sinirlerimi yatıştırmak için derin bir nefes alarak, titreyen ellerimi ve sarsılan kararlılığımı gizlemeye çalışarak bara doğru beceriksizce ilerledim.

Bir tabure çekip otururken kalbim hızla çarpıyordu.

Elimi cebime attım ve elimde kalan tek bozuk paranın ağırlığını hissettim. Bugün onu harcayacağım gündü.

"Size ne ikram edebilirim?" Barmen önümdeki barın arkasında durana kadar hareket etti, kaba ellerini barın yüzeyine dayadı. Boğazını temizleyerek dikkatimi çekti. Gözlerim onunkilerle buluşmak için yukarı fırladı, gözlerinin etrafındaki derin gülümseme çizgileri yüzündeki çiziklerle tam bir tezat oluşturunuyordu.

"Size ne getirebilirim?" diye sordu huysuzca, kendini tekrarlayarak, ama sesini yumuşattı.

Düşüncelerimi toparlamaya çalışarak sinirli bir şekilde yutkundum. Yemeğe ihtiyacım vardı.

"Yiyecek bir şeyiniz var mı?" Sesim ancak fısıltıyı geçecek şekilde, çekingen bir tavırla sordum.

Barmenin kaşları hafifçe birbirine yaklaştı ve sanki tek bir bakışla kim olduğumu değerlendiriyormuş gibi bakışlarının üzerimde dolaştığını fark edemedim.

"Fazla değil ama yahnimiz ve biraz da günlük ekmeğimiz var."

Parayı çıkarıp tezgâhın üzerine koyduğumda içimi bir rahatlama kapladı. "Bu yeterli mi?"

Bileğimi sıkıca kavradı ve şaşkınlıkla sıçramama neden oldu. Parmaklarının derime aptalca dövme yaptırdığım sahte isyan işaretine bastırdığını hissettim.

Beni *ona* götüren işaret.

İşaretimin üzerinden bakarken kalbim göğüs kafesime çarpıyordu. Zonklayan bileğimi elinde tutarken aklından neler geçtiğini ancak hayal edebilirdim.

Kaçtığımı biliyor muydu? Gerçek kimliğimi biliyor muydu? İsyancılar peşimdeyken haberin çoktan köylere yayılmış olabileceğinden korkuyordum.

Nazik ama emredici bir hareketle diğer elini bana doğru uzattı. Bileğini çevirdiğinde, kendi isyan işaretinin soluk çizgileri ortaya çıktı. Karmaşık tasarım ve arkasındaki anlam şimdi benim görmem için ortaya çıkmıştı.

Derisine kazınmış işarete bakarken, bir aşinalık ve güvenlik duygusuyla sakinleşmem gerekirdi, ama bunun yerine içimi ağır bir korku dalgası kapladı.

Dacre, evim gibi hissetmeye başladığım yeri alıp acımasız ve merhametsiz bir şeye dönüştürmüştü. Saklı şehir, tıpkı babam gibi beni de öldürecek bir şeye dönüşmüştü.

Bu adamın işaretine bakarken göğsüm ağrıyordu ve tek görebildiğim Dacre'ın ihanetiydi. Tek görebildiğim kendiminkiydi.

Onunla tanıştığım günden beri bana küçük bir hain demişti ve haklıydı. Başından beri ona ihanet ediyordum.

Ama gerçek konusunda ona güvenemezdim.

O isyanın oğluydu, ben de onların savaştığı her şeyin kızıydım. Birbirimize düşman olmak, birbirimize asla güvenmemek için doğmuş ve yetiştirilmiştik.

Barmen başını yana eğmiş, dikkatle beni inceliyordu. Onun dikkatli bakışları altında kendimi rahatsız hissettim. Sanki içimi görebiliyordu, tüm düşüncelerimi çözüyordu.

sırlar ve korkular. İncelemesi beni kıvrandırdı ve kaçmayı arzuladım.

Ama ben yemeği daha çok arzuluyordum.

"Kimden kaçıyorsun?" diye sorarak aramızdaki gergin sessizliği bozdu.

Panik vücuduma yayılırken kalbimin karnıma düştüğünü hissettim.

Hiç düşünmeden ayağa kalktım ve ondan uzaklaşmaya başladım, elim içgüdüsel olarak yeleğimin içine soktuğum bıçağa uzandı.

Hiçbir gücüm yoktu, saklı şehirden ayrıldığımdan beri tek bir kıpırtı bile hissetmemiştim. Artık beni sadece hançerim ve ben koruyabilirdik.

Ama beklediğim gibi bana saldırmak ya da dikkatleri üzerime çekmek yerine, barmenin ifadesi yumuşadı ve sakinleştirici bir hareketle ellerini kaldırdı.

"Sakin ol, buna gerek yok."

Buradan çıkabilmek için bir açıklama ya da mazeret bulmaya çalışırken aklım başımdan gitti.

"Otur ve yemeğini ye." Az önce bıraktığım tabureye başıyla işaret etti. "Biraz yemek yemezsen daha fazla dayanamazsın."

Ben kıpırdamayınca içini çekti ve barda öne doğru eğildi, böylece doğrudan bana bakıyordu ve başka kimse onu duyamıyordu.

"Buradaki insanların çoğunun krala destek vermediğini göreceksiniz, ancak isyana olan desteğimiz de azalıyor."

Bakışlarım onunkilerle buluştu ve titrek bir nefes verdim. "Ne?"

Bana bir kez daha oturmamı işaret etti ve bu sefer dediğini yaptım.

Tabureye oturdum, elim hâlâ bıçağın üzerindeydi. Barmen arka tarafa doğru yürüdü ve az önce gittiği yönü izlerken omurgam dikleşti

Başka birinin bana bakıp bakmadığını görmek için küçük tavernayı taradım.

Barmen geri döndü, elleri dumanı tüten bir kase güveç ve bir parça ekmekle doluydu. İkisini de önüme koydu ve başıyla onayladı.

Beklemedim.

Kaşığı kaptım ve yahniden büyük bir ısırığı ağzıma attım. Dilimi yakması umurumda değildi. Açlıktan ölüyordum.

"Yavaşla yoksa kendini hasta edeceksin."

Bana bir bira doldurup önümdeki barın üzerine koymadan önce küçük bir adım geri çekildi.

Yemeğimi hızla yuttum ve bardağa uzandım. "Nereden biliyorsun?"

"Kaçak olduğunu mu?" Kıkırdadı, sesi derin ve kaygısızdı.

Başımı salladım, o da kollarını kavuşturdu.

"Buradan öylesine geçmediğinizi biliyorum. Kimse buradan öylesine geçip gitmez, özellikle de açlıktan bayılmak üzereymiş gibi görünürken."

Daha yakına eğildi, gözleri benimkileri delip geçti.

"Ayrıca," diye devam etti, "bileğindeki işareti gördüm ilk girdiğinizde. Pek çok insan bu kadar dikkatsizce gösteriş yapmaz, özellikle de kralın askerleri kayıp varisi aramak için kasabamızdan geçerken."

Sertçe yutkundum, boğazım korkudan kurudu. "Gitmem gerekiyor."

"Yemek yemelisin." Güvecime doğru başıyla işaret etti. "Kralın askerleri iki gece önce yola çıktı ve güneye doğru gidiyorlardı, senin de aynı yöne gittiğini varsayıyorum."

Ona güvenmek için hiçbir nedenim olmamasına rağmen başımı salladım. "O zaman yemek yiyip dinleneceksin."

Bunu o kadar kesin bir şekilde söyledi ki, Sanki tartışmaya yer yokmuş gibi, ki yoktu da. Bu adama, sadece bu olaydan kaçmakla kalmadığımı

Kralın askerlerinin yanı sıra krala hizmet etmeyenleri de korumakla görevli kişilerdi.

Söylediklerini düşünmeden önce yemeğimden bir ısırık daha aldım. "İsyana destek azalıyor derken ne demek istediniz?"

Cevap vermeden önce uzun bir süre beni inceledi. "İsyanın asla güç ya da iktidarla ilgili olması gerekmiyordu.

Kontrol. Bu özgürlük için, daha iyi bir gelecek için verilen bir mücadeleydi. Ancak zaman geçtikçe, bazıları bunu güç için bir fırsat olarak görmeye başladı. Çizgiler bulanıklaştı ve pek çok kişi gerçek anlamı gözden kaçırdı."

Düşüncelerimin Dacre'ın babasına kaymasına izin vererek sözlerini içime çektim. Onunla tanıştığım ilk andan beri kendimi huzursuz hissediyordum ve şimdi bunun sebebinin bana başka birini hatırlatması olduğunu biliyordum.

Babam.

Kendileri için önemli olması gereken şeyleri gözden kaçıran güce aç adamlar.

Bir ısırık daha alıp boş mideme getirdiği sıcaklığın tadını çıkarmadan önce yahnime ve ekmeğime baktım.

Dacre da o adamlardan biri olabilirdi ama içimden bir ses ondan nefret etmek istesem de onlar gibi olmadığını söylüyordu.

Ve bu bir şekilde her şeyi olduğundan çok daha kötü hale getirdi.

Zihnimde yarattığım kalıba uysaydı hem benim ihanetimi hem de onunkini hazmetmek daha kolay olurdu. Ama bunun yerine, hiç de hayal ettiğim gibi biri olmadığı ortaya çıktı. Bunun farkına varmak beni kıyıya vuran bir dalga gibi çarptı ve ardında kaybolmuş ve kafası karışmış bir halde bıraktı.

Başımı kaldırıp barmene baktım, gözleri hâlâ benim üzerimdeydi ve cevap vermemi bekliyordu.

"Ben de böyle adamlarla tanıştım," diye boğulmayı başardım, sesim ancak fısıltıyı geçiyordu.

İçini çekti ve konuşurken bir elini sakalında gezdirdi. "Öyle olduğunu söyleyebilirim. Artık kimseye güvenmek zor ve daha iyi bir gelecek için mücadeleye öncülük edenler bile hırsları yüzünden kör oldular."

Yarısı bitmiş yemeğime baktım, sözlerinin ağırlığını üzerimde hissediyordum.

"Davian'ın kral olmak istediğini düşünüyorsun."

Sanki daha sonra söyleyeceği şeyi söylememesi gerekiyormuş gibi çenesini sıktı ve keşke söylemeseydi.

"Davian'ın yıllardır planı oğlu Dacre'ı tahtın bir sonraki varisi yapmaktı."

Midem öfke ve ne olduğunu anlayamadığım bir şeyin karışımıyla burkuldu. Daha iyi bir hayat için savaştıklarını, acımasız babama karşı mücadele ettiklerini sanıyordum ama gerçekte Dacre'ın bir sonraki kral olarak yerini sağlamlaştırmasına yardım etmekten başka bir şey yapmıyorlardı.

Babamın dışında, onun önünde duran tek kişi bendim.

Yine de kaçmama izin vermişti.

Eğer babası beni bulursa, öldüğümü göreceğinden hiç şüphem yoktu.

Yemeğimden bir ısırık daha aldım, yuttum ve kaşığı kaseye geri bıraktım.

"Bunun için teşekkür ederim." Ayağa kalkarken başımla yemeği işaret ettim. "Gitmem gerekiyor."

Beni dikkatle izledi, çok dikkatle, ama beni durdurmaya çalışmadı.

Bunun yerine, ben ayağa kalkıp kapıdan çıkarken sadece bir kez başını salladı.

BÖLÜM 3

DACRE

D Biz ilerlerken ormanı karanlık kaplamıştı. Babamı şehrin dışına kadar takip edeli iki gün olmuştu ve bu iki gün içinde, ormandan çok az iz görmüştük.

Verena.

Arada sırada yumuşak toprakta belli belirsiz ayak izlerine benzeyen bir şey yakalıyorduk ama sanki ormanın kendisi onu gizlemeye çalışıyormuş gibi kayboluyorlardı.

Ama kralın askerlerini görmüştük.

Sık ormanda hayaletler gibi sessiz bir şekilde peşlerinden gitmiştik. Eiran'ın keskin kulakları konuşmalardan kesitler yakaladı; onun hakkında, yakındaki bir köyde görüldüğüne dair fısıltılar.

Kral onun peşindeydi. Tıpkı bizim gibi onun da peşindeydiler ve onu ele geçirirse ne yapacağından korkuyordum.

Onu bulduğumda zindandaydı. Kendi kızı bir canavar gibi hapsedilmişti.

O zamanlar onun da kolunda sahte bir isyan işaretiyle krallıktan kaçan diğer hainler gibi olduğunu düşünmüş ve ona öyle davranmıştım. Ama o anki durumu görmezden gelemedim.

Kaçışının ardında çok daha karanlık bir şeyin gizlenme olasılığı.

Onun yara izlerinin anıları peşimi bırakmıyordu ve her biri içimde bir öfke ateşini tutuşturuyordu.

Her yara izi dünyadan sakladığı bir sırdı, geçmişinin bir haritası gibi tenine kazınmıştı. Birbirlerinin içine kıvrılıp bükülüyor, her biri acısını sanki gizleyebilecekmiş gibi saklıyordu.

Ve her birinin izini sürme ve gerçeklerini öğrenme dürtüsü beni ele geçirdi.

"Gece için durmamız gerekiyor," diye homurdandı babam. Onu bulamadan geçen her saatle birlikte, benim huzursuzluğum gibi o da daha sinirli hale geldi.

Toplam beş kişiydik. Babam, Eiran ve babamın iki sağ kolu, Adler ve Eiran'ın babası Reed.

Ve her biri körü körüne bir bağlılıkla babamı takip etti.

Eğer Verena'yı istiyorsa, onu elde etmek için ellerinden gelen her şeyi yaparlardı ve ben de onları durdurmak için elimden gelen her şeyi yapardım.

Bir nehrin kenarında durduk ve babam çömelip soğuk suyu avuçlarına alırken boynumu yuvarladım. Bana dönmeden önce uzun bir yudum aldı, bakışları gecenin karanlığında bile eleştireldi.

"Güney sahilinden hâlâ birkaç günlük mesafedeyiz."

Başımı salladım, aklımda onu bulmakla ilgili binlerce düşünce vardı.

"Eğer kralın adamları onu bizden önce yakalarlarsa, saraya geri götürürler." Islak ellerini yüzünde gezdirdikten sonra ensesinde gezdirdi. "Onlardan önce ona ulaşmalıyız."

Onu izlerken dişlerimi sıktım. Elbette onu saraya geri götüreceklerdi, ama onu oraya götürdüklerinde babasının ona ne yapacağı önemliydi.

beni endişelendirdi. O kayıp bir prenses değildi. Kaçıyordu.

İçten içe bunun gerçek olduğunu biliyordum ve bu gerçeği en başından beri bilmediğim için nefret ediyordum.

Yapmış olsaydım ne yapardım hiçbir fikrim yoktu, ama lanet olsun, kendi öfkem yüzünden ona karşı çok acımasız davranmıştım. Yalan söylemiş ve bana ihanet etmişti ama hangi sırları sakladığını bilmiyordum.

O bir haindi, ama gerçekten kime ihanet ediyordu?

"Ona ulaşmalarına izin vermeyeceğiz," diye söz verdi Eiran babama, çantasını karıştırırken, kararlılık yüzünün her çizgisine kazınmıştı. Ellerim iki yanımda yumruk oldu, içimde saldıрма dürtüsü kabardı.

"Onu yakaladıktan sonra ne yapmayı planlıyorsun?" Eiran'dan uzaklaştım ve soruyu sorarken babamın gözlerini izledim.

Bir an durakladı, vereceği cevabı düşünürken bakışları dalgındı. "Önce onu bulacağız, sonra da tam olarak ne yapılması gerekiyorsa onu yapacağız."

"Hangisi?" Kalp atışlarımın kulaklarımda uğuldadığını duyabiliyordum. Babamın onun için yaptığı plan her neyse, bu hiç hoşuma g i t m e y e c e k t i .

"Sikinle düşünmek yerine zaten yapman gereken şey buydu." Sinirli bir hırıltı çıkardı ve göz ucuyla Eiran'ın rahatsız edici sırtışını gördüm. "Yaptıklarından sonra planımız konusunda sana güveneneğimi gerçekten düşünüyor musun?"

"Babasını ortaya çıkarmak için onu bir yem gibi kullanmayı planlarken gerçekten onu bulmana yardım edeceğimi mi düşünüyorsun?" Bunu söylememeliydim. Söylememem gerektiğini biliyordum ve gözlerinin daralması ve çenesinin sıkılması bana bu konuda güven verdi.

"Geleceğimiz olman gerekirken bir yük haline geldiğini düşünüyorum. Halkımız sana güveniyor ve sen onların geleceğini kralın çıkarları için feda etmeye hazırsın.

Kızın mı?" Sözleri karnıma bir yumruk gibi çarptı. Hayatım boyunca sadakatimi ya da benden tam olarak istediği şey olma yeteneğimi hiç sorgulamamıştı.

"Yanlış bir şey yapmamış bir kızı kullanmanı istemediğim için mi?" Yapmamıştı. En azından onun için.

"Çünkü sadakatinin nerede yatması gerektiğini unuttun!" Bana o kadar y a k l a ş t ı ki göğsü göğsüme bastırdı.

Sadakatim ailemle, babamla, isyanla olmalıydı ama o haklıydı.

Sadakatim uzun zamandır tereddüt ediyordu. Annemin öldürüldüğü gün pekişmiş gibi görünüyordu ama babam intikam hırsı ve kendi gündemi tarafından o kadar tüketilmişti ki, bir zamanlar isyanın temsil ettiği her şeye karşı körleşmişti.

Verena, sadakatimin son kalıntılarını da zahmetsizce parçalayan bir silaha dönüşmüştü.

Ve bu beni ona karşı daha da sinirlendirdi.

Onu bir piyon olarak kullanmak istediği için babama kızgındım, ama onun için piyondan başka bir şey değil miydim?

Başından beri istediği şey bu muydu?

Bunun doğru olduğuna inanmak istesem bile, gerçek adını söylediğimde gözlerindeki bakış bana bunun doğru olmadığını söyledi.

Babasından nefret eden, onun temsil ettiği her şeyden nefret eden bir isyanda kalmaya karar vermişti ve benim yanımda eğitim almayı ve sanki bizimle aynı şeyler için savaşmaya istekliymiş gibi ona attığım tüm saçmalıkları kabul etmeyi seçti.

Ve ona inanmıştım. Bir parçam hala inanıyor.

Bir parçam, istememem gereken, arzulamamam gereken kişi yerine tam olarak söylediği kişi olmasını diledi.

Ve bu ikimizi de aptal yaptı.

"Unutmadım." Dudaklarımdan dökölmek üzere olan kelimeleri, aramızdaki kırılğan güveni yıkacak kelimeleri ısırdım. "Tüm hayatımı unutmamak için harcadım, tıpkı Wren'in yaptığı gibi."

Durakladı, gözleri sözlerimin ardındaki yalanları bulmaya çalışır gibi benimkileri arıyordu. Sonunda uzaklara bakmadan önce derin bir iç geçirdi.

"Haklısın." Sesindeki gerginlik bunu kastetmediğini açıkça ortaya koyuyordu. "Prensesi alacağız ve sen de tam olarak yapılması gerekeni yapacaksın."

Boynumun arkasından tuttu ve alnım onunkine değene kadar beni öne doğru çekti. "Hepimiz sana güveniyoruz, Dacre. İsyân, halkımız. Annenin ölümünün bir hiç uğruna olmasına izin verme."

Bir hiç uğruna. Sanki ölümü kendi başına her şey demek değilmiş gibi. Ne hayatı ne de ölümü, lanet olası isyana nasıl yardım ettiğiyile ölçölmeliydi, ama onun indirgendiğı şey buydu.

Onu putlaştırdılar, dizlerinin üzerine çöktüler ve isyanımızı koruması için tanrılara dua ettiler ama hiçbirinin onun ruhu için dua etmedi. Onlar onun korunması için dua ederken, Wren ve ben onun huzuru için tanrılara yalvardık.

"Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağız efendim." Eiran ayağı kalktı ve babama çantasından biraz yiyecek uzattı. "İsyânı başarısızlığa uğratmayacağız."

BÖLÜM 4

VERENA

L Meyhaneden ayrılmamın üzerinden yarım günden fazla zaman geçmişti ama karnım yeniden acıkmış gibi gurulduyordu.

Bedenim sokaklarda yaşamanın nasıl bir şey olduğunu unutmuş ve saklı şehirde yaşarken şımarmıştı.

Ve şimdi bunun bedelini ödüyordum.

Güneş yavaş yavaş ağaçların yoğun gölgeliklerinin ardına gömülüyor, uzun gölgeler bırakıyor ve gökyüzünü canlı turuncu ve pembe tonlarıyla kaplıyordu. Işık azaldıkça, arazinin üzerine koyu mor bir pus çökmeye başladı ve yoluna çıkan her şeyi saran bir karanlık örtüsüne yol açtı. Sanki doğanın kendisi yıldızlı bir gecenin dikkatli gözleri altında uykuya hazırlanıyordu.

Çalıların arasından gelen bir hışırtı dikkatimi çekene kadar hava durgun ve sessizdi. Dondum kaldım, ensemdeki tüyler diken diken oldu. Yavaşça hançerime uzandım, parmaklarım kabzanın etrafına dolandı.

Çömeliş çalılıkları tararken kalbim küt küt atıyor, herhangi bir hareket belirtisi arıyordum. Ama hiçbir şey yoktu, sadece benim ağır, yorucu

Yavaşça geri çekilirken nefes alıyordum ve ayaklarımın altında yaprakların yumuşak çıtırtısı vardı.

Kendimi toparlayıp ayağa kalktım ve olabildiğince hızlı bir şekilde güneye yöneldim. Hareket etmeye devam etme, tehlikeden uzak durma içgüdüğü tanıdık bir içgüdüydü ama yorgunluğum attığım her adımda uzuvlarımı rahatsız ediyordu.

Nemli toprak ve çam kokusu havaya sinmişti ve gece çökerken soğğun iliklerime kadar işlediğini hissedebiliyordum.

Ağırlaşmış gözlerim kapandı, yorgun bedenim sık ormanda tökezledi. Yorgunluk beni aşağı çekiordu, ama devam etmem gerektiğini biliyordum, kendimle benim için gelen kişi arasına olabildiğince mesafe koymalıydım.

Çünkü benim için geliyorlardı.

Hepsi gelecekti.

Ağaçlar tepelerinde beliriyor, budaklı dalları ayın loş ışığında eller gibi uzanıyordu.

Ayaklarım nemli zeminde ilerliyor, her adımda sanki toprak beni altına çekmeye çalışıyormuş gibi gıcırdıyordu. Dinlenmeye ihtiyacım vardı, duyularım ve hareketlerim tembelleşiyor ve çok fazla ses çıkarıyordu ama durma riskini göze alamazdım.

Her yaprak hışırtısı ve dal çıtırtısı kalbimi hızlandırıyor, bunun sadece bir hayvan mı yoksa daha kötü bir şey mi olduğunu merak ediyordum. Ama duramazdım, güvenli bir yere ulaşana kadar, her neresi olursa olsun.

Elimi en yakındaki ağacın gövdesine bastırdım, nefesimi tutmak için sadece bir an durakladım. Çok daha yavaş bir tempoda ilerlerken gölgeler daha da kalınlaştı ve hava daha da soğudu.

Bedenim yorgundu ama beni rahatsız eden zihnimdi. Uykusuz kaldığımda doğru düzgün düşünemiyordum ve annemin düşünceleri normalde onları bastırmak için çok donanımlı olduğumda kafamın içine sızıyordu.

Yüzü gözlerimin önünden geçti, her zamanki yumuşak gülümsemesiyle. Bir zamanlar benim en iyi arkadaşım, tek arkadaşım ve şimdi o yoktu.

O gitmişti çünkü babam başka bir varis istiyordu, güçlü bir varise ihtiyacı vardı. Ondan bunu talep etmişti ve şimdi o gitmişti.

Dacre'ın kendi annesiyle ilgili düşünceleri zihnimi doldurdu. Benimkinden çok mu farklıydı? İkisi de aileleri için, insanları için öldü. İkisi de sevdiklerini korumaya çalışırken öldü.

Annem krallığımız için bir varis sağlamaya çalışıyor.

Benim yerime kendi varislerini koymaya çalışıyor.

İkisi de sevdikleri kişinin hırsı uğruna her şeylerini feda etmişlerdi.

Onunla tanıştığım andan itibaren Dacre'ın babasının gözlerinde bunu görebilmişim. Babamın her zamanki bakışıydı bu, ama Dacre söz konusu olduğunda aptallık etmişim.

Bunu onunla görmemişim.

Hissetmemişim.

Annem benden utanırdı. Evimizden, görevimden kaçtığım için utanırdı.

Ve doğrudan düşmanımızın ellerine, bir zamanlar sevdiğim her şeyi yok edecek olanın ellerine koştum.

Zihnim düşünceler ve anılarla dolup taşıyor, etrafıma odaklanmamı zorlaştırıyordu ama dalların kırılma sesi beni gerçekliğe geri döndürdü.

Etrafımdaki karanlığı tararken elimi hançerime sardım.

Her yeri kaplıyordu, kalın bir örtü önüne çıkan her şeyi sarıyordu. Şekiller ve gölgeler karanlığın içinde dans ediyordu ama ağaçların arasında hiçbir şey ayırt edilemiyordu.

Benimle oynuyor ve sanki benim hissettiğim kadar açmış gibi korkumu besliyordu.

Nefes nefese kaldım, etrafımı çılgınca incelerken göğsüm kabarıyordu. Ancak paniğimi tam olarak atlatamadan iri bir el ağzımı kapatarak çığlıklarımı bastırdı. Geriye doğru tökezledim ve arkamdan bana doğru bastırılan sert, boyun eğmeyen bir bedenle çarpıştım.

"Şşşt," diye fısıldadı kulağıma bir ses, rahat edemeyeceğim kadar yakındı.

Dacre. Kalbim kaburgalarımın çarparken onun adı aklımdan geçiyordu. Kıpırdandım, hançerimi arkamdaki kişiye saplamaya çalıştım ama herhangi bir zarar vermeye teşebbüs edemedim bileğimi yakaladılar.

Eli ağzımın etrafında daha sıkı kenetlendi ve az önce geldiğim yönden gelen sesleri duyduğumda dudaklarından boğuk bir "Kahretsin" çıktı.

Ellerim titrerken burnumdan derin, düzensiz bir nefes aldım.

"Hangi cehenneme gitti?"

Gölgeler kalbimin atışını güçlendiriyor gibiydi, göğsüm hızla inip kalkarken ses sağır edici bir hal alıyordu. Hançerimi sıkıca kavrayıp kontrolümü yeniden kazanmaya çalışırken ellerim titriyordu.

"İzleri bu tarafa doğru geliyordu ama orman artık çok sık." Başka bir adam konuştu ve korku omurgamdan aşağı yavaş bir yol çizdi, ondan kaçamayana kadar her parçamın etrafında kıvrıldı.

"Daha güneye gitmeliyiz." Bir üçüncüsü. "Tanrılar onun oraya gittiğini biliyor ve biz onu ele geçirmeden önce bir gemiye binmeyi başarırız kral hepimizin kellesini alır."

Babamın adamları.

Burnumdan nefes almaya çalıştım, ama sonunda ay ışığında göründüklerinde ve tüm hayatım boyunca etrafımda olan üniformaları fark ettiğimde bu görev giderek zorlaştı.

"Sessiz ol." Arkamdaki ses o kadar kısıktı ki onu zar zor duydum ama yine de dinledim.

Boğazımdaki korku yumrusunu yutarak başımı salladım.

Kralın askerlerinin ormanda ilerleyişini dinlerken sessizdim. Gözlerim karanlığın içinde geziniyor, ağaçlar karanlık, önsezili nöbetçiler gibi tepemizde belirliyordu.

Bu orman benim sırlarımı saklıyordu ve beni ele vermesinden korkuyordum.

Birkaç dakika boyunca hareketsiz ve donmuş bir şekilde durduk, hışırdayan yapraklar tarafından yutulana kadar askerlerin geri çekilme seslerini dinledik. Yavaşça, parmakları beni sıkıca kavrayışını gevşetti ve tökezleyerek uzaklaştım, ayaklarım aramıza mesafe koyma telaşıyla köklere ve kayalara takıldı. Sonunda onunla yüzleşmek için döndüğümde vücudum adrenalinden titriyordu ve kalbim göğsümde o kadar sert çarpıyordu ki duyabileceğinden emindim. Kendimi dengelemeye çalışırken nefesim kısa nefesler halinde geliyordu.

"Eiran." Sesim bir kelebeğin kanatları gibiydi, narin ve ele avuca sığmaz, karanlıkta usulca çırpınıyordu.

Üzerime çöken hayal kırıklığı dalgası soğuk ve ağırdı. Dacre değildi. O gelmemiştir.

Eiran'ın gözleri sert ve inatçıydı ama yüzeyin altında başka bir şeyin titreşimi vardı. Bir adım öne çıktı, ay ışığı yüzüne ürkütücü gölgeler düşürüyordu.

"Konuşmamız gerek," dedi, sesi alçak ve neredeyse tanınmaz haldeydi.

Bu bana Micah'yı, ikimizin birbirimize sokulup, birilerinin bizi duyacağından korkarak kısık sesle konuşmamızı hatırlattı. Onu en son düşündüğümde beri çok uzun zaman geçmişti.

Suçluluk duygusu üzerime çöktü, beni utanca boğdu.

Saraydan ayrıldıktan sonra tek arkadaşım o olmuştu ve götürüldüğümde beri onu düşünmeme bile izin vermiyordum.

saray muhafızları tarafından.

Başka kimseye güvenemediğim zamanlarda ona güvenmişim ve bencilce şu anda yanımda olmasını diliyordum. Başparmağımı bana verdiği işarete bastırdım, kaçmama yardımcı olacağına inandığı sahte işarete.

Başımı salladım, içimde dönüp duran kelimeleri söylemek için sesime zor güveniyordum. "Sana güvenmiyorum."

Sanki bataklıkta yürüyormuşum gibi, ondan uzaklaştığım her adımda ayaklarım daha da derine batıyor, güvensizlik içimde kabarıyor ve beni geri çekilmeye zorluyordu.

Neden buradaydı?

Ellerini önümde teslim olur gibi kaldırdı, gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. "Buraya seni bulmaya geldim. Davian'a hizmet etmeye değil."

Kaşlarım çatılırken ona tamamen inanmadığımı gösteren bir bakış fırlattım. Sırtımı arkamdaki ağacın sert kabuğuna dayadığımda, kendimi desteklerken ahşabın dokusunun avuç içlerime battığını hissedebiliyordum. "Baban Davian'a hizmet ediyor."

"Ve seninki krallığımızı yok etti." Başını yana eğdi, gözleri benimkilerden ayrılmıyordu. "Babalarımızın günahlarıyla mı yargılanacağız? Size söz veriyorum Prenses, kaybedeceksiniz."

"Bana öyle deme," diye tersledim, sesim ağaçlarda yankılanıyordu, çok yüksek ve çok keskindi.

Eiran'ın kaşları sessiz bir şaşkınlık gösterisiyle havaya kalktı. Sözleri içimde derin bir sinire dokunmuştu ama doğruyu söylediğini biliyordum. Babamın günahlarının yükü omuzlarımda ağır bir şekilde asılı duruyordu.

Babamın günahları yüzünden yargılanacak olsaydım, halkımızın yaşamama izin verme ihtimali yoktu.

Konuşurken sesim titriyordu, korku ve belirsizlik ses tonumda belirgindi. "Yalan söylüyor olabilirsin," diye suçladım onu, gözlerim yüzünde herhangi bir aldatma belirtisi arıyordu.

Soğuk ve sert bir bakışla karşılık verdi. "Öyleydin," diye karşılık verdi, sözleri karnıma bir yumruk gibi çarptı.

"Ve Şimdi tüm isyan senin peŐinde." diye devam ederken gŐsm aŐrıyordu.

Çaresizce ellerimi arkamdaki aŐacın sert kabuŐuna bastırdım, parmaklarımı parmak eklemlerim gçten bembeyaz olana kadar soktum. "Sen hariç mi?"

Yaklaştı, yüzü ayın yumuşak ışıltısı altında netleŐmeye başladı. Gözlerinin etrafındaki hafif kırıkklıklardan çenesinin keskin çizgisine kadar her çizgiyi ve kıvrımı görebiliyordum. Ay ıŐıŐı yukarıdaki dalların arasında dans ediyor, o yaklaştıkça yüz hatlarına gölgeler düşürüyordu.

Eiran tereddüt etti, gözleri benimkilerde cevabı arıyordu. "Evet." Konuşurken dudakları neredeyse hiç kıpırdamadı, çenesindeki kaslar gergindi. "Ben hariç."

Onu dikkatle izledim, yüzünde herhangi bir aldatma belirtisi olup olmadıŐını araştırdım. Ama içimi kaplayan yorgunluk muhakeme yeteneŐimi gölgeledi ve dikkatimi toplamakta zorlandım. Gz kapaklarım kurşun gibi aŐırlaŐmıŐ, her hareketimi bastırıyordu.

"Dacre'a yıllardır güvenmiyorum ve senin konusunda da ona gvenmedim."

"Beni tanıımıyorsun bile."

Başını salladı, duygularını kontrol altına almaya çalışırken çenesi sıkıştı. "Bana hiç Şans vermedin."

Bu Şansı kimseye vermemiştim.

Aklım Wren'e gitti ve onu beslediŐim tüm yalanları, benim için ikinci bir doŐa haline gelen aldatmacayı düşününce irkildim.

Hepsine yalan söyledim.

Gözlerimi kırptım; düşüncelerim karmakarıŐıktı. Bakışlarım ayaklarıma doŐru kaydı, ne syleyeceŐimi bilemiyordum. Sonunda başımı kaldırıp onun yoŐun bakışlarıyla karşılaştım ve içimde bir duygu dalgasının ykseldiŐini hissettim. "Bunu neden yapıyorsun?"

Eiran derin bir nefes aldı, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyordu. "Çünkü kaçmazsan seni öldürecekler."

Sözleri beni bir şimşek gibi çarptı. Bunun olacağını içten içe biliyordum, ama birinin bunu yüksek sesle söylediğini duymak her şeyi çok gerçek kıldı. Etrafımızdaki hava gerginlikle çatırdıyor gibiydi, aramızda görünmez bir fırtına kopuyordu.

"Beni öldürmek mi?"

Ay ışığı yüzünde dans ederken, gözleri sözlerinin tüm ağırlığını ve ciddiyetini yansıtıyordu. Bakışlarında şüpheyeye ya da aldatmacaya yer yoktu, sadece omurgamdan aşağı ürperti gönderen sarsılmaz bir inanç vardı. "Eğer isyan seni bulursa, Davian öldüğünü göreceksin. Eğer babanın adamları seni bulursa, yapacaklarından korkuyorum."

"Babam." Soğuk bir korku yüreğimi burktı.

"Dönüşün için bir ödül ilan etti, Nyra." Eiran'ın gözleri yüzüme sabitlenmiş, her hareketimi ve içimden geçen duygu titreşimlerini inceliyordu. "Tüm krallık kayıp olduğunu biliyor. Kraliçenin ölümünü biliyorlar."

Kalbim hızla çarpıyor ve avuçlarım terden kayganlaşıyordu. Vücudumdaki her kas gerilmişti, her an kaçmaya hazırdım. İsyanın yaklaşan tehdidi, kendi babamın başıma açabileceği tehlikeyle karşılaştırıldığında önemsiz görünüyordu.

"Ne dedin sen?" Konuşurken sesim titriyor, içimi kaplayan dehşete ihanet ediyordum.

"Bir ödül var."

"Hayır." Başımı salladım. "Kraliçe mi?"

Eiran'ın yüz ifadesi sertleşti. "Evet." Başını salladı. "Ölümünün ayrıntıları belli değil ama başka bir varis beklediği söyleniyordu."

En kötü korkularımın doğrulanmasıyla kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Kraliçe ölmüştü, varisi de.

Annemin anıları aklıma geldikçe ürkütücü bir aşinalık duygusu üzerime çöktü. Onun çektiği acı ve ıstırapın ağırlığı fiziksel bir darbe gibi göğsüme çarptı.

Kral için bir varis daha üretmesi yönündeki sürekli baskı onu kırılma noktasına kadar zorlamıştı ve şimdi tarih, kralın acımasız taleplerinin kurbanı olan yeni kraliçeyle tekerrür ediyordu.

"Gitmem gerek." Ağaçtan inmeye çalıştım ama ayaklarım dengesizdi. Eiran uzanıp ellerini kollarıma doladı ve göz göze gelene kadar eğildi.

"Dinlenmen gerek." Bakışları bedenimi taradı ve ne gördüğünü düşünmekten nefret ettim. "Bu şekilde devam edebileceğini düşünüyorsan kendini onlara teslim etsen iyi olur."

"Ben iyi olacağım."

"Senin gücün yok, Nyra."

Sertçe yutkundum. *Dacre onlara söylememişti.*

Ve Dacre burada değildi. Eiran buradaydı.

Beni nasıl bulmuştu? Bunu yapmak için isyandan nasıl kaçtı?

"Her an bayılacakmış gibi görünüyorsun. Bir sığınak bulup dinlenmene izin vermeliyiz. Daha iyi bilmen gerekirdi."

Omurgam dikleşti ve elimi yumruk haline getirdim. "Böyle bir seçeneğim yoktu, Eiran."

"Artık buradayım." Eiran'ın ifadesi yumuşadı, bana bakarken yüzüne endişe ve yorgunluk çizgileri kazındı. "Artık seçeneklerin var."

BÖLÜM 5

DACRE

| karıştırıldı uyanık için ve Düşük, sessiz uğultu . mırıldanan sesler ve inilti ler. Gökyüzü hâlâ şafak öncesi karanlığıyla örtülüydü ama diğerleri çoktan kıpırdanmaya başlamıştı, bir kez daha aramaya başlamak için istekli.

Ben de çok hevesliydim.

İsteksizliğime rağmen, sonunda vücudumu pençeleyen yorgunluğa yenik düşmeme izin vermiştim. Babam dinlenebilmem için nöbeti devralmakta ısrar etti ve ben de derin bir uykuya daldım.

Sabahın serin çiği yanaklarıma yapıştı ve içgüdüsel olarak elimi uzatıp oturduğum yerden damlacıkları sildim. Verena'nın görüldüğü söylenen köyün hemen dışında kamp kurmuştuk ve sonunda ondan bir iz bulma düşüncesiyle içimde bir beklenti oluştu.

Dışarıda bir yerlerde, yalnız ve savunmasızdı ve onu koruyamadığım için içimde bir suçluluk duygusu vardı. Onun nelere katlanabileceğini düşünmek bile içimi endişeyle dolduruyordu.

Benim hatamdı.

Babamın bakışları bana döndü, yorgun gözlerle beni izlerken yüzünde sert ve endişeli bir ifade vardı.

Yorgun bedenimin itirazlarına rağmen kendimi ayakta durmaya zorladım.

"Ne oldu?" Sesim hâlâ uykudan boğuk çıkarken sordum.

"Kraliçe öldü." Kelimeler havada ağır bir şekilde asılı kaldı ve beni bir tedirginlik örtüsüyle örttü.

"Ne?" Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirdim, orman zemininde uyumaktan dolayı karışmış saçlarımı hissettim. "Nereden biliyorsun?"

Her biri bir öncekinden daha zorlayıcı olan sorular zihnimde çalkalanıyordu.

"Eiran dün gece ben nöbete başladıktan sonra gizlice köye girdi. Köylülerin konuşmalarına kulak misafiri olmuş."

Eiran. Babama doğru döndüm, onu arıyordum ama artık kampta değildi.

"Nerede o?"

İçimi bir korku dalgası kapladı. Kraliçenin ölümü tek bir anlama gelebilirdi: Kral, Verena'yı bulana kadar durmayacaktı.

Kraliçe öldüğüne göre, onun tek varisi oydu.

"Kral mı?" diye cevap verdi. "Yas tutuyor sanırım. Gerçi adamın çok uzun süre yas tuttuğundan şüpheliyim. Kraliçeyi kaybetti ama doğmamış bir çocuğunu da kaybettiği söyleniyor."

Kraliçenin ölümünün sonuçlarını düşünürken midem çalkalandı. Bu haber Verena'yı arayışıma yeni bir aciliyet dalgası getirdi. Verena'yı herkesten önce benim bulmam gerekiyordu.

"Eiran nerede?" Yanımda getirdiğim küçük erzak çantasını aldım ve askılarını omzuma geçirdim.

Babam soruma cevap verirken bakışlarımı kaçırarak rahatsız bir şekilde kıpırdandı. Gözleri güneye kaydı. "Onu saklı şehre geri gönderdim. Diğerlerini yaklaşan şey konusunda uyarmaya gitti."

Konu Eiran olduğunda şüphe ve kuşku düşüncelerimi bulandırıyordu. Ona en son güvendiğimden bu yana yıllar geçmişti ve şimdi içime mide bulandırıcı bir huzursuzluk çökmüştü.

"Beni neden uyandırmadın?" Sesimdeki öfke ısırığını kontrol edemiyordum.

"Köy güneş doğmadan önce uyanmayacaktı, bu yüzden sizi uyandırmaya gerek yoktu," diye sakince cevap verdi. "Ölü bir kraliçe haberine rağmen, prenses hakkında ne bildiklerini, nereye gittiğini öğrenmemiz gerekiyor."

Başımı salladım, durumun ağırlığı üzerime çökmüştü. Verena'yı bulmak için duyduğum aciliyet daha da artmıştı, kralın onu bulmak için her şeyi göze alacağını biliyordum. Kralın motivasyonlarını bilmiyordum, adamın ne planladığını anlayamıyordum ama Verena bu krallığın varisiydi, onun gücünün varisiydi.

Ve kraliçenin ölüm haberinin bir yangın gibi yayılmasıyla, bahisler daha da yükselmişti.

Başka bir şey söylemeden köye doğru yola çıktım; kararlılığım beni ileriye doğru iterken babamın sesi arka planda kayboluyordu.

Sabahın erken saatlerinde ağaçlara yapışan sis, göğsümdeki kargaşayla eşleşen ürkütücü bir atmosfer yaratıyordu.

Köyün dış mahallelerine ulaştığımda, çevreyi tarayarak hızımı yavaşlattım.

Köylüler yeni yeni kıpırdanmaya başlamıştı, içlerinde kopan fırtınanın farkında değillerdi.

Günlük rutinlerine devam ediyorlardı ama alttan alta dişlerimi sıkan bir korku vardı. Verena'nın nerede olduğuna dair bir ipucu sunabilecek sessiz konuşmaların parçalarını yakalamak için zorlandım.

Gözlerim genç bir adama telaşla fısıldayan yaşlı bir kadına takıldı.

Dikkatleri üzerime çekmemeye dikkat ederek yaklaştım. Sesleri kısıktı ama konuşmalarından parçalar yakalamayı başardım.

"...kraliçenin ölümü..." diye mırıldandı kadın, sesi kederle karışıktı.

"...prensese..." Başka bir fısıltı izi.

Yaklaştım ve kadın adamın kulağına bir şeyler fısıldamak için eğilmeden önce bana temkinli bir bakış attı. Yüzünü tamamen bana döndüğünde gözleri büyüdü.

"Genç bir kadın gördünüz mü?" Aptalca sordum ve o da homurdandı.

"Buraya prensesi aramaya mı geldiniz?" Kollarını kavuşturdu, kırışmış cildi gözlerinin etrafında kırışıyordu.

Yanındaki adam gerildi, kaçmaya hazır görünüyordu.

"Öyleyim." Hızla omzumun üzerinden baktım ama babamdan hiçbir iz göremedim.

"Adamlarınız onu aramak için köyümüzü çoktan bastı. O burada değil." Derin kaş çatma çizgileri alnını kırıştıtararak meydan okumasını ifade ediyordu. "Kralınıza söyleyin, başka bir yere bakması gerekecek."

"Krala hizmet etmiyorum."

Kadın gözlerini daha da kısmıştı. "Yani ödül için onun peşindesin."

Bu bir soru değildi.

"Ne ödülü?" Damarlarımda dolaşan aciliyete rağmen sesimi sabit tutmaya çalışarak sordum.

"Kral, prensesin sağ salim dönmesi için bir ödül teklif etti. Prensese saraydan kaçırıldığını bildirdi."

Alındı. Kaçmadı. Kral, halkın prensesin kendisinden kaçtığını öğrenmesine izin vererek gücünü lekeleme riskini asla almazdı. Tebaası ya da kendi ailesi üzerindeki kontrolünü kaybettiğine kimsenin inanmasına izin vermeyecek kadar kurnaz ve sinsiydi.

Kendi varisi.

"Yakalandı

mı?"

"İsyan tarafından." Beni dikkatle izledi, gözleri derilerimde ve üzerimdeki silahlarda geziniyordu.

vücut. "Kraliçenin ölümünden de isyanın sorumlu olduğunu söylüyorlar."

"Nasıl?" Ben talep ettim.

Genç adam şimdi eğilmişti, sesi o kadar kısıktı ki onu zar zor duyabiliyordum. "İsyancıların saraya hizmetçi kılığında bir suikastçı gönderdiği söyleniyor. Kraliçe odasında ölü bulunmuş, prenses ise ortalıkta yokmuş."

Daha fazla yalan. Daha fazla aldatma.

Arkamdan gelen kargaşayı duyabiliyordum ve babamla adamları ağaçların arasından belirirken bir köylünün kapısını çarpmasını izledim.

"Onlarla birliktesin." Bu bir suçlamaydı.

"Prensesi gördün mü?" Acele ettim, daha fazla bilgi istiyordum, daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Öne doğru uzandım ve elimi onunkine doladım. Ellerimiz birbirine değdiğinde, kadının avucundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum; rahatlatıcı bir sıcaklık benimkine de yayılıyordu. Teni yumuşak ve hafif nasırlıydı; elimi kavrayışının benimkine yaptığı nazik baskıyı hissedebiliyordum. "Lütfen onlar bulmadan önce onu bulmama yardım et. O tehlikede."

Gözleri benimkilere kilitlenmişti, keskin ve hesapçı bakışları beni delip geçen bir ok gibiydi. Gözleri derin, zengin bir kahverengiydi ve irislerinin her kıvrımı ve konturu hikâyeler ve sırlarla kazınmıştı. "İki gün önce buradan geçen genç bir kadın vardı. Pek bir şey bilmiyorum ama meyhaneye uğradı."

Babamın eli omzuma inerek beni irkiltti ve hızla ona doğru döndüm, karşıımızdaki yaşlı kadını incelerken yüzünde anlaşılmaz bir ifade vardı.

"Ne öğrendin?"

Kadının bakışları babamla benim aramda gidip geliyordu, dudakları ince bir çizgi halinde sıkılmıştı. "Bildiğimiz her şeyi ona anlattım." Sanki aniden onu koruması gerekiyormuş gibi elini arkadaşının önüne uzattı.

"Birkaç gün önce buradan genç bir kadın geçti," diye hızlıca cevap verdim. Elimden geldiğince gerçeği söyledim.

Her adımım bir ipin üzerinde yürümek gibiydi, onu arayışımızda yolda kalmaya yetecek kadar gerçeği açıklamak ve onu ilk bulacak kişinin ben olacağımı garantilemek için yeterince yalan uydurmak arasında gidip geliyordum.

"Ne bulabileceğimizi görmek için köyü daha fazla sorgulamamız gerekiyor." Babamın keskin gözleri kadının üzerinde sabit kaldı ve kadın onun bakışları altında sinmedi.

"Katılıyorum." Başımı salladım. "Kat etmemiz gereken çok yol var."

Dördümüz ayrılarak her birimiz farklı bir yöne doğru ilerledik. Bizi onun gittiği yere götürebilecek herhangi bir ipucunu ortaya çıkarmaya hevesli bir şekilde hızla kasabanın tavernasına doğru ilerledim.

İçeri adımımı attığımda hava bayat bira ve duman kokusuyla doluydu. İçeride sadece bir müşteri daha vardı, bütün geceyi içeride geçirmiş gibi görünen darmadağın bir adam.

Başka bir adam barın arkasında durmuş, yorulmak bilmeden yüzeyi siliyordu. İçeri girdiğimi görünce yuvarlak gözleri büyüdü ve hızla ona doğru ilerledim.

"Affedersiniz efendim," diye başladım, mümkün olduğunca tehditkâr olmamaya çalışarak. "Birkaç gün önce buradan geçmiş olabilecek bir kadını arıyorum. Köylü kadınlardan biri onu buraya gelirken gördüğünü söyledi."

"Dacre?" Eli aniden durdu, havada dondu kaldı ve yüzüne kazınmış mutlak bir inançsızlık ifadesiyle bana baktı.

"Özür dilerim. Sizi tanıyor muyum?" Adamın yüzünü inceledim, onu daha önce görüp görmediğimi hatırlamaya çalıştım. Cildi yıpranmıştı ve yanağından aşağıya doğru hafif bir yara izi uzanıyordu. Tüm çabalarımın rağmen onu hafızamda bir yere oturtamadım.

"Seni görmeyeli uzun yıllar oldu." Ellerini gömleğinde gezdirmeden önce elindeki bezi bıraktı. "Neden buradasın?"

"Prenses Verena'yı arıyorum."

Orada başka kimse olmamasına rağmen gözleri meyhanenin etrafında gezindi ama bakışlarında bir tanıma titreşimi vardı.

"Onu gördün mü?" Her ne kadar saklamaya çalışsam da sesimde bir aciliyet vardı.

"Ondan ne istiyorsun? Babanla birlikte misin?" Soruları birbiri ardına geliyor, ikisi birbirine karışıyordu.

"Babamla birlikteyim." Sanki ondan bahsedince aniden ortaya çıkacakmış gibi hızla omzumun üzerinden baktım. "Ama ben..." Başımı salladım. "Onu bulmam gerek."

Adamın yüzü bakışlarımla buluştuğunda ciddileşti, titreyen fener ışığı yüz hatlarına derin gölgeler düşürdü. "Ona zarar vermene yardım etmeyeceğim."

Sözleri karşısında kalbim sıkışmıştı. "Yapmayacağım..."

"Rafe. Seni burada bulmayı beklemiyordum." Babamın sesi meyhaneyi böldü ve kapı aralığında durduğunu görmek için döndüm, uzun gövdesi dışarıdan gelen ışığın çoğunu engelliyordu.

"Davian." Rafe sanki bir kavgaya hazırlanıyormuş gibi küçük bir adım geri çekildi. "Burada ne yapıyorsun?"

"Neden burada olduğumuzu biliyorsun." Babam tavernaya doğru bir adım attı ve Reed ile Adler'in kapının hemen dışında beklediklerini görebiliyordum. "Prensesi arıyoruz."

"Söyledikleri doğru mu?" Rafe kollarını kavuşturdu. "Kraliçe hakkında mı?"

"Tam olarak ne diyorlar?" Babamın bakışları Rafe'e dikilmişti, yoğun ve tereddütsüz. Yüz hatları gergin ve temkinliydi, hiçbir duyguyu ele vermiyordu.

Rafe'nin gözleri babamla benim aramda gidip geliyordu, derinliklerinde korku ve meydan okuma karışımı bir his vardı. "İsyancılar tarafından öldürüldüğünü söylüyorlar," diye cevap verdi sonunda.

Babamın çenesi sıkıştı. "Peki ya prenses? Onun hakkında ne diyorlar?"

Rafe tereddüt etti, bakışları babama dönmeden önce kısa bir süre bana doğru kaydı.

"Onu senin kaçırdığını söylüyorlar."

Babamın ifadesi karardı, çenesi dişlerini gıcırdatıyormuş gibi çalışıyordu. "Onu gördüğüne göre bunun doğru olamayacağını biliyorsun."

Rafe babamı izledi, onu gerçekten inceledi. "Ve yok etmek istediğin kızı bulmana yardım etmeyeceğimi de biliyorsun."

"Yok etmek mi?" Babamın sesi loş tavernada çınılıyordu, ses tonuna tehlikeli bir hava sinmişti. "Babasının krallığımızı yok ettiği gibi mi?"

Rafe, çenesi kararlılıkla dikilmiş halde olduğu yerde durdu. "Sana yardım etmeyeceğim. Sana yardım ettiğim yıllar çoktan geçti. Bunu ikimiz de biliyoruz."

Babam Rafe'e bir adım daha yaklaşırken elleri yumruk şeklinde sıkıldı ve adamın meydan okurcasına duruşunu düzeltmesine neden oldu.

"Bana yardım etmeni sağlayacak yöntemlerim var," diye homurdandı babam, sesi alçak ve tehditkârdı. "Bu isyana hizmet etmeye yemin ettin ve işte bu lanet olası küçük köyde saklanıyorsun." Babam yanıma ulaştığında durdu. "Geldiğimizden beri aileni görme zevkine erişemedim."

Rafe'in bakışları bana kaydı, aramızda sessiz bir yalvarış geçti. Babama karşı sağlam duruyordu, tehditleri karşısında bile kararlılığından taviz vermiyordu ve bu bir hata olurdu.

Babam boş tehditler savurmazdı.

"Ailemin bununla hiçbir ilgisi yok," Rafe'in omuzları gerilmiş, çenesi dikleşmişti. "Hepinizin kendi yolunuza gitme vakti geldi. Sanırım bu lanet olası küçük köyde fazla kaldınız."

Aralarındaki sessizlik sadece dışarıdaki köyün cılız sesleriyle bozuluyordu.

"Götürün onu," diye emretti babam, Reed ve Adler tam emir dudaklarından dökülürken kapıdan içeri adım attılar. "Arka tarafa. İhtiyacımız olan bilgiyi alacağız."

Rafe bir adım geri çekildi ama onlar barın etrafında dolanmaya devam ederken kaçabileceği hiçbir yer yoktu.

Reed Rafe'in kolunu tutmak için uzandı ama babamın eski müttefiki gözlerinde çaresizlik parıltısıyla geri döndü. Hızlı bir hareketle Reed'in uzattığı elin altından sıyrıldı ve meyhanenin arka kapısına doğru koşmaya başladı.

Ama yeterince hızlı değildi ve çığlığı havada yırtılırken gözlerimi kapattım.

BÖLÜM 6

VERENA

EİRAN yürüdü yakından arkasında Ben, onun kendinden emin adımları sık ormanda yankılanıyordu. Arkamdaki varlığı hem ürkütücü hem de rahatlatıcıydı. Yine de biliyordum ki onda hiç rahatlık bulmamalıydım.

Eiran ona güvenmemem için bana hiçbir zaman bir sebep vermemişti ama şu anda kimseye güvenmeyi göze alamazdım. Ne isyandan ne de saraydan.

Ama yine de kendimi yalnız olmaktan çok daha güvende hissediyordum.

Adımlarım ağırdı, olan biten her şey beni ağırlaştırıyordu. Yanan bir köprüden geçiyormuşum gibi hissediyordum, yıkılmayı ve çökmeyi hak eden bir köprüden. Bana hiçbir seçenek bırakmayan bir savaş alanı. Geçmişim pençelerini içime geçirmişti ama geleceğim Dacre'a öylesine dolanmıştı ki, onun düşünceleri öylesine hiç bitmiyordu ki boğuluyordum.

Tek istediğim ortadan kaybolmaktı ama Eiran'ı gördüğüm anda belki de tek istediğimin bulunmak olduğunu fark ettim.

Ama Eiran'a baktığımda hâlâ kaybolmuş hissediyordum.

"Tam şurada." Küçük, gölgeli bir açıklığın bulunduğu uçurumun dibini işaret etti. Etrafındaki kayalar pürüzlü ve yıpranmıştı, yüzyıllar boyunca rüzgârla şekillenmişti.

ve su. Açıklığın eşiğinde durduğumuzda içeriden hafif bir küf kokusu yayılıyordu.

Eiran kararlı adımlarla ilerledi, parmak uçlarından yumuşak, ruhani bir parıltı çıkarmadan önce elini gökyüzüne doğru kaldırdı. Işık önümüze yayıldı ve mağaranın içini sanki ay ışığında güneşleniyormuş gibi ortaya çıkardı.

Küçük boyutuna rağmen, gece boyunca dinlenmemiz için geniş bir alan vardı.

Ve sürpriz bir şekilde boştu.

Pürüzsüz duvarlar ve doğal oluşumlar, mağaranın karanlığına sıkışmış bir güvenlik hissi sunarak bizi içeri buyur ediyor gibiydi.

Eiran'ın ışığı yüzeyde dans ederek gizli yarıkları ve kayaya gömülü parıltılı mineralleri ortaya çıkarıyordu. Uzaklardan bir yerlerden gelen hafif su şırıltısını duyabiliyorduk, aksi halde sessiz olan alana bir melodi katıyordu.

Bir özlem acısı midemi kemirdi. Enveilorian'ı anımsatıyordu, özlem duymamam gereken bir yerdi. Saklı şehir benim evim değildi.

Ama Dacre'la olan anılarım bana saldırdıkça göğsüme giren sızıyı durduramıyordum.

Mağaranın içine doğru bir adım daha attım ve Eiran'ın uzattığı ele doğru başımı salladım. "Bu nasıl çalışıyor?"

"Sihrim mi?" diye sordu. Başını hafifçe eğdi, sorumu düşünüyordu.

Işık doğrudan tavanı gösterene kadar elini döndürmesini izlerken başımı salladım.

Diğer elini ensesinde gezdirdi, sanki doğru kelimeleri bulmaya çalışıyormuş gibi gözlerinde mesafeli bir bakış vardı. "Sanırım diğer büyüler gibi işe yarıyor."

"Hangisi?" Bilgi eksikliğimden dolayı kendimi birden yetersiz hissederek sordum. Büyüyle gelişen bir krallığın varisiydim ama büyü de en az insanlar kadar bana yabancı geliyordu.

Sanki neden sorduğumu anlamaya çalışıyormuş gibi bana baktı, çünkü onun bildiği bir sihrim yoktu. "Yani, bu

sahip olmadığınız doğru."

"Beni hiç kullanırken gördün mü?" İçimi kemiren bir suçluluk duygusu midemde çalkalanıp duruyordu ama onu kandırdığım için pişmanlık duymayı kendime yediremiyordum.

Başını salladığında ifadesi değişti, çenesi sıkıştı ve bakışları o kadar hafifçe daraldı ki neredeyse kaçıırıyordum.

"Sarayda tanıştığım insanlar ya düşük seviyede büyüye sahipti ya da çok özel bir büyü türüne, çoğunlukla şifacılar sahipti." Durakladım, neden en çok aşına olduğum insanların onlar olduğunu düşünmemeye çalıştım. "Ama isyanınızda daha önce hiç tanık olmadığım bir büyü gördüm."

Bu itiraf utanç verici geldi. Doğuştan sahip olduğum hakkın özü hakkında karanlıkta bırakılmıştım.

Eiran oturdu ve sırtını sert kaya duvara dayadıktan sonra bana da aynısını yapmamı işaret etti. Ben de tereddüt etmeden yaptım. Vücudum hemen yere çöktüğümü fark etti ve ağırlığım ayaklarımdan ayrılırken rahatlayarak inledim.

"Bu krallıktaki büyü çok geniştir ama neredeyse tüm büyüler başka bir şeyden etkilenir." Elini önüne uzattı ve ışık yüzünü aydınlattı. "Bunu annemden aldım." Elini ileri geri çevirdi ve ışık mağara duvarlarından yansıdı. "Ama bazen büyü sadece dünyanın bize verdiği enerjiyi manipüle etmektir," dedi ve sonunda yumruğunu kapatarak ışığın kaybolmasını ve bizi bir kez daha karanlığa gömülmesini sağladı.

Başımı salladım, ne dediğini anlamaya çalışırken zihnim allak bullak olmuştu.

"Ama büyüünün de sınırları var," diye devam etti Eiran, gözlerimiz buluşana kadar başını çevirerek. "En güçlü büyü kullanıcıları bile vücutlarına ve zihinlerine zarar vermeden önce ancak bu kadarını yapabilirler."

"Sınırı nereden biliyorsun?" Herhangi bir anlayış için umutsuzca sordum.

"Bazen yapmazsın." Gözleri yüzümü taradı. "Ama bu yüzden bu kadar sıkı çalışıyoruz. Güç ve kontrol dengesine ihtiyacımız var."

"Kontrol."

Eiran yavaşça başını salladı, konuşurken yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Kontrol o ve en zoru parça .

Sihir. Benim ebeveynler' güçleri iç içe geçmiş ve birbirine bağlıydı. Diğerinin bu kontrolü kaybettiğini hissedebiliyorlardı."

Bunu daha önce hiç duymamıştım, iki insanın büyüleri aracılığıyla birbirlerine bu kadar derinden bağlı olmaları fikrini. Hem büyüleyici hem de ürkütücüydü. "Tüm evliliklerde bu büyü bağlantısı var mı?"

"Hayır." Eiran başını salladı. "Bu nadir bir durum. Annem ve babam gerçek eşlerdi."

Dostlar.

Bu terimi duymayalı yıllar olmuştu, çocukken annem bana peri masalları okuduğundan beri duymamıştım. O zamanlar eş kavramı ejderhalar ve tek boynuzlu atlar kadar fantastik görünürdü.

Ama kendi sihrimi, Dacre'dan ayrıldığımdan beri nasıl bir titreşim hissetmediğimi, onu bulana kadar sihrimi nasıl bulamadığımı düşündüm.

Ama bu düşünce aklıma geldiği anda onu ittim.

"Peki ya Dacre'ın büyüü?" Soru iki kez düşünmeme fırsat kalmadan dudaklarımdan döküldü ve Eiran'ın normalde yumuşak olan yüz hatlarının tepki olarak sertleşmesini izledim.

"O seni umursamazken sen neden onun büyüünü umursuyorsun?" Eiran'ın sözlerinin ağırlığı bana fiziksel bir darbe gibi çarptı ve irkilmeme neden oldu. Keskin sesi savunmamı yarıp geçti ve inkâr edemeyeceğim bir gerçeği ortaya çıkardı.

Duygularımı kontrol altında tutmaya çalışırken yumruklarımı iki yanımda sıktım. "O da tıpkı isyanın geri kalanı gibi beni arıyor, değil mi? Bana diğerlerinden çok daha fazla kızgın olduğunu varsayıyorum," diye karşılık verdim dişlerimi sıkarak.

Eiran'ın sözlerinin en derin güvensizliklerimden birini kesip atacak kadar yetenekli olmasından nefret ediyordum.

"Özür dilerim. Haklısın," dedi içtenlikle, sesi pişmanlıkla doluydu.

"Ondan neden bu kadar nefret ediyorsun?" Ses tonumdaki merak ve endişeyi gizleyemeyerek sordum.

Eiran'ın gözleri kısıldı ve cevap vermeden önce çenesi sıkıştı. "Çünkü o umursamaz biri. Duygularının kararlarını gölgelemesine izin veriyor."

"Yine de bana güvendin," dedim, tükenmiş hissederek. "Sen de bana asla güvenmemeliydin."

Doğruyu söylediğine inanmalıydım ama ses tonunda bir kıskançlık vardı. Etrafımızdaki hava değişmiş, söylenmemiş bir gerginlikle dolmuş gibiydi.

"Nereye gideceksin?" diye sordu, sorusu beni hazırlıksız yakaladı.

"Ne?"

"Buradan uzaklaşmak için." Elini mağaranın etrafında salladı. "Başlangıçta neden gizli şehirdeydin? Oraya baban tarafından mı gönderildin yoksa-"

"Beni babam göndermedi," diye sözünü kestim. "Yani saraya geri dönmek bir seçenek değil."

"Bu bir seçenek değil." Kaçmama neden olan anların anıları zihnimi doldurdu ve içgüdüsel olarak dizlerimi göğsüme doğru çekerek kendimi onlardan korumaya çalıştım.

"Nedenini sorabilir miyim?" Soruyu çok yumuşak, çok nazik bir şekilde sordu ama yine de omurgamı dikleştirdi ve kaçma isteğimi yeniden alevlendirdi.

"O sarayda benim için hiçbir şey kalmadı." Uzun zamandır yoktu.

Konuşmadan önce tereddüt etti, sesi endişe ve kararlılık karışımıyla doluydu. "Davian gerçekte kim olduğunu bildiğine göre artık saraya ya da gizli şehre dönemezsin. Peki, planın nedir?"

"Gidebildiğim kadar güneye gideceğim. Güney Denizi'ne." Ona baktım ve ne olduğunu hayal etmek için

kendime izin verdim.

nasıl görüneceğini merak ediyordum. Saray Kuzey Denizi'nin kıyısındaydı, o kadar yakındı ki pencereden giren tuzlu havayı hissederek, denizin vaat ettiği özgürlüğü ve kaçıışı özleyerek büyüdüm. Yıldızlı kafesimden dalgaların kuma çarpışını izler ve bir gün beni de alıp götürmesi için tanrılara dua ederdim. "Babam beni ele geçirebildiği sürece güvende değilim."

"Sen onun varisisin," dedi Eiran, sesi tereddüt ve dile getirilmemiş bir merakla doluydu. Gözleri yüzümü inceliyor, zihninde döndüğünü görebildiğim milyonlarca soruya cevap arıyordu.

"Hepiniz ondan zalim kral olarak bahsediyorsunuz. Öfkesini sadece kendisine karşı çıkanlara saklamadığına inanmak bu kadar zor mu? Babam herkesten itaat bekler ve hiçbir gücü olmayan bir varise sahip olmak onun için en büyük itaatsizlik eylemi olarak görülür."

Sözlerimi anlamlandırmaya çalışırken saklamaya çalışsa da karanlıkta irkildiğini gördüm. "Sana yardım edebilirim ama dikkatli olmalıyız. İsyanın her yerde gözleri var."

"Peki ya babam?"

"Kral sağ salim dönmeniz için bir ödül teklif etti, bu da iki tarafa da güçlü bir sadakati olmayan herkesin kendi tarafını seçeceği anlamına geliyor."

"Ondan korktukları için mi?"

"Çünkü açlıktan ölüyorlar. Ödül parası için her şeyi yaparlar, hatta sevdikleri birine ihanet bile edebilirler. Seni ele verme kararı onlar için zahmetsiz olacaktır."

Babamın acımasız ve umursamaz olduğunu hep biliyordum ama durumun ne kadar vahim bir hal aldığını duymak zordu.

Mağaranın nemli soğuğu ve Eiran'ın sözleri, kollarımı kavuştururken onları savuşturma çabalarımın rağmen kemiklerime sızıyor gibiydi.

"Diğerleri bana yardım ettiğini öğrendiklerinde ne yapacaklar?"

Çenesi gerildi ve bakışları uzaklaştı. "Umarım asla öğrenmezler," diye cevap verdi, sesi duygusallıkla gerilmişti.

Sessizce başımı salladım, söylediği her kelimedede göğsüm daralıyordu.

"Sen uyu. İlk nöbeti ben alacağım." Eiran'ın sesi mağaranın durgunluğunda gürlledi.

Yorgunluk omuzlarıma ağır geliyordu ama zihnimde dönüp duran endişeli düşüncelerle mücadele edemiyordum. Kollarımı derme çatma bir yastık gibi kullanarak uzandığımda altımdaki zemin sert ve acımasızdı.

Eiran nöbet tutmak için yerine yerleşirken, kendimi rahatlamaya zorlamaya çalıştım. Ama o buradayken zihnim sadece daha fazla soru ve şüpheyle dolup taşıyordu. Gözlerimi kapattım ve uykunun gelmesini diledim.

Mağaranın sessizliği her küçük sesle bozuluyordu: çalılardaki bir hışırtı, küçük hayvanların tırmalaması. Her biri gözlerimin açılmasına ve kalbimin korkuyla çarpmasına neden oluyordu. Daha sıkı kıvrıldım, tenime nüfuz ediyor gibi görünen soğuk gece havasından kendimi korumaya çalıştım.

Bilincim gidip geliyor, asla tam olarak uykuya teslim olamıyordum. Ne zaman uykuya dalmanın eşiğine gelsem, yüksek bir ses beni yeniden uyandırıyor. Kalbim göğsümde çarpıyordu, herhangi bir tehlike işaretinde kaçmaya hazırdım. Mağaranın sığınağı artık bir tuzak gibi geliyordu ve gölgeleri ve korkuları kovalamak için gün ışığını özlüyordum.

Eiran'ın adını çılgınca fısıldayarak doğruldum ve mağaranın karanlığında onun varlığına dair bir işaret olup olmadığını araştırdım. Dışarıda pusuya yatmış olabilecek potansiyel tehditleri uyarmamaya çalışırken kalbim göğsümde çarpıyordu.

Eiran girişte çömeldiği yerden sakın bir sesle, "Sadece bir hayvan," diye cevap verdi. Rahatlama sel oldu

Beni saran korku ve gerginliği silip süpürdü. "Uyumaya devam et." "Neredeyse hiç dinlenmedin." diye ekledi.

"Deniyorum," diye cevap verdim, nefesimi düzene sokmaya çalışarak.

Loş ışıktaki yüz hatlarını seçemesem de Eiran dönüp bana baktı. Ayağı kalkıp bana bir kez daha yaklaşmadan önce uzun bir süre öyle kaldık. Bu sefer öncekinden çok daha yakınımaya oturdu, yanlarımız birbirine yapışmıştı.

"Donuyorsun." Sözleri beni şaşırttı ve bakışlarına karşılık verdim. Yavaşça sırt üstü yattı ve kolunu omuzlarımın altına sıkıştırdı.

"Gel buraya," dedi usulca ve beni kendine çekti. Onun kollarında olmak yanlış geliyordu, Dacre'ın düşünceleri yorgun zihnime sürükleniyordu ama sıcaklığı rahatlatıcıydı. Kolunu bana doladığında gözlerim kapandı ve sonunda uyku beni ele geçirdi.

BÖLÜM 7

DACRE

"D Bana dokunma." Bir adım geri çekildi ve parmaklarım teninden uzaklaştı.

"Nyra."

"Bu benim adım değil." Bir adım daha geri. *Neden benden kaçıyordu?*

"Bana verdiğin isim buydu, hatırladın mı küçük hain?" Başımı eğip onu inceledim, gözlerinde kopan fırtınanın büyüüne kapılmışıım. Gözlerinin içinde kahverengi ve mavinin tonları birbirine karışıyordu. Sanki onun tarafından çekiliyor, fırtınalı güzelliğinin derinliklerinde kayboluyordum. O anda, onun içinde boğulmaktan memnun, hava almak için yukarı çıkma arzum yoktu.

Ama o reddetti.

"Seni buraya baban mı gönderdi?" Sanki onun birdenbire ortaya çıkmasını bekliyormuş gibi omzunun üzerinden baktı.

"Hayır." Kafamı salladım, zihnime yerleşmiş gibi görünen sisi temizlemeye çalıştım.

"Sen de tıpkı onun gibisin." Her kelimeyle birlikte bir adım daha geri atıyor, aramıza mesafe koyuyordu. Sanki ona ulaşmamı engelleyen görünmez bir bariyer dikilmiş gibiydi.

"Ben onun gibi değilim."

İçi boş bir kahkaha attı, sesi hem hüznün hem de acıyla doluydu.

"Biz aynı kumaştan koparılmış iki ipliğiz." Yüzünü tamamen bana dönerek bakışlarımla buluştu ve gözlerinde kendi hüznümün yansımasını görebiliyordum.

"Babalarımız bir ve aynıydı. Güce aç iki canavar ve biz onlar tarafından bir silah olmak için yaratıldık. Ben monarşi için, sen de beni alaşağı etmek için."

Haklı olmasına rağmen başımı salladım. Tam olarak böyle yetiştirilmiştik.

Düşman olmak için doğmuşlar.

Ama başka bir dünyada, başka bir zamanda, farklı olabilirdik.

Daha fazlası olabilirdik.

Dacre ve Verena olabilirdik. Asi ve varis yerine.

Ancak bir adım daha geri atınca, kalın siyah duman dalları bir yılan gibi bacaklarının etrafına dolandı ve onu kucakladı.

"Verena." Ona doğru uzandım, onu kendime çekmek için umutsuz bir yalvarışla adını haykırdım.

Ama faydası olmadı. Dünya bizi parçalıyor, dikiş yerlerimizden söküp atıyor gibiydi. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, aramızdaki uçurumu kapatamıyordum.

Dumanın tenimi kavrayışını hissedebiliyordum, beni de kendisiyle birlikte aşağı çekmekle tehdit ediyordu.

"Verena, bekle!" Bana ikinci bir deri gibi yapışan boğucu karanlığı pençeleyerek haykırdım.

Ama çabalarım boşunaydı. Hiçbir mücadele kaderimizi değiştiremezdi.

"Özür dilerim," diye fısıldadı, etrafını saran ve ikimizi de yutmakla tehdit eden kalın duman örtüsü arasından zar zor görülebiliyordu.

Ama tamamen ortadan kaybolmadan önce son yalvarışını duydum.

"Ona dönüşme, Dacre."

Sarsılarak ayağa kalktım, etrafımdaki karanlığı tararken kalbim göğsümde çarpıyordu. Güneş batalı çok olmuştu ve gecenin örtüsü toprağın üzerine çökmüş, bizi mürekkepten kucağıyla sarmıştı. Gözlerim karanlığın kalın perdesini delmek için zorlanıyor, herhangi bir ışık parıltısı arıyordu.

Elimi yüzüme sürdüm, uykunun zihnimi bulandırmamasını, *onu* düşünmekten vazgeçmeyi diledim.

Ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım, o oradaydı. Sürekli, sürekli.

Sert zeminden kalktım, rüyanın kalıntıları hâlâ zihnime örümcek ağıları gibi yapışmış, fırçalanmayı reddediyordu.

Ağaçların arasından yayılan belli belirsiz duman kokusunu takip ettim. Ben uykuya daldığımda babam nöbet tutuyordu ve yaklaştıkça, küçük ateşin yanında otururken yıldızlarla süslü gökyüzünde siluetini hâlâ görebiliyordum.

Ama artık yalnız değildi.

Derin bir nefes aldım ve rüyadan dolayı yıpranmış hissettiğim sinirlerimi yatıştırmaya çalıştım.

"Onu öşürden önce bulmalıyız yoksa bir katliamın içine yürüyeceğiz." Konuşurken babamın sesindeki aciliyet hissediliyordu, sözleri ormanın sessizliğini delip geçiyordu. Ayağımın altındaki dalları kırmamaya dikkat ederek temkinli bir şekilde yaklaştığımda Reed'in onaylarcasına başını salladığını gördüm.

"Sence onu geri almak için neleri feda etmeye razı olur?" Reed'in sesi alçaktı ama yine de çaresizlik duygusu taşıyordu. Ateşin çıtırtısı konuşmalarını gizlemekle tehdit ediyordu ama her kelimeyi duymak için kendimi zorladım.

Babam ağır bir iç çekti, yorgunluğu uzaktan bile belli oluyordu. "Söylentiler doğruysa, Kraliçe ve doğmamış çocuğu öldüyse, prenses tek varis.

Onu geri almak için elinden gelen her şeyi yapacaktır. Onu bulduğumuzda bunu kendi avantajımıza kullanmalıyız."

Kraldan, hem Verena'yı hem de beni birer piyona dönüştüren adamdan söz edilince çenem sıkıştı. Onu elinde tuttuğu düşüncesi bile omurgamdan aşağı soğuk bir ürperti gönderdi ve çok geç olmadan onu bulmak için içimde şiddetli bir kararlılığı ateşledi.

Ama babamın ona ulaşmasına da izin veremezdim.

Aynı metalden dövülmüş ve mükemmel bir şekilde bilenmiş ölümcül bir kılıcın iki yüzüydüler. İkisi de ölümcül zehirle doluydu, düşmanlarına saldırmaya ve zarar vermeye hevesliydi.

Çıtırdayan ateşin yanında otururken, titrek ışığı yüzümüze dans eden gölgeler düşürürken, babamın daha da yaklaşmasını izledim, yüz hatları ciddi bir endişeyle kazınmıştı. "Kralla doğrudan karşı karşıya gelme riskini göze alamayız," diye mırıldandı, sözleri patlayan közlerin arasından zar zor duyuluyordu. "En iyi şansımız onu hazırlıksız yakalamak, zayıflıklarını kendi çıkarlarımız için kullanmak."

Reed'in başı yavaş, kasıtlı bir ritimle sallanıyordu; gözleri titreyen alevlere kilitlenmişti. Sanki onların ateşli derinliklerinde cevaplar arıyor, ışık ve gölgenin dansında gizli gerçekleri ve vahiyleri bulmaya çalışıyordu. "Yani onu prensesle birlikte dışarı mı çekeceğiz?"

"Bu bir kumar ama kral çok sıkı korunuyor olsa bile her zaman öşür töreninde hazır bulunur. Ona rezervler karşılığında varisini teklif edeceğiz."

Reed'in ifadesi soğukkanlılığını koruyordu ama zihninde dönen çarkları görebiliyordum. "Peki ya prenses?"

"Dacre bizim varisimiz. İki tane olamaz."

"Eğer bunu yaparsak. Geri dönüşü yok," diye uyardı, sesi kesinlik hissiyle doluydu.

"Dacre planımızı kabul etmeyecektir." Reed'in sorusu havada asılı kalmış, söylenmemiş imalarla ağırlaşmıştı. Babamın cevabını beklerken gerildim.

"Kıza kendini çok kaptırmış durumda ama çok geç olmadan ona ulaşmak için en iyi şansımız o," diye karşılık verdi babam. "Aralarındaki bağı gördüm. Kızın bizimle kendi isteğiyle gelmeye karar vermesinin nedeni o olacak."

Öfkem içimde alev alev yanıyor, Verena'yı herkesten önce bulma kararlılığımı körüklüyordu. O benim öz babamdı, etim ve kanımdı ve beni de herhangi biri gibi kullanmak istiyordu.

Onun kim olduğunu biliyordum, zalimliğini ve acımasızlığını biliyordum ama yine de bir şekilde ihanetini düşünmek midemi bulandırıyor.

Annem ne hale geldiğimizi bilse ağlardı. Babam güç uğruna oğlunu kolayca kullanmaya hazırdı ve ben de umursamamam gereken bir kız için ona ihanet etmeye çok istekliydim.

"Ama kız elimize geçtiği anda ona güvenemeyiz." Babam arkasına yaslandı ve beni görmemesi için dua ederek omurgamı dikleştirdim.

Verena benim aptallığım yüzünden dışarıda, yalnız ve savunmasızdı. Onu kendimden uzaklaştırmış, bir kabuktan başka bir şey oluncaya kadar onu kurutacak zalim adamların pençesine atmıştım.

Şu anda ne tür dehşetlerle karşı karşıya olabileceğini düşündükçe kalbim korku ve suçlulukla çarpıyordu. Yoğun siyah duman tarafından yutuluşunun hatırası peşimi bırakmıyor, onu başkaları bulmadan önce bulmak için tek bir kararlılıkla ilerlememe neden oluyordu.

Yerimi belli edebilecek gevşek dallardan kaçınarak yaklaştım. Çıtırdayan ateş ayak seslerimi gizliyordu ama babamın keskin duyularının en ufak bir sesi bile algılayacağını biliyordum.

Yaklaştıkça sesleri daha da netleşiyor, konuşma parçaları esintiye kapılmış yapraklar gibi bana doğru sürükleniyordu. Her kelimeyi, Verena'yla ilgili yaptıkları her planı duymak için kendimi zorladım.

Artık bana güvenmiyordu ve bunu yapmamakla akıllılık etmişti. Söz konusu o olduğunda değil.

"Yedekleri bulmamız gerek." Babam alevlerin önünde ellerini birbirine kenetledi. "Ondalıklardan gelen gücü nerede depoladığını bilmiyorum ama o lanet sarayda olmalı."

"Peki ya kral varisi için bu güçten vazgeçmek istemezse?" Reed başını çevirdi ve babama baktı.

"Sonra prensesi saklı şehre geri götürüp konuşturacağız. Eğer istediğimiz bilgiyi vermezse, o zaman varisinden bir parçayı, mantıklı düşünene kadar ona geri göndeririz."

Yumruklarımı iki yanımda sıkarken kalbim göğsümde durmaksızın çarpıyor, göğüs kafesimden dışarı fırlamakla tehdit ediyordu.

"Eiran'la Güney Denizi'nde buluşacağız. Varisi aldıktan sonra, onu dışarı çekeceğiz."

Eiran.

Lanet olası yalancı. Babama Eiran'ın nerede olduğunu sorduğumda, saklı şehre döndüğü yalanında hiçbir tereddüt yoktu, ama onu onun peşinden göndermişti.

Beni yanında tutuyordu çünkü artık bana güvenmiyordu ama yine de onu kızın peşinden göndermişti.

Öfke ve ihanet içimde azgın bir orman yangını gibi akıyordu, ama tüm bunların altında ona karşı şiddetli bir koruma duygusu vardı. Eiran'ın ona zarar vereceğini düşünmek bile içimde kuduz bir hayvan gibi ilkel bir içgüdüyü ateşledi.

Artık onu benim korumam gerektiğini düşünmüyor olabilirlerdi, ama yanılmışlardı.

O benimdi. Kaçıyor olsa bile, yine de benimdi.

Verena'yı hem babamın hem de Reed'in pençelerinden uzakta bulmam gerekiyordu. O dışarıdaydı ve onu bulacak kişi ben olacaktım.

Ve eğer Eiran çoktan yaptıysa, ne yapacağımı bilmiyordum.

Onlar bir sonraki hamlelerini düşünürken, ben de kendi kararımı verdim. Sessiz bir kararlılıkla ikisine de sırtımı döndüm ve ikisi de gittiğimi fark edemedi. Gecenin karanlığında kaybolup gittim.

BÖLÜM 8

VERENA

L Yokuştan aşağı inerken ayağımın altından kaygan kayalar kayıyordu. Kolaylıkla ilerleyen Eiran'a baktım, çevik hareketleri benimkilerle keskin bir tezat oluşturunuyordu. beceriksiz olanlar.

Evindeymiş gibi görünüyordu, arazide kendinden emin bir zarafetle sorunsuzca ilerliyordu.

Ben ise sayamayacağım kadar çok kez tökezleyip sendeledim ve düşmek üzereyken Eiran'ın beni sabitleyen eli için minnettar oldum.

Saatler gibi gelen bir sessizlik içinde devam ettik ve sonunda tepenin dibine ulaştık. Kalçalarımıdaki kaslar durmam için bağıırıyordu ama Eiran'a bu düşünceden bahsetmeye cesaret edemedim.

Mümkün olduğunca çabuk güneye gitmemiz gerekiyordu ve biz de bunu yapıyorduk. Bu krallıktan ayrılacak bir gemiye biner binmez dinlenebilirdim.

Eiran aniden durdu, ayaklarının altındaki yaprak ve dalların çıtırtısı aniden kesildi. Gözleri benimkilere kilitlendi, kara kaşları çatıldı. "Yiyeceğe ihtiyacımız var."

"Tamam." Başımı salladım, sözleri karşısında midemde tanıdık bir sızı hissettim.

Gözlerini benden kaçırdı, bakışları sırtıma sıkıca bağlanmış yay ve tek oka takıldı.

"Hiçbir şey bulamadım." Nasıl kullanacağımı bile bilmediğim bir silahı yanımda taşıdığım için kendimi biraz aptal gibi hissederek yenilgiyle omuz silktim.

"Alabilir miyim?" Başıyla yayı işaret etti. Mantıklı cevap evetti ama tek korunma aracımı teslim etme düşüncesi içimde bir korku dalgası yarattı.

Tereddütlü parmaklarımla yayı sırtımdan çözdüm ve ona uzattım. Zarif bir baş hareketiyle kabul etti, eli pürüzsüz ahşabı ve gergin teli pratik bir dokunuşla okşadı.

Ama silahımı incelerken tek düşünebildiğim çizmelerimin arasına sıkıştırdığım küçük ama ölümcül hançerdi.

Eiran'ın parmaklarının yayın karmaşık kıvrımlarını ve çentiklerini takip edişini izlerken kalbim hızla çarptı, dokunuşu saygılı ve tanıdıktı. Oku kolaylıkla çentiklemesini izlerken içimde bir huzursuzluk hissetmekten kendimi alamadım.

İpi geri çekerken formu kusursuzdu, kasları gergin ve odaklanmıştı. Bilinçli bir salınımla ok, tatmin edici bir gümbürtüyle yakındaki bir ağaca saplanmadan önce havada zarif bir yay çizerek uçtu.

"Bu iş görür." Hızlı bir hareketle ilerledi ve oku ağaçtan kopardı, kasları gerginliğin altında dalgalanıyordu. Bana döndü ve gözlerini üzerimde hissettim, ağır ve yoğun, bakışlarını karşıladığımda sertçe yutkunmama neden oldu.

"Dere sadece birkaç metre doğudan akıyor." Okun ucuyla işaret etti. "Ben avlanırken küçük bir ateş yakabilir misin?"

"Elbette," diye başımı sallayarak cevap verdim.

"Küçük tutun," diye uyardı. "Dumanın kimseyi bize çekmesini istemeyiz."

Eiran zahmetsizce ormanın gölgelerine doğru kaydı, hareketleri amaca yönelikti.

Çevresinde. Gözden kaybolana kadar onu izledim.

Sadece güvenimi değil, kaderimi de hassas bir dengede tutuyordu. İkisine de dikkatsiz davranmaması için dua ettim.

Dalları ve yaprakları toplamakla meşguldüm. Kırılan dallar, onları metodik bir şekilde bir araya getirip küçük bir çıra yığını oluştururken parmaklarımın altında kırıldı.

Alevler avlarını açlıkla yalayıp etrafıma sıcak bir parıltı yayarken, Eiran'a karşı minnettarlık duymaktan kendimi alamıyor, bir yandan da kaçma dürtüsüyle savaşıyordum.

Hayatta kalmamın şu an için büyük ölçüde ona bağlı olduğunu biliyordum ama güven, karşılayamayacağım bir lükstü. İhanet her köşede pusuya yatmış, zehirli bir yılan gibi kıvrılmış, saldırmak için mükemmel fırsatı bekliyordu. Varlığını omuzlarımda ağır bir yük gibi hissedebiliyordum, etrafımı saran tehlikeleri sürekli hatırlatıyordu. Her gölge bir sır saklıyor gibiydi; her fısıltı bir uyarı gibiydi.

Ateşin çıtırtısı sinirlerimi hafifçe yatıştırdı, sıcaklık içimi kemiren korkuyla rahatlatıcı bir tezat oluşturdu. Gardımı düşürmeyi göze alamazdım. Çok fazla şey tehlikedeydi.

Zaman ilerledikçe orman etrafımda ürkütücü bir sessizliğe büründü, sadece ara sıra yaprak hışırtıları ya da uzaktan gelen kuş sesleri duyuluyordu. Eiran henüz avından dönmemişti ve her geçen an bir öncekinden daha ağır geliyordu.

Ateşin ışığının ulaşamayacağı ağaçlara bakarken içimi tedirgin edici bir his kapladı. Gölgeler kıvrılıp bükülüyor, gözlerime ve hayal gücüme oyunlar oynuyor gibiydi. Her yaprak hışırtısı ya da dal çıtırtısı kalbimin göğsümde çarpmasına neden oluyor, duyularım gölgelerde gizlenen potansiyel tehlikelere karşı tetikte bekliyordu.

Küçük ateşe odaklanmaya çalıştım, sürekli yanmasını sağlamak için daha fazla dal ve kuru yaprak ekledim, ama

Aklı sürekli Eiran'a ve onun uzun süreli yokluğuna gidip geliyordu. *Neredeydi o?*

Şüphe ve korku içimi kemiriyor, beni ayakta tutan ince umut iplerini çözme tehdidinde bulunuyordu.

Tam beni tüketmekle tehdit eden paniğe teslim olmak üzereyken, çalıların arasından gelen bir hışırtı dikkatimi çekti. Gerildim, kendimi her ne-her kim ise ona hazırladım. -Gölgelerin arasından çıktı. Elim içgüdüsel olarak hançerimin kabzasına gitti, en kötüsüne hazırlanırken kalbim göğsümde çarpıyordu.

Tam ayağa kalkmak üzereydim ki yaydan fırlayan bir okun sesini duydum ve bir tavşan çalıların altından fırlayıp okla havada buluşunca çığlığımı yuttum.

Eiran ağaçların arasından çıktı, tavşanı düştüğü yerden alırken hareketleri akıcı ve emindi. Küçük bir gülümsemeyle ateş ışığına yaklaştı, ödölünü görmem için havaya kaldırırken gözlerindeki parıltı dans ediyordu.

"Akşam yemeği," diye açıkladı basitçe, ifadesi okunamazdı.

Onu sağ salım görünce içimi bir rahatlama kapladı ve başarılı avı için duyduğum minnettarlıkla karıştı. Tavşanı ustalıkla temizlemesini ve hazırlamasını izledim, elleri pratik bir verimlilikle hareket ederken ben ateşin yanında kaldım, pişirmek için derme çatma şişler hazırladım.

Elleri kan içindeydi ve bu manzara karşısında midem bulandı. Ama açlığım umurumda değildi.

Ayağa kalktı, yüzüne su sıçratmadan önce ellerini derede ovuşturdu.

Tavşan etini olabildiğince çabuk şişledim ve ateşin üzerine yerleştirirken neredeyse parmaklarımı yakıyordum.

Kızarmakta olan tavşanın kokusu havayı hızla dolduruyor, et yavaş yavaş pişerken ateşin çıtırtılarına karışıyordu

alevlerin üzerinde.

Eiran yanıma döndü ve sessizce çalıştı, gece boyunca ve muhtemelen birkaç gün daha bizi idare edecek olan yemekle ilgilenirken dikkati hiç dağılmadı.

Onu izledim, titreyen ışık yüzüne gölgeler düşürüyor, yüz hatlarının sert çizgilerini ve açılarını vurguluyordu. Onda hem korkutucu hem de tuhaf bir şekilde büyüleyici bulduğum bir sertlik vardı; bu ikilik onun gerçekte kim olduğunu sorgulamama neden oluyordu.

Dacre'dan çok farklıydı. Dacre'ın inatçı olduğu yerde yumuşaklık. Dacre zalimken o nazikti.

Tavşan pişerken Eiran bana baktı ve yakındaki bir kütüğe doğru işaret etti. "Otur," dedi sertçe, sesi yumuşak ama emrediciydi. Sözsüzce itaat ettim, yemeğimizi hazırlamayı bitirmesini izlerken kendimi tahtanın üzerine tünedim.

Bana pişmiş bir tavşan şışı uzattı, etin kokusu ağzımı sulandırdı. Minnetle aldım, midemin açlıktan nasıl kıvrıldığını görmezden gelmeye çalıştım.

Eiran yanımdaki kütüğün üzerine yerleşti, uzaklara dalan bakışlarını titrek alevlere dikti. Güneş gökyüzünde alçalırken ateşin çıtırtıları aramızdaki sessizliği dolduruyor gibiydi.

Tavşanı ellerimle parçaladım ve sıcak, lezzetli tadı dilime vurduğunda inledim. Tavşan küçüktü ve paylaşacak fazla et yoktu ama yine de bir ziyafet gibiydi.

Yemeğimizi sessizce yedik, alevlerin sıcaklığı havada giderek artan soğuğu kovdu.

Yemeğimizi bitirdiğimizde Eiran elinin tersiyle ağzını sildi, bakışları azalan ateşe sabitlenmişti. Yüz hatlarına kazınmış yorgunluğu görebiliyordum, yolculuğumuzun ağırlığı ağır bir yük gibi üzerine çökmüştü.

"Geri dönmeli misiniz?" Geldiğimiz yöne doğru elimle işaret ettim.

"Ne?" Eiran'ın bakışları bana kaydı, sorumu düşünürken gözleri hafifçe kısıldı.

"Geri dön." Ellerimi kıpırdatarak konuşurken onları sabitlemeye çalıştım. "Beni kendi başıma yapabileceğim kadar uzağa getirdin."

Tekrar konuştuğunda sesi alçak ve ölçülüydü. "Geri dönmek bir seçenek değil. Sizi buradan güvenli bir şekilde uzaklaştırana kadar ilerlemeye devam etmeliyiz."

Belirsizlik içimi kemirse de başımı salladım. "Peki ya senin güvenliğin?"

"Ne olmuş yani?" Eiran'ın yanıtı kısıktı, gözlerini ateşin sönmekte olan korlarına dikmişti.

"Bana yardım ettiğini öğrendiklerinde gerçekten güvende olacağını düşünüyor musun? Bunu onlardan saklayabileceğini gerçekten düşünüyor musun?"

Eiran'ın omuzları sözlerim üzerine gerildi, yüz hatlarını düzeltmeden önce yüzünde bir duygu titreşimi belirdi. Bakışlarımla buluştu, gözleri sönmekte olan ateşin loş ışığında rahatlatıcıydı.

"Öğrenmeyecekler," dedi, sesi kararlılıkla gerilmişti. "Sana yardım edeceğimi düşünmeleri için hiçbir sebep yok."

Çünkü neden istesin ki? Eiran neden bana yardım etmek istesin ki?

"Ama ya öğrenirlerse?" İçimi tırmalayan şüpheyi üzerimden atamayarak bastırdım. "O zaman ne olacak?"

Eiran sorumu düşünürken çenesi gerildi, sessizliği aramızda kopmak üzere olan gergin bir iplik gibi uzayıp gidiyordu. Sonunda konuştu, sesi alçaktı ve bir parça teslimiyetle doluydu. "Eğer öğrenirlerse, sonuçlarına katlanacağım. Ama o zaman gelene kadar seni güvenli bir yere götürmeye odaklanmalıyız."

Başımı salladım ama hâlâ içimi kemiren bir şey vardı.

"Onların haberi olmadan nasıl dışarı çıktın? Nerede olduğunu sanıyorlar?"

"Tüm isyan seni arıyor, Verena. Benim de aynı şeyi yaptığımı düşünüyorlar."

Sözleri aramızdaki havada asılı kaldı, söylenmemiş gerçekler ve yüzeyin altında kalan belirsizliklerle ağırlaştı. Bana yardım etmek için kendini riske atıyordu ve ben bunun nedenini anlayamıyordum.

"Bana kendinden bahset."

"Ne?" Bakışları tekrar gözlerime ulaşmadan önce gözlerimden dudaklarıma kaydı.

"Senin hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyormuşum gibi hissediyorum," diye dürüstçe cevap verdim. "Bana bir şey söyle. Herhangi bir şey."

Aramızda bir anlık sessizlik oldu ve sonunda şaşırtıcı derecede yumuşak bir sesle sessizliği bozdu. "Anlatacak pek bir şey yok," diye başladı, bakışları bana dönmeden önce kısa bir süre uzaklaştı. "Bildiğim tek şey isyan. Gizli şehirde büyüdüm. Orası benim evim."

"Peki ya annen?" Muhtemelen sormamam gereken bir soru sormuştum ama daha önce ondan bahsettiğini hiç duymamıştım.

Annesinden bahsedilince Eiran'ın yüz ifadesi karardı, kendini toparlamadan önce yüz hatlarının üzerinden bir gölge geçti. "Ben küçükken öldü."

Sesi gizli bir ıstırapla titriyordu, sahipsiz bırakılmış eski yaralardan bahseden bir çığlık. Sözlerinden sızan acıyı, asla tam olarak iyileşmemiş derin bir yarayı hissedebiliyordum. Kalbim onun için acıyordu ve bir tür teselli sunmayı arzuluyordum ama bu yaranın yoğunluğunu çok iyi biliyordum.

Hayatıma devam etmek için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, kalbimdeki yara iyileşmeyi reddediyordu. İlk bakışta aşılmaz bir bariyer gibi kabuk bağlardı ama her küçük harekette çatlar ve parçalanırdı. Tam iyileşmeye başladığını düşündüğüm anda bir şey gelip yarayı tekrar deşiyordu.

"Özür dilerim," diye mırıldandım usulca çünkü söyleyebileceğim başka bir şey yoktu.

Eiran'ın gözleri hafifçe kısıldı ve dudakları gergin bir çizgi oluşturdu. Başını yavaşça salladı, çenesindeki kaslar esnedi. "Çok uzun zaman önceydi. Onu çok az tanıyordum bile."

"Bu işleri kolaylaştırmıyor."

Eiran sözlerim karşısında sustu, bakışlarını uzaklara dikmişti.

"Ona benziyor musun?"

Dudaklarında küçük bir gülümseme oluştu ve gözleri sonunda benimkilerle buluştu. "Seviyorum." Parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Saçlarımı ve gözlerimi oradan aldım."

Ona bakarken ağzımın kenarları kalktı. "Eminim çok güzeldi."

Kıkırdadı, gözleri muzipçe parlıyordu. "Bu benim güzel olduğumu düşündüğün anlamına mı geliyor?"

Onun şakacı alayları karşısında yanaklarıma sıcak bir renk hücumu oldu ama sözlerinin üzerimde yarattığı etkiyi gizlemeye kararlıydım. "Ben öyle bir şey demedim," diye karşılık verdim rahat bir ses tonuyla.

Eiran güzeldi. Dacre değildi; beni Dacre gibi etkilemiyordu ama yine de güzeldi.

Eiran tekrar kıkırdadı, aramızdaki ağırlığı kovar gibi görünen alçak bir gümbürtü. "Ama kesinlikle bunu düşünüyordun," diye alay etti, ağzının kenarları sırtarak yukarı kalktı.

Onun şakacı tavrı karşısında gülümsememi bastıramayarak gözlerimi devirdim. "Beni besledin, bu yüzden şu anda düşüncelerimde kuruntulu olsaydım suçlanamazdım," diye itiraf ettim, aramızdaki kolay şakalaşmadan göğsümde bir sıcaklık çiçek açtığını hissettim.

"Ah." Elini göğsüne bastırdı ve sözlerimden yaralanmış gibi davrandı. "Ben de tam benden hoşlanmaya başladığını düşünüyordum."

"Senden hep hoşlandım, Eiran." Kahkahalarım yumuşak bir gülümsemeye dönüştü.

"Ama?"

"Ama diye bir şey yok." Doğruldu ve konuşmanın orada bitmesini diledim.

"Ben sana asla onun davrandığı gibi davranmazdım." Dacre'den bahsederken Eiran'ın gülümsemesi soldu, şakacı tavrı yerini ciddi bir ifadeye bıraktı. Bir elini uzattı, parmakları nazik bir hareketle benimkine değince tüylerim diken diken oldu.

Düşünmeden geri çekildim.

"Bana nasıl davrandığını bilmiyorsun." Ellerimi pantolonuma sildim. "Kendi yaptıklarım yüzünden buradayım."

Neden onu savunuyordum?

"Herkes sana nasıl davrandığını gördü. Sen kaçtıktan sonra herkesin konuşabildiği tek şey buydu." Çenesi titredi ve gözlerini benden kaçırdı. "Sana asla onun yaptığı gibi zarar vermezdim."

Boğulma hissiyle felç olmuştum, sanki biri boynumdaki kavramasını yavaşça sıkıyordu. *O biliyor muydu? Dacre onlara ne yaptığını söylemiş miydi?*

"Ne?" Soruyu zar zor nefes alarak söyledim.

"Dacre'ın babası ona senin gerçekte kim olduğunu söyledi ve o ne yaptı?" Eiran çenesini o kadar sıkı ki çenesindeki kasların seğirdiğini görebiliyordum. "Sanki hiçbir şey ifade etmiyormuşsun gibi seni saklı şehirden attı. Gitmene izin verdiğini tüm isyan biliyor."

Bundan çok daha kötüsünü yapmıştı. Beni kullandı ve sanki avdan sağ çıkabilecekmişim gibi beni kaçmaya gönderdi.

Ama beni babasına götürmemişti.

"Yoruldum." Hızla ayağa kalktım ve kıyafetlerimdeki kiri fırçaladım. "Tüm enerjimi kaybetmeden önce yola devam etmeliyiz."

"Elbette." Eiran ateşin son korlarını da söndürmeden önce ayağa kalktı.

BÖLÜM 9

DACRE

M Her adımda mücadele ederek ilerlerken bacaklarım kurşun gibi hissediyordu.

Babamın hayal kırıklığının ağırlığı omuzlarıma çökmüştü. Onlar gittiğimi fark edene kadar ormanın derinliklerine ulaşmış olmak için dua ettim ama babamın kaynayan öfkesini düşünmek, onu düşünmekle kıyaslanamazdı.

Babam zaten bana güvenmiyordu ve şimdi ona güvenmemesi için daha fazla neden vermiştim.

Zaten Verena'yı ona, isyana tercih etmiştim, onu ona getirmek yerine kaçmasına izin verdiğimde, ama şimdi onu *her* şeye tercih ediyordum.

Çok kızacağımı biliyordum ama kararımdan pişmanlık duymayı kendime yediremiyordum. Bu, döndüğümde sonuçlarına katlanacağım anlamına gelse bile. *Eğer dersen*

Onlar tarafından yakalanma, ona ulaşmamı engelleme korkusu beni tüketti ve ilerlemeye itti duraksamadan.

Kaslarım ağrıyor ve Eiran'dan önce ona ulaşma ihtiyacıyla yanıp tutuşuyordu.

Zaman akıp gidiyordu ve içimde saatli bir bomba gibi aciliyetin arttığını hissedebiliyordum. Ona ulaşmak zorundaydım.

Bunu yapmanın tek yolu, uzuvlarımdaki zonklayan yorgunluğu ve göğsümdeki nefessizliği görmezden gelerek kendimi sınırlarımın ötesine zorlamaktı.

Kayalık yamaçta tökezledikten sonra kendimi iyileştirmek için büyümü bir kez kullanmıştım, ayağım sivri bir kayaya takılıp beni ileriye doğru savururken zar zor ayakta kalmayı başarmıştım.

Tırtıklı kenarlar kaval kemiklerimin derisini yırtarak, attığım her adımda canımı yakan derin kesikler bıraktı.

Vücudum zaten dinlenmediğim için bitkin düşmüştü ve kendime yardım etmek için sihrimi kullanmam beni daha da bitkin düşürdü.

Bu dünyada her şeyin bir bedeli vardı; büyümüzün bile bir bedeli vardı. Verena'nın bedelinin hepsinden daha büyük olacağı korkusundan kurtulamıyordum.

Bakışlarım yukarıdaki parlak, dolunaya doğru kaydı. Gökyüzü gece yarısı mavileri ve morlarıyla boyanmıştı ve hafif bir esinti havayı serinletiyordu. Ulaşabildiğim en güney noktaya doğru ilerlerken kararlılık adımlarımı güçlendirdi.

Eiran Güney Denizi'ne doğru yola çıkmıştı ve Verena'nın da öyle olacağından neredeyse emindim. Bir keresinde bana bir tekneye binip bildiği hayattan, onu yok etmek için yola çıkan dünyadan uzaklaşmayı hayal ettiğini söylemişti.

Ama o zamanlar bu hayalin ne kadar gerçek olması gerektiğini fark etmemiştim.

Eğer Verena hayatta kalacaksa, eğer yaşamaya değer bir hayatı olacaksa, o zaman bu krallığı geride bırakmak zorundaydı.

Bu krallığı onsuz düşünmek için kendime izin verdiğimde kalbim hızla çarpıyordu. Hayatım boyunca prensesi tanımıştım, onun elinden alınmasında oynayacağım rolü biliyordum.

Ama hayatıma girdiği an, o ta oldu.

Onun tacı, hükümdarlığı ya da lanet olası kral ve onun için nelerden vazgeçmeye razı olacağı umurumda değildi.

Onu nemsiyordum ve bu tehlikeliydi.

Hafif esinti ağaçların arasından fısıldayarak yaprakları hışırdatıyor ve omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyordu. Ellerimi kollarımda aşağı yukarı ovuşturarak havadaki soğuğu uzaklaştırmaya çalıştım.

Ama işe yaramadı.

Havanın keskin ısırığı sadece gecenin çöküşünden daha fazlasıydı. Sanki bir şeyler ters gidiyormuş gibi ürkütücü bir durgunluk taşıyordu. Ensemdeki tüyler diken diken oldu ve bir şeyin görüş alanımın hemen dışında gizlendiği hissinden kurtulamadım. Midemin ukuruna bir huzursuzluk hissi yerleşti ve beni gelecek olan her şeye karşı tetikte olmam için uyardı.

Duyularım yüksek alarmdaydı, gücüm karıncalanıyor ve beklentiyle titreşiyordu. Hançerimin kabzasını sıkıca kavradım, parmak eklemlerim baskıdan beyaza dönerken, gözlerim ileri geri gidip gelerek herhangi bir hareket ya da tehdit aradı.

Etraftaki orman sakin ve sessizdi ama içimi kemiren huzursuzluk hissine engel olamıyordum.

Budaklı bir meşe ağacının arkasına melmiştim, kıvrık dalları bana biraz siper sağlıyordu. Kaba kabuklar avuç ilerime sürtünüyordu ama kulaklarımı zorlarken buna aldırış etmedim. Hafif esinti ve yaprakların hışırtısı dışında ürkütücü bir sessizlikten başka bir şey yoktu.

Ormanın kendisi nefesini tutmuş gibiydi, sanki doğa bile bir şeylerin ters gittiğini biliyordu.

Neydi o?

Dakikalar akıp gidiyor, her biri kollarımda ürpertici izler bırakıyordu. Kendimi ayağa kalkmaya zorlarken ellerim titriyordu.

Bütün vücudum tedirginlikle karıncalandı.

Güneye doğru ilerlemeye başladım. Her adımda gözlerim endişeyle bir o yana bir bu yana kayıyor, çevremdeki her santimi tarıyordu. Ayağımın altındaki yaprakların kırılğan çıtırtıları sık ormanın durgunluğunda yankılanıyordu.

Vücudumdaki her kas gerildi, tepki vermeye hazırды, ben ilerlerken acımasız arazi gücümü tüketiyordu. Ama içgüdülerim bana durmamamı söylüyordu.

Boğazım kurumuştı, bacaklarım ağrıyordu ve zihnim yavaş yavaş çözülüyormuş gibi hissediyordum. Yorgunluğumdan mı kaynaklanıyordu bilemiyordum ama kesin olan bir şey vardı ki, içimdeki kemirici his dayanılmaz hale gelmişti ve yola devam etmeden önce su bulup dinlenmem gerektiğini biliyordum.

Batıya doğru döndüm, geride bıraktığım küçük nehre doğru ilerliyordum. Babamın büyük ihtimalle nehrin kıyısında olacağını bildiğimden, kasıtlı olarak nehirden bir mil uzakta durmuştum. Suyun krallığımız boyunca dolambaçlı yolculuğunun izini süren tanıdık patikayı takip ettim, bir şeyler içmek için can atıyordum.

Yolda ilerlerken aklımda bir plan vardı. Su içmem ve birkaç saat dinlenmek için bir barınak bulmam gerekiyordu. Ama asıl amacım mümkün olduğunca çabuk güneye ulaşmaktı.

Onun düşünceleri beni tüketti.

Güneye git.

Bul onu.

Ve yapardım. Bilinmeyen önümüzde uzanıyordu, belirsizlikler ve tehlikelerle dolu bir gelecek, ama emin olduğum tek şey, onu bulana kadar durmayacağımdı.

Nehir nihayet görüldüğünde içimi bir kararlılık dalgası kapladı.

O benimdi ve onu bulacaktım.

Bu düşünce zihnimde somutlaşırken ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Burada biri vardı.

Temkinli bir şekilde suyun kenarına yaklaştım, ayaklarım altlarındaki kayalara hafifçe çarpıyordu. Ay ışığı suların yüzeyinde parıltıyor, kayalık kıyıda dans eden gölgeler oluşturunuyordu.

Ve sonra, birdenbire, bir ses gecenin durgunluğuna karıştı.

"Bir kerede bu kadar çok içme. Kendini hasta edersin." Uyarı kahkahalarla süslenmişti, o kadar tanıdık bir sesteki ki asla unutamayacaktım.

Eiran.

Sessizce manevralar yaparak yaklaştım, ayaklarım ağırlığının altında usulca çitirdayan kayalara batıyordu. Yüksek bir akça ağacın arkasına saklanıp gövdesinin etrafından bakarak onu görmeye çalıştım.

Geniş sırtı bana dönüktü, varlığımdan tamamen habersizdi.

Gizli şehre geri dönmüştü.

Babamın bana söylediği buydu ve yalan söylediğini zaten biliyor olsam da, Eiran'ı karşımda görmek babamın aldatmacasının hançerini göğsüme daha da sapladı.

Eiran buradaydı ve yalnız değildi.

"Sudan daha uzağa gitmenin bizi saklamak için daha akıllıca olduğunu anlıyorum, ama tanrılar, susadım."

Sesini duyduğumda damarlarımda bir ürperti dolaştı.

Verena.

Ona sahipti.

Eğildim, sonunda onu görene kadar gözlerim onu taradı. Suyun kenarında diz çökmüştü, giysileri günlerce süren yolculuktan dolayı çamurla lekelenmişti. Saçları kafa derisine doğru sıkıca örülmüştü, sıcak kahverengi tutamlar narin yüz hatlarını çerçevelemek için kaçıyordu. Suyu avuçlarına alıp dudaklarına götürdü ve sanki günlerdir su içmemiş gibi içti.

Eiran onu yakalamıştı ama hayattaydı ve görünüşe göre zarar görmemişti.

"Biliyorum ama birazdan gece için kamp kuracağız." Eiran kollarını göğsünde kavuşturmuş, bakışlarını Verena'ya dikmişti. "Biz yakınlarda kalacağız, sen de karnını doyurabilirsin. Söz veriyorum."

Verena kristal berraklığındaki sudan bir avuç daha aldı ve dudaklarına götürdü, kalan damlaların parmaklarından sakın akıntıya düşmesine izin vermeden önce uzun bir yudum aldı.

Yüzü rengarenkti ve saçları dağınık bir şekilde yüzünün etrafına dökülmüştü, bu da onu vahşi ve evcilleşmemiş gösteriyordu.

"Bu sefer ilk nöbeti sen tutacaksın." Ayağa kalkarken ona baktı ve ağırlığını yaralı bacağına verirken hafifçe irkildiğini ve topalladığını görebiliyordum.

Yaralanmıştı.

"Seni o ayak bileğinden biraz olsun kurtarmak için ne gerekiyorsa yapacağım." Eiran başıyla vücudunun alt kısmını işaret etti. "Biraz dinlenebilmen için güvenli bir yer bulalım."

Verena başını salladı, başı yavaş ve yorgun bir şekilde hareket ediyordu. Eiran ona yaklaşırken adımlarını dikkatli atıyordu. Bir kolunu Verena'nın beline doladı ve Verena ona doğru eğildi, ona güveniyordu. Verena kolunu Eiran'ın omzuna attı ve gömleğini sıkıca kavradı.

Ağırlığını onun üzerine kaydırduğında, yumruklarımın iki yanımda sıkıldığını hissettim ve onu ondan koparma dürtüsüyle savaştım.

Kendimi bildim bileli Eiran'a güvenmemiştim ve dönüştüğü kişi konusunda haklı çıkmaktan nefret ediyordum. O babalarımızın kuklasının vücut bulmuş haliydi, her hareketi gücün çarpık ipleri tarafından kontrol ediliyordu.

Eskiden Kai dışında en yakın arkadaşımdı ama artık bir hainden başka bir şey değildi.

Ve kesinlikle Verena'nın dostu değildi.

Ona bakış şekli, neden burada olduğunu bilen birini bile onu önemsemediğine ikna edecek olsa bile.

Ben de onunla arkadaş olmamıştım.

Ama *lanet olsun*, bu farklıydı.

Biz farklıydık.

Verena... benim için bir anlam ifade ediyordu ve onu şimdi onunla birlikte görmek göğsümü ağrıttı.

Eiran kendi arzuları ve bu isyanın amansız takibi tarafından tüketilmişti. İstediklerine uymayan hiçbir şeye saygı duymuyordu.

Ve Verena onunla birlikte olduğu sürece güvende değildi.

Varlığımın her zerresi buna karşı çılglık attı, ona sadece zarar vereceğini biliyordum.

Ona şefkatle bakması önemli değildi; isyandan başka kimseye sadık kalmayacaktı.

Suyun kenarından yavaşça geri dönerlerken ben de onları yakından takip ettim. Eiran elini nazikçe kızın beline koymuş, her adımda ona yol gösteriyor ve destek oluyordu. Kızın bedeni içgüdüsel olarak onunkine doğru eğildi ve onun varlığıyla teselli bulurken ona uyum sağladı.

Onun yanında rahattı.

Onu yanında rahat ettirmişti.

Ve bir şekilde bu düşünce her şeyden çok bir ihanetti.

Ama şu an için o güvendedeydi ve nispeten zarar görmemişti ve ben de buradaydım.

Babam, şimdi kolunu ona dolamış olan uşağına rağmen onu ele geçirememişti, kral da öyle.

Ve şimdi onu bulduğuma göre, bunu yapamayacaklarından emin olmalıydım.

Onu Eiran'dan, hepsinden uzaklaştırmak için umutsuzca bir plan ararken zihnim koşuşturdu.

Ama bana güvenmedi.

Benimle Eiran arasında bir seçim yapmak zorunda kalırsa, seçeceği kişinin ben olmayacağımdan korkuyordum.

Bu farkındalığın ağırlığı, önemi ile beni boğdu.

Kahkahasının sesi havada çınladı ve ona bakarken izledim, yanakları bir gülümsemeyle çukurlaşmıştı. O da ona gülümsedi, bakışları yüzündeki detaylarda geziniyordu ve bu bende onun çenesini kırma isteği uyandırdı.

Bana ihanet etmişti ve Tanrılar biliyordu ki ben de ona ihanet etmiştim. Kendi acılarım yüzünden ona karşı çok acımasız davranmıştım ama bunların hiçbirisi onun hâlâ *benim* olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

Krallığın varisiydi, annemi öldüren lanet kralın prensesiydi ama bunların hiçbirisi onu *benim* olmaktan çıkarmadı.

Durakladılar ve Eiran onu nazikçe yakındaki bir ağaca yönlendirdi, kıvrımlı kökleri toprağa girip çıkıyordu. Serin toprağa uzandı, sırtını ağaç kabuğuna yasladı ve bacaklarını önünde uzattı.

Eiran, parmakları yıpranmış deri botlarının dikişlerinde gezinirken, "Bileğimi düzelttirmem gerek," dedi ve ben çenemi öyle sıktım ki dişlerimi kırmaktan korktum.

Ben olsaydım onu iyileştirirdim ama Eiran'ın böyle bir yeteneği yoktu.

Annem sadece doğuştan iyi olanların iyileştirebileceğini söylerdi ve çocukken parmaklarını saçlarımda gezdirip bana Wren'in dizindeki bir sıyrığı nasıl onaracağımı öğrettiğinde onun sözlerine inanmıştım.

Ancak bir yetişkin olarak artık bu inanca bağlı değildim.

O öldüğünden beri dünyada iyiliği görmek zorlaşmıştı. Kendi içimdeki iyiliği görmek imkânsızdı.

Annemi iyileştirememiştim, onu kurtaramamıştım.

Ve saraydaki o günden beri başka kimseyi iyileştirmemişim.

Ben *onu* iyileştirene
kadar olmaz. İyi
değildim.

Çünkü onu geri almak için ne gerekiyorsa yapardım.
Olmak istemese bile, o benimdi.

BÖLÜM 10

VERENA

E iran'ın eller vardı olmuştur nazik ne zaman o sarılmış Yaralı ayak bileğimi kendi gömleğinden aldığı kumaş şeritleriyle sardı. Yumuşak malzeme tenimi ısıtıyordu ve ayağımı dikkatlice yerine koyarken gözlerindeki endişeyi görmüştüm. Çok sıkı olmadığından emin olmak için botumun içine soktum. Bu, ben beceriksizce setten aşağı kayarak bileğimi burktuğumda bana attığı bakışla aynıydı. Saklamaya çalışmama rağmen, Eiran üzerine yavaşça ağırlık verdiğimde rahatsızlığımı hissedebilmişti. Kaşlarını çatarak dinlenmem için bana yalvardı ama buna gücümüz yetmezdi. Her adımda baldırıma vuran keskin ağrı, hızımızın izin verebileceğimizden çok daha yavaş olmasına neden oluyordu. Sırt üstü uzandım, yukarıdaki uçsuz bucaksız yıldızlara bakarken kaba çimenler açıkta kalan tenime batıyordu. Üzerimdeki açık gökyüzünün uçsuz bucaksızlığı kendimi önemsiz ve tamamen savunmasız hissetmeme neden oldu. Panik beni tüketirken düşüncelerim bir çılgınlığa dönüştü - eğer

Şimdi keşfedilseydi, kaçma ya da kendimi savunma şansım olmazdı.

Tek yeteneğim her zaman koşmak olmuştu ama burada, açık gökyüzünün altında kapana kısılmışken, bu bile imkansız olacaktı.

Adamları beni yakalarsa babamın gazabına uğrayacağım düşüncesini aklımdan kovmaya çalıştım. Ama sarayın üzerindeki gökyüzünü süsleyen yıldızlara baktığımda, omurgamdan aşağı bir ürperti geçti.

Yıldızlar mürekkep gibi karanlıkta değerli taşlar gibi parıltıyor, aşağıdaki ormanı uhrevi bir ışıltıyla aydınlatıyordu.

Gecenin serin havası tenimi okşuyor, sadece tedirginliğimi artıran sırlar taşıyordu. Her yaprak hışırtısı beni zıplatıyor ve herhangi bir tehlike işareti için gölgeleri taramama neden oluyordu.

Zihnimi bir korku seli kapladı ve her türlü mantığı ya da umudu boğmakla tehdit etti. Babamın düşünceleri beni rahatsız ediyordu. Beni öldürmek istemesinden korkuyordum ama şimdi kraliçe ve yeni varisi gittiğine göre çok daha kötüsünden korkuyordum.

Artık tahtının geriye kalan tek varisi bendim, içimdeki büyüün izini bulmak için acımasızca işkence ettiği güçsüz bir kızdım. Ve şimdi gücümü keşfettiğime göre, öğrendiğinde ne yapacağından korkuyordum.

Ama içimdeki büyüün uğultusunu hissetmeye çalıştığımda hiçbir şey bulamadım. Sanki gizli şehrin duvarlarını terk ettiğim anda gücüm beni terk etmişti.

Beni nasıl kullanacağını bilinmezliği, gölgelerde gizlenen ve zihnimi kemiren gerçek dehşetti. Onun sapkın oyununda bir piyon olma düşüncesi bile kalbimi hızlandırıyor ve bedenimi titretiyordu. Karanlık olasılıklar boğucu bir örtü gibi üzerimde beliriyor, beni tamamen tüketmekle tehdit ediyordu.

Babam demir yumrukla yönetir, halkını, bizim halkımızı önünde diz çökmeye ve titreyen ellerini uzatmaya zorlardı.

derin bir kuyunun üzerinden ellerini uzatır ve her yıl kendi sihirlerinin bir kısmını ona bırakırlar.

Bu çarpık bir ritüeldi, onları zayıf ve savunmasız bırakırken, kendisi daha güçlü ve daha zorlu hale geldi.

Onun zalim yönetimine karşı güçsüzdüler ve sürekli onun gazabından korkarak yaşıyorlardı. Topladığı ondalıklar, biriktirmeye devam ettiği bir rezerv, bir güvenlik ağı işlevi görüyordu ve isyanın yükselişi onun daha fazla güç arzusunu doyumsuz hale getirdi.

Güç üzerindeki hakimiyeti amansızdı ve onu hesaba katılması gereken durdurulamaz bir güç haline getiriyordu.

Güç rezervini hiç görmemiştim, yatak odamın penceresinden izlemek dışında ondalık törenine hiç katılmamıştım ama kalenin altında bir yerde, babamın düşmanlarının bile keşfedemediği tünellerin derinliklerinde saklı olduğunu biliyordum.

Yönetimini ustalıkla karmaşık bir labirent haline getirmiş, sırlarını çözmeye cüret eden herkesi şaşırtmıştı. Karmaşık yolları ve gizli odaları düşünmek bile tüylerimi diken diken ediyordu, çünkü bunların içinde babamın gerçek gücünün ve kurnazlığının yattığını biliyordum. Bu, sadece onun içinden geçebileceği bir labirent, kimsenin aşamayacağı bir kaleydi.

Tüneller sadece birkaç kez girmeye cesaret ettiğim bir yerdi. İlk kez annemle birlikte girmiştım. O zaman anlamamıştım, sesindeki paniği ve beni loş koridorlardan geçirip sarayın dışına açılan bir kapıya ulaşana kadar ellerinin titremesini. O zamanlar çok gençtim, çok genç, ama o yolu unutmama izin vermemiştim.

Onun paniğinin körüklediği dehşet alevleri anıyı zihnime kazıyarak silinmez bir iz bıraktı.

Diğer zamanlarda babam ve adamlarıyla birlikteydim. Karanlık ve nemli duvarlarda çınlayan çığlıkların ve haykırıışların yankılarını hâlâ duyabiliyordum. Babam kendisinin

Beni eğitti, merhameti ve empatisi olmayan bir kraliçe olarak yetiştirdi. Ne pahasına olursa olsun halkından ihtiyacı olanı almayı öğrenmiş bir kraliçe.

Ama tek yaptığı bana karanlık ve acımasız bir dünyada nasıl hayatta kalacağımı öğretmek oldu.

İsteksizce, her zaman kaçınmaya çalıştığım özlemin amansız çekimine teslim oldum. Kalbim annem için, onun sıcak kucağı ve her zaman her acıyı hafifleten yatıştırıcı sözleri için acıyordu.

Hâlâ burada olmasını dilerdim.

Babamın onu sevdiğine, beni sevdiğine inandığım günleri özlüyordum.

Ama benim güçsüzlüğümün stresi ona daha ağır geldikçe, yavaş yavaş başka birine dönüştü. Annemden, benden uzaklaştı ve annem onun acımasızlığına karşı tek kalkanım haline geldi.

Ama o öldüğünde, bu sığınak da onunla birlikte gitti ve beni onun artan kötülüğüne karşı savunmasız bıraktı.

Onun ölümü başka bir varis olma şansını elinden aldı ve acı ve öfke onu tüketti. Sanki bir parçası onun yanında toprağa gömülmüş gibi hissediyordu.

Başka bir varis şansını çalmış, öldüğünde o varisi de yanında götürmüştü ama aynı zamanda tüm krallığın üzerine karanlık bir gölge düşürmüştü, herkesi ve her şeyi etkisi altına almıştı.

Ama istedikleri gibi güçlü bir erkek varis olmamama rağmen annem beni hâlâ seviyordu.

Hala hayatta olsaydı ne yapardı diye dalgınca merak ettim. Beni alıp krallıktan kaçır mıydı? Ya da onun yanında kalıp, karanlığa sürüklenişini çaresizce izler miydi?

Her iki durumda da, asla kalamayacağımı ve olmamı istediği her şey olamayacağımı biliyordum. Bu, tüm benliğimi kaybetmek, bir zamanlar olduğum kızın sadece bir kabuğuna dönüşmek anlamına gelirdi.

Beni çoktan soymuştu ve daha fazlasını almasına izin vermeyi reddettim.

Ne o ne de beni ölü görmek isteyen bu lanet isyan.

Güçlü adamlar tarafından hazırlanmış bir oyunda güçsüz bir kızdım. Taşlarını hesaplanmış bir hassasiyetle hareket ettiriyorlardı ve ben onları alt edemiyordum.

Tek yapabildiğim koşmaktı.

Gözlerimi sıkarak kapattım ve tanrılara bana sadece birkaç saat uyku bahşetmeleri için yalvardım. Yorgunluğun ağırlığı kemiklerime ağır geliyor, beni yere sermekle tehdit ediyordu ve doğan güneşin düşüncesi içimi korkuyla dolduruyordu.

Bu gece burada kalarak zaten çok fazla risk alıyorduk. Eiran da ben de bunu biliyorduk ama o da bu lanetli ayak bileği arkamda sürüklenen bir çapa gibi beni yavaşlatırken daha fazla ilerleyemeyeceğimi biliyordu.

Dinlenmeye ihtiyacım vardı. İkimizin de vardı.

Ama gözlerimi kapatıp zihnimi boşaltmaya çalıştığım anda, düşüncelerim Dacre'a sürüklendi. Rüzgâra kapılmış bir tüy gibi sürekli ona sürükleniyorlardı. Bunu durduramıyordum.

Duygu ve yoğunlukla dolu fırtınalı gözleri, dokunuşunun hatırası olan zihnimi delip geçti.

Neredeydi o?

İhanetime duyduğu öfke ve acıyla dışarıda beni mi arıyordu? Sadece isyana olan sarsılmaz sadakatinin onu körüklediğini hayal edebiliyordum.

Ama ben de ona çok kızgındım.

İkimizin de birbiri mize ihanet ettiğimizin farkına varmak içimde kaynadı.

Onu önemsemek için kendime izin vermiştim. Ona güvendim ve bu bir hataydı.

İkimiz de güvenin kolay geldiği bir dünyaya doğmamıştık. Şüphe ve kuşku aramızda hep vardı.

Birbirimizi ilk gördüğümüz anda aptalca gardımı indirmiştim.
Yine de onu özlüyordum.

Yaptığı her şeye rağmen, tanıdığım adamı özlemekten kendimi alamıyordum.

Bu kelimenin *ne* kadar çarpık bir ironiye dönüştüğünü *biliyordu*.
İkimiz de birbirimizi gerçekten tanıımıyorduk.

Beni Nyra sanıyordu, krallığın kötü kralından kaçan kız,
ama ben o kız değildim. Ben Verena'ydım, kraliçenin
kızıydım, krallığımızı mahvedecek olan kralın piyonuydum.

Ve onu kandırmıştım. Ona defalarca yalan söyledim ve
bu suçluluğun ağırlığı her geçen an tüylerimi diken diken
ediyordu.

O haklıydı. Bir hainden başka bir şey değildim.

Eylemleri bana ve yaptıklarına karşı duyduğu öfkeyle
besleniyordu ama bu hissettiğim acıyı ve ihaneti hafifletmek
için çok az şey yaptı.

Açtığı yaralar hâlâ çığ ve zonkluyordu, zalimliğinin sürekli
bir hatırlatıcısıydı.

Burada olmadığını sürekli hatırlatan bir şey.

Bir şimşek çakması gibi ani bir sarsıntı omurgamdan
aşağı aktı ve gözlerimi açtım. Eiran'dan bir iz bulmak için
karanlığı taradım.

Silueti geceye karışan yüksek bir ağacın yanında dimdik
duruyordu. Sabit devriyesini sürdürürken bakışları
etrafındaki ormana sabitlenmişti.

Adını söylemek için ağzımı açtığımda, büyüünün tanıdık
tınısı dilimi kapladı ve boğazımdan aşağı indi, vücudumun
her santimetresine yayılan titreşimli bir his.

Saklı şehirden dışarı adımımı atar atmaz, gücüm
buharlaşıp havaya karışıyor gibiydi.

Ama şimdi hissedebiliyordum.

Dacre ile büyü yaparken içimde dolaşan enerji, şimdi kalabalık bir odadaki fısıltı gibi zayıf bir yankıydı. Gücümün kalıntıları ağzımda kalan bir tat gibiydi, alaycı ve anlaşılması zor.

Gücümün aynı anda hem var hem de yok olduğunu, zihnimle oyunlar oynadığını hissettim.

Yavaşça ve dikkatlice doğruldum ve etrafıma bakındım. Ay manzaraya soluk bir ışık yayıyor, ağaçları aydınlatıyor ve orman zeminine derin gölgeler düşürüyordu.

Herhangi bir rahatsızlık ya da izinsiz giriş belirtisi aradım, kalbim beklentiyle çarpıyordu. Ama görebildiğim kadarıyla her şey dokunulmamış ve bozulmamış görünüyordu.

Yakındaki nehrin hafif şırıltısı rahatlatıcıydı ama içimde oluşan gerginliği hafifletmek için çok az şey yaptı. Uzakta, gece kuşlarının ürkütücü sesleri ağaçların arasında yankılanıyor, etrafıma baktıkça beni rahatsız ediyordu.

Kulaklarım başka bir varlığın işaretini aradı ama tek duyabildiğim kendi kalbimin hızlı atışı oldu. Gözlerimi kısarak karanlığa baktım ve etrafımdaki her santimetrekareyi taradım. Gözlerim ileri geri gidip geliyor, karanlıktaki en ufak bir hareketi bile yakalamaya çalışıyordu.

Burada başka biri mi vardı?

Büyümün hissi benimle dalga geçiyor ve alay ediyordu, sürekli bir geçici varlık ve yokluk oyunu. Bir an, azgın bir nehir gibi damarlarımda kabarıyor, ama aynı hızla, rüzgârdaki sis gibi dağılıyor, beni boşlukta bırakıyor ve geri dönüşünü özlüyordum.

Ama yine de aniden yeniden ortaya çıkıyor, varlığımın her zerresinde bir kez daha dolaşıyordu.

Bana ne oluyordu?

Eiran'a baktım, gözleri rahat ve kendinden emin bir şekilde etrafımızı tarıyordu. Benim bedenim belirsizlikle gerilirken, o olanlardan rahatsız olmamış görünüyordu.

Bakışlarımın keskin çene hattında ve ellerini iki yanında rahatça tutuşunda gezinmesine izin verdim.

Sihrimi ya da nasıl çalıştığını anlamıyordum ama bir parçam gizli şehirden uzaklaştığım anda Dacre'in onu bir şekilde benden almış olmasından korkuyordu.

Ne de olsa oraya gelene kadar, ona kadar hiç sihre sahip olmamıştım.

Ve ayrıldığım an, gitmişti. Ama şimdi hissedebiliyordum.

Bu his damarlarımda güçlü bir uyuşturucu gibi dolaşüyor, beni titretiyor ve daha fazlası için özlem duymama neden oluyordu. Sanki hayatım boyunca büyüden mahrum bırakılmıştım ve şimdi onu tatmıştım, doyamıyordum. Bedenim ve zihnim onun gücünü arzuluyor, onu bir kez daha kullanmak için yanıp tutuşuyordu.

Tüm hayatım boyunca güçsüzdüm ve bu gücün tadı bana tehlikeli geldi.

Babamın bu gücü kendi çıkarları için kullanmaktan çekinmeyeceğini biliyordum ama bu sadece adamları beni yakalarsa mümkündü.

Beni yakalamalarına izin veremezdim.

Ne onlar ne de isyan çünkü iki tarafın da yapacaklarından korkuyordum.

Yine de savaştan zarar görmüş bu krallıkta kötünün iyisi olması gerektiğini biliyordum.

Dacre'in babası rezervleri ele geçirirse, söz verdiği gibi bu krallığın insanlarına yardım etmek için mi kullanacak, yoksa babam kadar acımasız mı olacak?

Peki ya Dacre'in kendisi? İsyana olan sadakati onu babasının acımasız yöntemlerine karşı körleştirecek miydi?

Wren'in mi?

Çalkantılı düşünceleri bir kenara ittim ve bakışlarımın bir kez daha Eiran'da kalmasına izin verdim. Onun varlığında bir rahatlık hissettim. O benim için gelmişti.

Sadakatının başka bir yerde olması gerekirken bile. Eiran bir asiydi. Düşmanım olması gerekiyordu ama yine de

Burada.

Dacre gerçek kimliğimi öğrenip beni sürgüne gönderdiğinde, Eiran beni bulmuştu.

Tekrar sert zemine yerleşip gözlerimi kapattığımda, büyü­nün kalıntıları hâlâ damarlarımda dolaşırken, onun yerine Dacre'ın olmasını dilememek için kendimi zor tutmaya çalıştım.

BÖLÜM 11

VERENA

A Kulakları sağır eden çınlama sesi gecenin sessizliğini bozdu ve beni sarsarak uyandırdı. Kalbim hızla çarparken

derme çatma kampımızı taradı.

Havanın buz gibi soğuğu tenimi tırmalıyordu ama Eiran'dan bir iz ararken bunu görmezden geldim.

O gitmişti.

Kalbimin çarpıntısından başka bir ses duymak için zorlanırken içimi bir panik dalgası kapladı. Ve sonra o ses geldi - yaklaşan ayak seslerinin kusursuz sesi.

Burada biri vardı, biri benim için gelmişti ve onlar beni bulmadan önce saklanmam gerekiyordu.

O anda duydum, silahların metalik çarpışmasını acı dolu bir homurtu izledi. Eiran'ın talimatları kafamın içinde yankılandı, ne pahasına olursa olsun beni korumaya kararlıydı.

Bana zamanı geldiğinde kaçmam gerektiğini söylediğinde ne yapacağımı bilmiyordum. Ama şimdi, titreyen uzuvlarım ve bulanık görüşümle, tam da bunu yapmak için anlık bir karar verdim.

Vücudum hırpalanmış ve zayıf düşmüştü, önümdeki tehlikeyle başa çıkamazdım. Eğer kalırsam, olası bir savaşta Eiran'a sadece yük olurdum.

Eğer ikimizin de bir şansı varsa, ben onun yoluna çıkamazdım. Eiran'ın talimatlarına uyarak döndüm ve doğuya yöneldim,

Nehrin kenarından uzakta.

Nehirden doğuya, sonra da güneye doğru gidin.

Güney Denizi'nde buluşacaktık. Bana söylediği buydu.

Güney Denizi'ne gitmek zorundaydım.

Her adımda ayak bileğime yakıcı bir acı saplanıyor, Eiran'ın etrafına sardığı sıkı kumaş da rahatsızlığımı daha da artırıyordu.

Ama duramadım.

Kendimi hareket etmeye zorladım, zonklayan ağrıya rağmen olabildiğince hızlandım. Acımasızca ilerlerken gözlerim etrafta herhangi bir tehlike işareti olup olmadığını taradı.

Kalbim kulaklarımda gümbür gümbür atarken orman etrafımı sarmış gibiydi. Sık yapraklar ve çalılar birkaç metreden fazlasını görmemi zorlaştırıyordu ama ilerlemeye devam ettim.

Birden, babamın askeri üniformasını giymiş bir asker büyük bir ağacın arkasından çıkarak yolumu kesti. Kayarak durdum ve hançerime uzandım, adrenalin damarlarımda dolaşıyordu. Askerin sırtışı tehditkârdı ve kendimi bir dövüşe hazırladım.

"İşte buradasınız, Prenses." O konuşurken asker başını yana eğdi, sırtışı daha da genişledi. Sarı saçları alnına düşerek gözlerinden birini kapattı. "Tüm krallık sizi arıyordu."

Zihnim bir plan yapmaya çalışıyordu. Çok yaklaşmasına izin veremezdim ama hançerimi fırlatırsam başka seçeneğim kalmayacağından savunmasız kalacaktım.

"Tam olarak ne için?" Kendime biraz zaman kazandırmaya çalışarak sordum. Parmaklarım hançerimin yıpranmış sapını sıkıca kavradı, kendimi birazdan olacıklara hazırladım.

"Seni eve geri götürmek için." Sözleri havada yoğun bir sis gibi asılı duruyordu, her hece sanki bir ağırlık taşıyordu.

üzerime bastırdı. Aramızdaki mesafeyi kapatırken, dikkatli bakışları vücudumun her santimetresinde geziniyor, herhangi bir zayıflık belirtisi arıyordu. "Seni o lanet isyanın elinden kurtarmak için."

Yaralı bacağımdaki acıyı gizlemeye çalışarak duruşumu değiştirdiğimde kalbim hızla çarptı ama keskin bakışları hemen rahatsızlığıma odaklandı ve nefesimin altında küfrettim. "Gördüğünüz gibi kimsenin elinde değilim ve bela istemiyorum."

"Görünüşe göre bela tam olarak sizsiniz Prenses. Krallığımızın varisisiniz ama yine de burada, ait olduğunuz saray yerine o asilerden biriyle ormanda saklanıyorsunuz."

Sağa doğru küçük bir adım daha atarken ayaklarımızın altındaki yaprakların çıtırtısı aramızdaki boşluğu doldurdu.

"Baban seni eve götürmek ve güvende tutmak için çok hevesli."

Güvenli.

Boğazımda bir meydan okuma hırıltısı yükseldi, ama onu ısırdım. O sarayda geçirdiğim her saniye beni tehlikeye atıyordu.

"Krallığımızda önce görmek istediğim birkaç yer daha var." Ellerim hançerimin etrafında kenetlenmiş halde ondan uzaklaştım ve avlarını takip eden iki yırtıcı hayvan gibi birbirimizin etrafında dönmeye başladık. Attığım her adımı yansıttı, gözlerimiz birbirimize dikilmişti. "Babama yakında evde olacağımı haber vermek ister misin?"

Meydan okumama geniş bir sırıtış ve midemi bulandıran dişlerini göstererek karşılık verdi.

"Korkarım bu mümkün değil Prenses. Bugün benimle geliyorsunuz." Hiç vakit kaybetmeden kollarını açmış ve gözlerinde kararlılıkla bana doğru ilerledi.

Geriye doğru tökezledim, yaralı ayak bileğim beni yavaşlatıyordu ama yine de pes etmeyi reddettim.

Varlığımın her zerresiyle ondan kaçmaya ve beni bekleyen bu kaderden kurtulmaya çalıştım.

Ben koşarken nefesim kesiliyordu ama o tam arkamdaydı, ayak sesleri savaş tamtamları gibi yere çarpıyordu.

Elinin belime dolandığını hissettim, beni geri çekerken demir gibi kavramıştı. Karşı koyma çabalarım boşunaydı, beni her adımda daha da yakına sürüklerken hançerim havayı işe yaramaz bir şekilde kesiyordu. Sırtımın göğsüne çarpmasının etkisiyle nefesim kesildi ve savunmasız kaldım.

Gizli şehirdeki eğitimim beni terk etti, korku ve çaresizlik düşüncelerimi bulandırdı. Bedenim onun kaba gücü ve çevikliğiyle boy ölçüşemezdi. Bir anlık saf içgüdüyle ona doğru atıldım ve peneledim, yaralı bileğim vücuduna çarptığında acıdan ağladım.

Ama o sadece karanlık bir şekilde kıkırdadı, beni tutuşunu sıkılaştırdı ve ırpınışlarımdan zevk aldı.

"Ah, Prenses," diye alay ederek burnunu enseme sürttü ve ondan uzaklaşmama neden oldu. "Seni kurtaran adama böyle davranılmaz."

Sıcak nefesi uğursuz bir okşayış gibi tenime değip beni huzursuzluğa boğan bir yanma hissini ateşlediğinde omurgamdan aşağı bir korku ürpertisi yayıldı. Ellerinden biri kafatasımın dibindeki saçlara dolandı ve vücudumdaki her bir tüyün diken diken olduğunu hissedebiliyor, korku ve tiksinti karışımıyla yapacağı bir sonraki hareketi bekliyordum.

şiddetli bir sarsıntıyla beni geri çekti ve başıma doğru yakıcı bir acı saplanırken delici bir çığlık atmama neden oldu.

"Ne kadar güzel bir prenses." Dudaklarının ıplak boynuma bastırdığını hissedebiliyordum, sanki derin derin içine çekiyor ve kokumun tadını çıkartıyordu. Bu beni bir nesne gibi hissettirdi, onun tarafından sahip olunacak ve kontrol edilecek bir şey.

Onun elinde kendimi tamamen güçsüz hissetmeme neden oldu.

Umutsuzca parmaklarını başımın arkasından çekmeye çalışırken gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırdı. Tırnaklarım derisine battı ama beni bırakmayı reddetti.

"Seni bugün saraya geri götüreceğiz." Asker beni sıkıca kavramıştı, sakın sesi benim ona karşı çılgınca çırpınışlarımla tam bir tezat oluşturunuyordu. "Seni saraya geri götüreceğiz ve kral bunu yaptığım için beni çok cömertçe ödüllendirecek. Ben prensesi kurtaran, varisi kurtaran askerim. Ne yapacağını hayal edebiliyor musun?"

Bu düşünce boğazımda safra birikmesine neden oldu.

Çığlık atmak ve bu adamın beni bırakması için yalvarmak istedim. Ne kadar zayıf olduğu umurumda değildi. Saraya geri dönemezdim. Babama geri dönemezdim.

Gırtlaktan gelen, ilkel bir çığlık boğazımı yırttı, ama asker kıpırdamadan dururken, eli beni susturmak istercesine saçlarımı sıkarken sağır kulaklara düştü.

"Lütfen," diye yalvardım gözyaşlarım yüzümden akarken.

Ani, keskin bir ısıklık havayı yararak geçti ve ardından vücudumda yankılanan derin bir gümbürtü geldi.

Metalin ete çarpmasıyla oluşan kusursuz gümbürtü duyuldu.

Asker tökezleyerek geri çekildi, silahına uzanırken nefesi sıcak ve panik içinde tenime değiyordu.

Ama diğer eli saçlarımda kilitli kaldı ve düşerken beni de kendisiyle birlikte aşağı çekti. Saç telleri koparken kafa derime yakıcı bir acı saplandı ve onun üzerine düştüğümde bir çığlık attım.

Ondan kaçmaya çalışırken ter ve kan kokusu burun deliklerimi doldurdu.

Gözlerimin önüne gelen korkunç manzara karşısında dehşete kapılarak nefes nefese kaldım. Boynundan acımasızca bir hançer çıkmıştı ve yaradan ve dudaklarından fışkıran kan, altındaki çimenleri lekeliyor ve başının etrafında kırmızı bir havuz oluşturunuyordu.

Nefes nefese kalmıştı, elleri bir şekilde kanamayı durdurabilecekmiş gibi çılgınca silahı tırmalıyordu, ancak

işe yaramadı. Kaderi o ölümcül darbeye mühürlenmişti.

Benim mide Çalkalandı olarak I
bükülmüşetrafta, Hançeri fırlatan suçluyu
çılgınca arıyordu.

Eiran.

Gözlerim herhangi bir hareket belirtisi aramak için etrafı taradı ama o hiçbir yerde görünmüyordu. Hiç tereddüt etmeden ayağa kalktım ve ayaklarımı yere vurarak silahın yörüngesine doğru havalandım.

Güneye. Güneye gidiyorduk.

Gözyaşları ve mukus yüzümden aşağı akıyor, cildimi kaplayan kir ve terle karışıyordu. Onları çılgınca sildim, kararlılık ve dehşet karışımı bir duygu hareketlerimi körüklüyordu. Bileğimi yakan acıya rağmen topallayarak ilerledim, zihnim sadece çok geç olmadan Eiran'a ulaşmaya odaklanmıştı.

Kendi hızlı nefeslerimin sesi kulaklarımda çınlarken ormanda ilerlerken her adım sonsuzluk gibi geliyordu.

Yaprakların her hışırtısı beni sıçratıyor, korku kalbimi kavriyordu. Eğer bu asker buradaysa, yanında kaç tane daha olduğunu bilemezdim.

Babam, sonsuz kaynakları ve emrindeki sayısız adamıyla, peşimden bütün bir orduyu gönderebilirdi ve arkamdaki ormanda ölen o tek askerin hiçbir önemi olmazdı.

Hayatını, kendisini bir daha asla düşünmeyecek olan bir kral adına feda etti.

Sık çalılıklar arasında dikkatlice ilerlerken, uzaktaki bağırma ve homurdanma sesleri her adımda daha da yükseliyordu. Elim içgüdüsel olarak sağlam bir ağaç gövdesini kavramak için uzandı, etrafımı dikkatlice incelerken kaba kabuğu bir denge duygusu sağladı, gözden uzak kalmaya kararlıyım.

Yukarıdaki kalın gölgelik, yükselen güneşin loş ışığını süzerek önündeki manzaranın üzerine benekli gölgeler düşürüyordu.

Ben. Sonunda, kaosun ortasında Eiran'ın yüzünü seçebildim. Askerlerden birini yakasından tutup yerden kaldırırken yüz hatları dizginlenemez bir öfkeyle çarpılmıştı. Adamın vücudu tamamen Eiran'ın merhametine kalmış bir şekilde gevşekçe sallanıyordu.

Eiran bir hırıltıyla askerin yüzünü kendi yüzüne yaklaştırdı, burunları neredeyse birbirine değiyordu. Öfkeden ağzından tükürükler saçan Eiran'ın her kelimesi zehir saçıyordu.

"Seni pis saray pislği," diye homurdandı, askeri kavrayışı sıkılaştı. "Bu mesajı tanrılarınıza götürün. Hizmet ettiğiniz kralınız artık kral olmayacak. Çok yaşa isyan."

Eiran'ın hareketleri hızlı ve akıcıydı, hançerini kaldırıp adamın boğazını keserken kan fışkırdı ve Eiran'ın yüzüne sıçradı.

Ama kaçmadı ya da çekinmedi; bunun yerine, bu acımasız eylemden zevk alıyor gibiydi.

Elinde ters çevirmeden önce hançerindeki kanı kalçasına silerken gözleri vahşi ve çılgındı.

Şok ve şaşkınlık içinde geriye doğru sendelerken bıçağının metalik çakmaktaşı gözüme çarptı. Az önce bir can almış olan silahı hâlâ sıkıca tutuyordu.

Hançerini.

Hançeri hâlâ duruyordu ama geride bıraktığım askerin boynunda hâlâ bir hançer vardı.

Eiran intikam ateşiyle yanıp tutuşan ve isyanla beslenen bir adamdı, yüz hatları delilik ve zaferin karışımıyla çarpılmıştı.

Son birkaç gündür tanıdığım kişiye hiç benzemiyordu. Ondan bana babamı hatırlatan bir zalimlik damlıyordu.

Aramıza mesafe koymak için bir adım daha geri attım.

O hançeri Eiran atmamıştı.

Arkamdan gelen bir hışırtı arkamı dönmeme neden oldu, elim içgüdüsel olarak kemerimdeki hançere uzandı. Ancak daha tam olarak dönmeden iri bir figür bana çarptı ve elini ağzıma dayayarak çığlığını bastırdı.

Onlara karşı mücadele ettim, çılgınca yumruk ve tekme attım ama çok güçlüydüler.

Birkaç metre geriye sürüklendim, görüşüm gölgeler tarafından engellendi. Saldırganımı net bir şekilde görebilmek için mücadele ettim, loş ışıktaki figürleri üzerimde yükseliyordu. Diğer askerden çok daha iri ve kaslıydı ve fiziksel bir mücadelenin nafil olacağını biliyordum.

Eiran gözümün önünden kaybolduğu anda, korku ve adrenalini damarlarımda dolaşmaya başladı ve hançerimi tüm gücümle geriye doğru itmek için tüm gücümü topladım. Tatmin edici bir gümbürtüyle metal etle buluştu ve saldırganı vurduğumu anladım.

"Siktir." Elleri benden uzaklaşırken dudaklarından alçak sesle, gırtlaktan gelen bir küfür döküldü.

Kaçmak için çaresizce döndüm ama eli elimde durdu.

Dacre.

Önümde durmuş, ağır ağır nefes alıyor ve hançerimin saplı olduğu üst baldırını tutuyordu. Ne yapacağımı düşünürken aklım başımdan gitmişti.

Eli benimkini sıkıca kavradı ve ben de onu çektim, kalbim kaçmaya çalışan vahşi bir hayvan gibi göğsümde çarpıyordu.

"Sakin bana dokunma." Geriye doğru tökezledim.

Bakışları yaralı ayak bileğime odaklandı, koyu renk gözleri ayak bileğim ve yüzüm arasında gidip geliyordu.

Zaten biliyor muydu?

Yüzümün yanından geçen hançerin ve bir gece önce bana geri dönen büyüümün dalgalanmasının anıları zihnimi doldurdu.

Şu anda damarlarımda çok güçlü hissettiğim sihir.

Buradaydı. Beni izliyordu.

Yaklaştıkça vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum ve içgüdüsel olarak tüm gücümle onu ittim, ellerimi sert göğsüne çarptım.

"Hayır!" Sesim öfke ve korkuyla titriyordu. "Sakın bana dokunayım deme."

"Verena," dedi adımı büyük bir aşinalıkla, sanki bunu söylemeye hakkı varmış gibi, sanki umutsuz bir yakarışmış gibi.

Ve bundan nefret ettim.

"Yapma," diye tekrarlardım, titrek bir adım daha geri çekilerek. Aramızdaki mesafe artık bir okyanus gibiydi ama o mesafe bile içimde yanan öfke ve acıdan kaçmak için yeterince uzak gelmiyordu.

Ama beni dinlemedi. Eliyle ağzımı bir kez daha kapattı ve haykırışlarımı ya da itirazlarımı bastırdı.

Beklenmedik bir güçle beni vücuduna doğru çekti ve ona karşı savaşıma şansım yoktu. Bacağına saplı hançerle bile - benim hançerimle- yoluna devam etti, Eiran ve babamın adamlarından uzaklaşıp güneye doğru ilerlerken kararlılığı yüzünün her çizgisine kazınmıştı.

O buradaydı ve ben aynı anda hem huzurlu hem de yanıyor hissettim.

BÖLÜM 12

DACRE

M Verena'yı sıkıca kavradım, nefesimi kontrol etmek için savaşırken parmaklarım tenine batıyordu. Verena'nın vücudunun sıcaklığı benimkiyle karışarak a r a m ı z d a kaygan bir parlaklık yarattı ve kalbi benimkine karşı çılgınca atıyordu.

göğsü benimkinin hızlı temposunu yansıtıyordu.

Yaptığı her hareket içimde kopan bir fırtına gibiydi, vücudu avuçlarımda arasında gergin ve dirençliydi.

Aramızda çatırdayan öfke elle tutulur bir şeydi ama öfkemizle başa çıkabilirdim.

Beni parçalayan onun yüz hatlarına kazınmış olan korkuydu. Bu korku, ikimizin de yüzleştiği düşmanların, dönüştüğümüz düşmanların sürekli bir hatırlatıcısıydı.

Nefes alış verişlerinde bunu duyabiliyor, bana karşı titrerken vücudunda nabız gibi attığını hissedebiliyordum. Onu uzaklaştırmak, ikimizi de boğmakla tehdit eden görünmez, boğucu sisi görmezden gelmek istedim.

Uzaktan gelen dal sesleri kaslarımda gerilmesine ve kalbimin olduğundan daha hızlı çarpmasına neden oldu. Dondum ve nefesimi tuttum, bir şekilde hareketsizliğimizin bizi gizli tutacağını umuyordum.

Sonunda ayaklarının yere değmesine izin verdiğimde Verena'nın gözleri korkuyla irileşti. Konuşmak için ağzını açtı, muhtemelen bana bağıracaktı ama parmağını dudaklarına bastırıp başımı sallayarak onu susturdum.

Ayak sesleri yaklaştıkça ikimiz de dinledik, kalplerimiz birlikte çarpıyordu.

Bir an için bakışlarımız kilitlendi ve zaman durmuş gibiydi. Onun içinde boğulmak, beni affetmesi için yalvarmak istedim ama bunun için zamanımız yoktu. Şimdi yoktu.

İkimizin de bulamayacağını bildiğimiz bir kaçış yolu ararken gözbebekleri ileri geri gidip gelirken değil.

Gözlerimi ondan kaçırdım ve ormanı taradım.

"Bana yakın dur," diye fısıldadım, sesim hırıltılı nefeslerimizden zar zor duyuluyordu.

Cevap vermedi, gözleri benimkileri yansıtan bir kararlılık ve korkuyla benimkilere sabitlenmişti.

Yaklaşan ayak sesleri giderek yükseliyor, kalbim kaburgalarımın çarparak yerinden fırlıyordu. Derin bir nefes alarak Verena'nın elini tuttum ve onu, budaklı dalları etrafımızda karmaşık bir labirent oluşturan ağaçların derinliklerine doğru yönlendirdim.

Kalçamdaki acı acımasızdı, ama içine gömülü hançeri çıkarmayı reddettim. Eğer şimdi durursak, yaraya müdahale edemeden kan kaybından ölme riskiyle karşı karşıya kalacaktım. Her adım ne kadar acı verici olursa olsun ilerlemeye devam etmeliydik.

Verena'yı loş ormanda gezdirdim, ağaçlar etrafımızdaki her şeyi yutuyor gibiydi ama ayak sesleri gelmeye devam ediyordu. Sanki yaklaşıyorlardı, insanların yankıları gittikçe yaklaşıyordu.

Babasının adamları mı yoksa benimkiler mi olduğunu bilmiyordum ama umurumda değildi. İkisinin de bize ulaşmasına izin vermeyi reddettim.

"Bu tarafa!" Bağırış havayı delip geçti, çok yakındı ve bizi harekete geçirdi.

Verena'nın elini tuttum ve onu yere çektim, ikimiz de yumuşak bir gümbürtüyle yere indik. Vücudumu Verena'ninkine yasladım ve çalıların arasından bakarken onu korudum.

Askerin ayak sesleri ormanın zeminine çarpıyor, biz onun geçişini izlerken yapraklar ve dallar ağır botlarının altında çıtırdıyordu. Kendi nefeslerimiz kulaklarımızda yankılanıyor, kalp atışlarımızın sesi diğer tüm sesleri bastırıyordu.

Verena'nın vücudu benimkine karşı sarsıldı, dehşet dolu fısıltıları etrafımızdaki havayı doldurdu. Kollarımı sıkıca ona doladım, titreyen bedenini sakinleştirmeye çalışırken dudaklarımı kulağına bastırdım. "Biz iyiyiz," diye fısıldadım kulağına ısrarla. "Sadece nefes al. Sana dokunmalarına izin vermeyeceğim."

Hafifçe arkama yaslandım ve gözlerinin içine baktım, bana inandığına, güvendiğine dair bir işaret aradım.

Ama tek görebildiğim onlara yansıyan korku ve şüpheydi. Ona verdiğim korku ve şüphe.

Ama gözlerini kaçırmadı. Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca birbirimizin bakışlarını tuttuk ve askerlerin ayak sesleri uzakta kaybolurken dikkatle dinledik.

Ağır bir rahatlama iç çekişiyle, yavaşça onu kavrayışımı bıraktım ve titrek bacakları üzerinde ayağa kalkmasına yardım etmeden önce vücudumu onunkinden kurtardım.

Elleri benimkilerle sarmaş dolaştı, dokunuşunun sıcaklığı bedenimde bir güç dalgası yarattı.

Uzakta, batıdan tek bir çığlık yankılandı, ayak sesleri arkasından uzaklaştı. Ama güneye doğru ilerlemeye başladığımızda elini bırakmayı reddettim.

Ayak sesleri uzaklaştıkça adımlarımı yavaşlattım, geriye dönüp baktığımda Verena'nın ayak uydurmaya çalışırken yüzünde beliren acıyı görünce irkildim.

"Durmam gerek," diye soluk soluğa bağırdı ve elini benimkinden çekerek eğildi.

Kalçalar.

"Bir bakayım." Önünde çömelip yaralı bacağına u z a n m a y a başladım ama beni sertçe itti.

"Sana bana dokunma demiştim," diye hırladı, benden uzaklaşırken göğsü hızla inip kalkıyordu.

Dişlerimi sıktım, hayal kırıklığım yüzeyin hemen altında kaynıyordu.

"Dinlenecek bir yer bulmalıyız," dedim, sesim alçak ve sabitti, herhangi bir duygunun dışarı sızmasını engellemeye çalışıyordum. "Seni iyileştirebilmem için bir yer bulmalıyız."

Ama o bir adım geri çekildi, yüzü öfke ve incinmişlikle buruşmuştu. "Hiçbir şey yapmamıza gerek yok," diye tükürdü, saldırgan bir şekilde arkamızdaki ormanı işaret ederek. "Gitmeniz gerekiyor."

"Hiçbir yere gitmiyorum," dedim kesin bir ifadeyle, kararlılığım sarsılmamıştı.

Dudaklarından acı dolu bir kahkaha kaçtı. "Neden olmasın? Beni becerip sonra da bir hain gibi dışarı atan sen değil miydin?"

Sözleri hançer gibiydi ama gözlerinde yanan duygulara bakmayı reddettim. Orada gördüğüm acı, sebep olduğum incinme, geri çekilmeme neden oldu.

"Verena." Elimi ona doğru uzattım ve dinlemesi için yalvardım.

Ama irkildi, sanki onu yakacakmışım gibi dokunuşumdan kaçındı. Sanki varlığım ona acı veriyormuş gibi gözleri öfke ve kızgınlıkla parlıyordu.

"Bana öyle deme." Sesi zehir ve kızgınlıkla doluydu.

"Senin adın mı?" Alay ettim, içimde bir öfke dalgasının kabardığını hissettim. Ona kızmak istemiyordum, ama bu ateşi tutmaya çalışmak gibiydi, uçucu ve öngörülemezdi.

Ve ona karşı, onun bana karşı olabileceğinden çok daha acımasız olduğumu bilmeme rağmen bunu durduramadım.

"Bana karşı kullandığın mı? Evet."

Öfkemi ve korkumu alıp onu incitmek için kullanma dürtüsüne karşı savaştım, ama söz konusu o olduğunda kendimi çok değişken, çok kontrolsüz hissediyordum.

"Hakkında bana defalarca yalan söylediğin isimden bahsediyorsun." İhanetini hatırlayınca kalbim sıkıştı.

"Başka seçeneğim yoktu," dedi dişlerini sıkarak, elleri iki yanında yumruk olmuştu.

"Ve bana başka seçenek bırakmadın," diye karşı çıktım, sesim söylemediğim şeylerle titriyordu. "Benden ne yapmamı bekliyordun? Babam senin gerçekte kim olduğunu biliyordu, talep etti..." Başımı salladım ve babamla ilgili düşünceleri zihnimden uzaklaştırmaya çalıştım.

"Ne sen ne de baban umurumda değilsiniz." Verena'nın yüzü öfkeyle çarpılmıştı, gözleri kısılmıştı ve gizlenemez bir nefretle doluydu. "Senden istediği neydi, Dacre?"

Dudaklarından dökülen ismim tenimi ürpertti.

"Halefi olan oğluna, kayıp prensesi yıllardır güvende olduğu tek yerden atmadan önce onu becermesini emretti mi?"

"Verena," diye tekrar seslendim ama beni dinlemiyordu.

Arkasından az önce geldiğimiz yola baktı. "Eiran'a geri dönmek istiyorum."

Onun adını dudaklarında duyunca içimde sıcak, kırmızı bir öfke dalgası kabardı. Kendimi sakın kalmaya zorlarken ellerim yumruk oldu ve çenem gerildi.

Ona ihanet etmiştim, onu incitmiştim ama Eiran çok daha kötüsünü yapabilirdi. "Cesedimi çiğnemedi onuyla geri dönmezsin."

"Bu sana bağlı değil." Sözleri zehir gibiydi, keskin ve ölümcüldü ve ona bir adım daha yaklaşımadan önce alçak bir hırıltı çıkardım.

Ama o geri çekilmedi. Bunun yerine, bakışlarımı meydan okuyarak karşıladı, gözleri benimkileri yansıtan bir ateşle parlıyordu.

"Benden uzak dur," diye uyardı, sesi o kadar alçaktı ve o kadar acı doluydu ki.

"İkimiz de birbirimize ihanet ettik, unutma." Kavga ikimizi de terk ediyordu.

Ama kırılğanlığı yüz ifadesinden sıyrılırken, sesi acıyla titriyordu. Yaptığı her şeye rağmen onun önünde parçalanmak istememe neden oldu. İkimizin de sahip olduğu her şeye rağmen.

"O zaman neden buradasın?" Yüzümü ararken gözlerindeki ateş söndü. "Neden, Dacre? Planlarının ne olduğunu, hatta başından beri ne olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Krallığı almak istiyorsan, al o zaman. Bunu yapmak için bana ihtiyacın yok."

"Bu yüzden mi burada olduğumu düşünüyorsun?" Sesim zar zor duyuluyordu, neredeyse hiç yoktu.

Bana baktı, ifadesi anlaşılmazdı.

"Sanırım Eiran beni kaçmama yardım etmek için buldu, peki ya sen?" Beni değerlendirirken başını salladı, bakışları sabitti. "Sen de baban için benim olduğum kadar bir piyonsun. Tek fark, ben öyle olmak istemiyorum."

Kalbim göğsümde çarpıyor, her atış kulaklarımda davul gibi yankılanıyordu. Sanki onun sözlerinde boğuluyormuşum, onların gerçekliğinin ağırlığı altında boğuluyormuşum gibi hissediyordum. Derin bir nefes aldım, kendimi sabitlemeye çalıştım ama bu beni daha da boğdu. "Buraya babam için gelmedim."

"Sana inanmıyorum." Sözlerinde ya da bana bakışında hiçbir aldatma yoktu. Daha önce bana güvenmişse bile, bunu tamamen yok etmiştim.

"Babam, kralı tuzağa düşürmek için seni kullanmayı planlıyor." Bu sözleri söylerken kendimi ne kadar hain hissettiğimden nefret ediyordum. Kanıma ihanet ediyordum, tüm isyana ihanet ediyordum ve acı göğsümü keserken bile bundan pişman değildim. "Güç rezervlerini bulmak için bir takas olan ondalıkta seni kullanacaklar."

"Ne?" Verena'nın gözlerinde şimdi çok fazla korku vardı. "O rezervlerden vazgeçmeyecek. Ne benim için, ne de başkası için."

"Babamla Reed'in konuşmalarına kulak misafiri oldum. Eğer onları teslim etmezse, senden işkenceyle bilgi almayı, seni lime lime etmeyi ve o vazgeçene kadar onları babana geri göndermeyi planlıyorlar."

"Rezervlerin nerede olduğunu bilmiyorum. Babam, o..." Panik. Paniğinin tadını dilimde hissedebiliyordum, sanki soluduğumuz havaya karışmış gibiydi.

"Beni dinle." Elim kolunu kavramak için uzandı ama dokunuşumdan şiddetle uzaklaştı. Gözleri arkasına kayd ve içimi bir kıskançlık dalgasının kaplamasına engel olamadım. "Bunun sana olmasına izin vermeyeceğim."

Tekrar arkasına baktı ve muhtemelen onu arıyor olmasından nefret ettim.

"Eiran'ı seni bulması için buraya gönderdi." Dişlerimi sıktım, sesim acıyla karıştı. "Seni geri götürmek için onunla Güney Denizi'nde buluşmayı planlıyorlar."

Verena'nın delici bakışları benimkilerle buluştu, sözlerimdeki herhangi bir gerçeklik ipucunu arıyordu. "Yine de kral yapmayı planladıkları kişi sen misin?"

"İstediğim bu değil." Bu itirafın tadı dilime zehir gibi geldi. Babamın planı başından beri buydu, küçüklüğümde beri bildiğim bir plandı ve ona kadar bunu istemiştim. Ama şimdi her şey farklıydı. Ben farklıydım. "Artık değil."

"Sana inanmıyorum." İnançsızlıkla başını salladı ve benden küçük bir adım daha uzaklaştı.

"Seni iyileştirmeme izin ver," diye yalvardım, ayak bileğini işaret ederek. "Bana güvenmene ihtiyacım yok ama en azından seni iyileştirmeme izin ver."

"Hançerim bacağında." dedi ve sanki onu çağırmış gibi, acı beni hemen kavradı.

"Bileğinle ilgilendikten sonra kendi bacağımla ilgileneceğim," diye söz verdim, acısını hafifletmeye kararlıydım.

Yüz ifadesi sertleşti, gözleri yüzümde daraldı. "Ne zamandır beni izliyorsun?"

Sertçe yutkundum, boğazımda bir düğüm oluştuğunu hissettim. "Yardıma ihtiyacın olduğunu anlayacak kadar uzun."

Gözlerinde kısa bir umut ışıltısı parladı, sonra hızla soğuk bir güvensizlik duvarına dönüştü. "Benden ne istiyorsun?" diye sordu, sesi duygulardan arınmıştı.

"Seni iyileştirmek istiyorum, sonra da seni bu krallıktan çıkarmak istiyorum," diye dürüstçe cevap verdim. Bu gerçekler dışında hiçbir şeye anlam veremiyordum.

Bir adım geri çekildi, bakışlarımla tekrar buluşmadan önce etrafındaki ormana temkinli bir şekilde baktı. "Sana bir daha asla güvenmeyeceğim."

"Güzel." Başımı salladım. "Kimseye güvenme, Verena."

BÖLÜM 13

VERENA

N Hava çoktan kararmış, dünyayı koyu bir çivit rengine bürümüştü ve Dacre ile ben daha birbirimize bir avuç kelimeden daha fazla.

Önümde ilerliyordu, kararlı adımlarla yolu gösteriyordu ve ben çığlık atmak istiyordum.

Attığı her adım dizginlenmiş bir güçle doluydu, kasları gömleğinin altında gözle görülür bir şekilde geriliyor ve gevşiyordu. Yüz hatlarına kazınmış öfkeye, içimde kaynayan aynı öfkeye rağmen, gözlerimi gömleğinin geniş omuzlarının ve sırtının her çıkıntısını ve kıvrımını sarışından ayıramadım.

Bu da hayal kırıklığımı daha da artırdı.

"Sahile daha ne kadar var?" Zihnimi başka bir şeye yönlendirmeye çalışırken sesim gerilerek sordum.

Dacre bana döndü, yüz ifadesi sorum karşısında bir an için irkilmişti. "En azından bir gün daha," diye cevap verdi, sesi sabitti ama belirsizlikle doluydu. "Belki daha fazla."

Bakışları üzerimde dolaştı ve ayak bileğime takıldı. "Neden? Bileğin yine mi ağrıyor?"

"Hayır. Sorun değil." Başımı salladım ve midemde yükselen duyguları uzaklaştırmaya çalıştım.

Beni iyileştirmesine izin vermiştim, bana dokunmasına izin vermiştim ve şimdi bileğim iyileşmişti ama midem düğümlenmişti.

Yaramı deşip masaj yaparken eli baldırımın arkasına fazla nazik davranmıştı, tıpkı daha önce yaylarda yaptığı gibi. Parmaklarının dokunuşu bir okşamaydı, istememem gereken daha fazla bir şeyin vaadiydi.

Beni küçük bir hain olarak damgalamıştı ama bana karşı dönen kendi bedenimdi. Tenim tanrılara yakarışına ihanet ediyor, büyülenmiş gibi onun dokunuşuna karşılık veriyordu.

Bedenim, beni odasından kovmadan, şehrinden sürgün etmeden önce gerçek adımlı zehirli bir şekilde söyleyişini hatırlamadı. Onun yerine, okşayışının hayaletini, parmaklarıyla dudaklarının arasından asla geçemeyecek sözler verişini hatırlıyordu.

Kalçasına saplanan hançerimin acısını görmezden gelerek, büyüsünü hırpalanmış bedenimi iyileştirmeye harcadı. Gücünün her zerresini beni onarmaya harcarken alnında boncuk boncuk terler oluştu.

Ve Eiran'ın bana söylediklerini hatırladım.

"En güçlü büyü kullanıcıları bile vücutlarına ve zihinlerine zarar vermeden önce ancak bu kadarını yapabilirler."

Rahat bir nefes alarak yaramın iyileşmesini izledim, Ardında en hafif çürüklerden başka bir şey bırakmadı.

Sonunda titreyen eliyle kan lekeli hançeri çıkardı ve sert bir avuç içini uyluğundaki açık yaraya bastırdı. Gücünü kopan kasları ve tendonları onarmaya yönlendirirken yüzü acıyla buruştu.

Ama acıyla yüzünü buruştururken bile, bakışları sanki iyileşmemiş bir nokta bırakmadığından emin olmak istercesine tekrar üzerimde dolaştı.

Ve işi bittiğinde, bıçağımdaki kanı sildi ve sanki onun için hiçbir tehdit oluşturmuyormuşum gibi korkmadan ya da tereddüt etmeden silahımı geri verdi.

Hançerimin tanıdık ağırlığını kavrarken parmaklarım titredi, keskin bıçağı elimde tuttuğum gücün rahatlatıcı bir hatırlatıcısıydı.

O olmadan kendimi tamamen savunmasız ve güçsüz hissediyordum.

Ama bıçağı etine saplamış olmama rağmen bıçağı geri vermişti.

"Sahile yaklaşırken dikkatli olmamız gerekecek. Babam ve adamları seni ve Eiran'ı orada arıyor olacaklar ve eminim Kral'ın Muhafızları da öyle." Tekrar konuşmadan önce bir an durakladı. "Kaçabileceğiniz başka bir yer olmadığını bilmeli."

Neden buradaydı?

Bu düşünce zihnimi doldurdu, diğerlerini bastırdı ve beni her şeyi anlamlandırmakta zorlanmaya itti.

Beni soğuk bir kayıtsızlıkla itmiş, kaçmamı emretmişti. Ve şimdi bizi daha güneye, babasının kalesinden uzağa götürüyordu.

İçgüdülerim bunun bir tuzak, beni yakalamak ve kontrol etmek için kurnazca bir oyun olabileceğini haykırıyordu. Belki de beni doğrudan onların pençesine düşürmeden önce güvenimi kazanmak için iyileştirmişti.

İçim çalkalanıyor, cevaplara duyduğum ihtiyaç ile göğsümde ona güvenmem için yalvaran sızının arasında kalıyordum.

Güvenimi kazanmak için hiçbir şey yapmamıştı, yine de aptalca bir şekilde bir parçam hala ona tutunuyordu.

Eiran beni bulduğunda umutlanmışım, yardımını umuyordum ama bu farklıydı. Dacre'a güvenmek isteyen tek bir parçam bile yoktu.

Çılgılık atmak ve inatçı kalbime teslim olmaması için yalvarmak istiyordum ama yine de kendi iradesi varmış gibi görünüyordu. Mantık ve duygular arasında çırpınıyor ve acı çekiyordu.

"Bu gece için biraz mola verip dinlenmemiz gerekiyor." Sesi düşüncelerimi böldü ve hafifçe sıçramama neden oldu. "Yarın yine tam gün yolculuk yapacağız."

Ama o kamp yapmak için bir yer önermeden önce ben aceleyle konuştum. "Ben devam etmek istiyorum."

Sözlerim aramızda ağır bir şekilde asılı kaldı, söylenmemiş bir gerilimle doluydu. Ama karanlık ve sessiz gecede onunla yalnız kalma düşüncesi beni geriyordu.

Güvenli bir yere gitmek için onu takip ediyordum ama durduğumuz anda...

Adımlarını yavaşlatmadan önce bir süre bana baktı. Ama ben yürümeyi bırakmadım, aramıza mümkün olduğunca mesafe koymaya kararlıydım.

"Verena, dinlenmemiz gerek," diye seslendi arkamdan, sesi endişeyle doluydu.

Ama durmadım, isteklerine boyun eğmek istemiyordum ve yaklaşan ayak sesleri kararlılığımı daha da artırıyordu.

"Belki biliyorsun, ama ben devam etmek istiyorum."

"Hep böyle aptalca mı davranırsın?" Sözleri keskin ve hayal kırıklığıyla doluydu, omurgamdan aşağı bir ürperti akmasına neden oldu.

Durduğumda kanım derimin altında kaynıyordu, içimden ateş fışkırıyordu ve onunla yüzleşmek için döndüm. "Her zaman böyle bir pislik gibi davranmakta ısrar mı ediyorsun?" Öfkenin titremesini sesimden uzak tutmaya çalışarak karşılık verdim.

Ama o sadece sırtıttı, gözlerinde hınzır bir parıltı dans ediyordu, alaycı bir meydan okuma daha derin bir şeyle bağlanmıştı - bakışlarının derinliklerinde kıvrılan, baştan çıkarıcı ama zor bir duygu. "Dinlenmemiz gerek."

"Burada seninle uyursam lanetleneneğim." Aç gölgeler gibi bize yaklaşan ağaçlara doğru çılgınca bir işaret yaptım.

Çenesi bir mengene gibi gerildi ama itirazlarımı bir kenara itti. "Sen dinlenebilirsin. Ben nöbet tutacağım."

Alaycı bir ses çıkardım, inançsızlık damarlarımda dolaşıyordu. "Böyle bir şey olmayacak."

Meydan okumama sinirlendi, fırtınalı gözleri öfkeyle parladı. "Eiran'la yatmaya razıydın," dedi.

keskin bir şekilde işaret etti.

"Eiran'la seninle yapmak istemediğim pek çok şeyi yapmaya hazırdım."

Dacre'ın yüzünün bir öfke maskesine dönüşmesini, çenesinin paramparça olacakmış gibi sıkıca kenetlenmesini izledim. Gözlerinde biriken karanlık derinleşti ve gerilim, uçucu bir alevden yayılan ısı gibi ondan yayıldı - yüzeyin hemen altında, her an patlamaya hazır bir fırtına.

Onunla Eiran arasında köklü bir nefret olduğu açıktı. Ne zaman onun adını ansam, Dacre'de kıskançlık ve öfke gibi çalkantılı bir duygu karışımı uyandırıyor gibiydi.

Bu düşünce midemi suçluluk duygusuyla burktu.

"Sana dokunmasına izin mi verdin?" Sesinden zehir damlıyordu, gözleri öfkeyle parlıyordu. Onunla yüzleşirken kalbim hızla çarpıyor, nefesim boğazımda düğümleniyordu.

"Bana bu soruyu sormaya nasıl cüret edersin? Ne cüretle umurundaymış gibi davranırsın?" Boğazım düğümlendi, duygularım boğazıma düğümlendi.

"Tabii ki umurumda," diye sertçe karşılık verdi ama gözlerinde incinmiş bir ifade vardı.

"Neden? Benden tam olarak istediğini aldın. Şimdi bana kimin dokunduğunu neden umursuyorsun?" Konuşurken yanaklarım utanç ve kızgınlıkla yanıyor, yumruklarım iki yanımda sıkılıyordu.

"Senden istediğimi asla alamayacağım." Sesi sertti, bu da beni daha çok kızdırdı.

"Benden tam olarak istediğini aldın." Sesimde çok fazla kızgınlık vardı ama bunu saklayamıyordum. "Tıpkı babanın istediği gibi oluyorsun. Tam olarak onun gibi."

"Bir daha böyle şeyler söyleme." Dacre'ın yüzü bir öfke maskesine dönüştü ama ben geri adım atmayı reddettim.

"Neden olmasın?" Ben de karşılık verdim, kelimelerim keskin ve keskindi. "Her zaman onun küçük askeri oldun, değil mi?"

"Gerçekte kim olduğumu bildiğini söylemeden önce beni boşaltmak onun fikri miydi?" Meydan okudum, her kelime bir hançer gibiydi. "Yoksa bunu kendi başına mı buldun?"

Bakışlarımız kilitlendi, ikimiz de duygularla kaynıyorduk.

"Güven bana, Verena," diye boğuk bir sesle mırıldandı

"Ben

Seni becerdim, bunda payı olan tek kişi benim."

"Peki o zaman, endişelenme." Çenemi sıktım ve sesimdeki titremeyi engellemeye çalıştım. "Bir daha asla olmayacak."

Kahkahası acı ve acımasızdı, dudaklarını alaycı bir sırıtışa dönüştürdü. "Nasıl istersen, küçük hain."

Sözleri karşısında öfkem alevlendi ve onu incitmekten, bana yaşattığı acının bir kısmını bile ona hissettirmekten başka bir şey istemedim.

"Bir daha geldiğimde dudaklarımda Eiran'ın adı olacak," dedim cesurca, sesimdeki korkuyu gizlemeye çalışarak.

Ama ben daha konuşmamı bitiremeden üzerime atladı. Elleriyle beni yakındaki bir ağaca yasladı, yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı. Gözleri kıskançlıkla parlıyordu ve bir an için nefes alamadım.

"Ne yapıyorsun?" Nefes nefese kaldım, adrenalin vücudumda dolaşırken kalbim hızla çarpıyordu.

Eli enseme kavrarken, "Bir daha sakın bana böyle şeyler söyleme," diye homurdandı.

Ona bakarken nefesim boğazımda düğümlendi. Dünyayı ateşe vermeye hazır gibi görünüyordu ve o anda düşünemediğim tek şey yanmayı ne kadar çok istediğimdi.

"Onun adını dudaklarından asla duymak istemiyorum," diye öfkelenildi. "O sana dokunmayacak."

"Sen öyle dediğin için mi?" Sesim hem öfke hem de belirsizlikle titriyordu.

"Çünkü sen benimsin," dedi, sözleri içimi bıçak gibi kesti.

Orada öylece durdum, sesindeki sahiplenme duygusu karşısında şaşkına dönmüştüm. Ama tüm bunların altında, daha önce hiç görmediğim bir kırılganlık vardı.

"Bırak beni," diye fısıldadım, kelimeler boğazımda düğümlendi.

Bir an tereddüt etti, fırtınalı gözleri hala benimkilere sabitlenmişti ve sonunda beni bıraktı. Karanlıkta öylece durduk, gecenin ağır havası ve kendi çözülmemiş duygularımızla çevriliydik.

"Gece için duruyoruz." Tartışmaya yer bırakmadı.

Tereddüt ettim ama dokunuşunun altında kararlılığımın zayıfladığını hissedebiliyordum, parmaklarının etime batma şekli beni taleplerine boyun eğmeye teşvik ediyordu.

İç çekerek sonunda rahatladım ve rahatlama ve öfke karışımı bir hisle kabul ettim. "Peki," diye homurdandım. "Ama buradan daha iyi bir yer bulmalıyız."

Dacre başıyla onayladı, bakışları vücudumun üzerinde arzuyla dolaşıyordu. Tembel bir okşayış gibiydi, içimde bir ateşi tutuşturuyordu.

"Gidelim," dedi alçak, boğuk bir sesle ve tüylerimi diken diken etti. Orman önümüzde belirliyordu ama onun varlığı beni her şeyden daha çok tedirgin ediyordu.

BÖLÜM 14

DACRE

Vereana'nın gözleri nihayet kapanmıştı, uykuya dalarken nefes alıp vermesi yavaş ve sabitti. Gece kamp yapmak için uygun bir yer bulmak için bir saatten fazla tartışmıştı ve o inatla dinlenenin ben olmam konusunda ısrar etse de, yorgunluğun gözlerinin çizgilerine kazındığını görebiliyordum.

Yüzünü.

Ay gökyüzünde alçakta asılı duruyor, yumuşak gümüş ışığını üzerimize saçıyordu. Işık, yaprakların ve dalların arasından süzülerek orman zemininde büyüleyici bir gölge dansı yaratıyordu ve o uyurken, ayın yumuşak dokunuşuyla aydınlanan boynunun narin kıvrımını izlemekten kendimi alamıyordum.

Benden mümkün olduğunca uzak durma taleplerine rağmen, onun varlığını özlemekten kendimi alamıyordum. Onun yanımda olması arzusu içimi kemiriyordu ve buna layık olmadığımı bilmeme rağmen, teninin tenime dokunmasını arzulamaktan kendimi alamıyordum.

Bakışlarım sık ağaçların arasında gezindikten sonra tekrar ona takıldı. Göğsünün nazikçe inip kalkması, göz kapaklarının yumuşakça titremesi; o kadar rahat görünüyordu ki, bu halinin huzursuz

Uyanırken ondan yayılıyor gibi görünen enerji. Ama ay ışığıyla yıkandığı bu anda, ormanın kökleri arasında yuvalanmış uyuyan bir su perisi gibi sakin ve mutlu görünüyordu.

Yorgun bedenimi doğrulttum ve çevredeki ormanın durgunluğunu taradım. Bizi takip eden herhangi birine dair bir işaret yoktu ama ağır bir pelerin gibi üzerime çöken huzursuzluk hissinden kurtulamıyordum.

Onun daha önce o askerle olan görüntüsü zihnimde parladı ve içimde alev alev yanan bir öfkeyi ateşledi. Ona dokunmuş, onu incitmişti. Sanki ona aitmiş gibi onu içine çekmişti. Bu bende hançerimi boğazına saplamaktan daha fazlasını yapma isteği uyandırdı. Eğer onun güvenliği için olmasaydı, yapardım.

Ona el uzatan birini düşünmek bile kralın ordusundaki tüm askerleri katletme isteği uyandırıyor bende. Ona zarar gelme fikri bile içimi şiddetli bir intikam arzusuyla dolduruyordu ve isyanda ona el kaldırmaya cüret edecek olanları da bağışlamayı düşünemiyordum. İsyan benim evimdi, onlar benim halkımdı, ama söz konusu o olduğunda öfkem sınır tanımıyordu.

Dikkatli adımlarla, uyuduğu yerin çevresini dolaştım, herhangi bir tehlike belirtisi için mümkün olan her yönü taradım. Sadece güvende olduğumuzdan emin olduğumda ona yaklaşmama izin verdim. Başını koluna yaslamış, sıkı bir topun içinde kıvrılmış yatıyordu. Saçlarının dağınık telleri örgüsünden kurtulmuş ve yüzünün etrafına dökülmüştü. Burnunu ve çenesini kir lekeleri süslüyordu ve son derece büyüleyiciydi.

Yanına yerleştim, aramızda sadece birkaç santim vardı. Bacaklarımı önüme uzattım ve bakışlarımı ona çevirmeden önce etrafımızı dikkatle izledim. Gitmeden önce de onun her hareketini izlemekten bu kadar sıkılmış mıydım? Artık uyuma şekli bir saplantı haline gelmişti; göğsünün her inip kalkışı, rüya görürken burnunun hafifçe seğirmesi. Sanki ben

onun tarafından tüketildi, her nefes bana onun hayatta olduğunu kanıtladı. Onun soluduğu hava beni ayakta tutuyordu.

Bakışlarımı kaçırdım ve etrafımdaki ormana baktım, yüksek ağaçlar inziva ve güvenlik hissi veriyordu. Umutsuzca bir plan yapmaya çalışırken zihnim koşturuyordu. Onu sınıra, güney sahiline ve bir gemiye götürmem gerektiğini biliyordum. Geçiş iki kez garantiye alacak kadar param olmasına rağmen, her iki tarafta da bizi bekleyen tehlikenin son derece farkındaydım.

Denizciler kaçak kızlara gösterdikleri misafirperverlikle tanınmazlardı ve kraldan kaçan zalim babasından kaçan bir varisi kabul etmeye kesinlikle hevesli olmazlardı. Ama bu onu yük ambarına tıkip bir yük gibi göndermek anlamına gelse bile, hiç tereddüt etmeden bunu yapardım.

Onun babasına ya da kendime dönmesine izin vermem mümkün değildi. Bu düşünce bile tüylerimi diken diken ediyordu. Ya ölecekti ya da daha kötüsü, bir kez daha onların merhametine kalacaktı.

Bu acımasız krallık ona iyi davranmamıştı ve bir sonrakinin iyi davranması için tanrılara dua ettim. Orada nasıl biri olacağını, babasının dokunmadığı bir toprakta nasıl bir hayat süreceğini hayal etmeye çalıştım.

Rüzgârlı bir sahildeki şirin bir kulübede yaşayan, nasırlı elleri sanki onun için dünyadaki en değerli şeymiş gibi yüzünü okşayan bir balıkçıya aşık olacak mıydı? Arkasında bıraktığı yaldızlı kafesten haberi olmayan bir adam mı? Yüzleri yumuşak tarçın çilleriyle bezenmiş ve gözleri onunkiler gibi sıcak olan çocuklarını doğuracak mıydı?

Bu düşünceden, beni tüketmekle tehdit eden yakıcı, içgüdüsel bir tutkuyla nefret ettim. Onun bir başkasının kollarında teselli bulması, kahkahalarının onun duyması için yankılanması, ellerinin benim olmayan çocukları kucaklaması fikri bile kıskançlık ve pişmanlık pençeleriyle kalbimi parçalıyordu.

Başka hiç kimseyle bu tür düşünceleri düşünmeme izin vermemiş, gerçekliğimin sınırlarının ötesinde hayaller kurmaya cesaret edememiştim. Ama onunlayken her şey farklıydı. O bu krallığı bir gemiyle terk edecekti, yelkenleri rüzgârı yakalayıp onu benden çok uzaklara taşıyacaktı ve ben orada öylece durup ufukta kaybolan silüetini izleyecektim.

O anda, zihnimin onunla birlikte o gemiye adım atarsam neler olabileceğine dair olasılıklar arasında dolaşmasına izin verdim.

Uzandım ve bir tutam saç huzurlu yüzünden nazikçe uzaklaştırdım. Uykusunda kıpırdandı ve ben donakaldım, parmak uçlarım yanağının yumuşak teninde, hayal ettiğim çillerden birinin hemen altında kaldı. Bilinçsizce dokunuşuma doğru eğilirken dudaklarından hafif bir iç çekiş kaçtı.

Uyuyordu, tenini okşayanın benim elim olduğundan tamamen habersizdi. Yine de onu izlerken midem düğümleniyordu.

"Dacre," diye fısıldadı adımları o kadar yumuşak bir sesle ki, sadece hayal edip etmediğimi sorguladım. Uykusuzluktan o kadar bitkin ve sayıklıyor muydum ki, isminin dudaklarından döküldüğünü duymak beni deliliğin eşiğine getirmeye yetti?

"Buradayım," diye mırıldandım, parmak uçlarımı elmacık kemiğinden aşağı ve çenesinin kıvrımı boyunca takip ettim.

Bakışlarım onun dolgun ve yumuşak dudaklarına kaydı ve varlığımın her zerresi onu uyandırmak ve ikimiz de kendimizi birbirimizde kaybedene kadar öpmek için can attı.

Onunla vakit geçirmek, her anın tadını çıkarmak istiyordum ki bu ilk seferinde aptalca ihmal ettiğim bir şeydi. Kendi öfkeme ve ihanetime o kadar kapılmışım ki, bunun ötesini görememiştim. Ama şimdi, burada oturmuş onun uyumasını izlerken, ondan başka bir şey görmek zordu.

Ben tam bir aptaldım ve o... o tamamen başka bir şeydi. Benim için çok iyiydi, bu krallık için çok iyiydi.

Bu dünya.

"Üşüyorum." Gözlerini açmadan bu sözleri mırıldanırken sesi uykuyla doluydu. Bana yaklaşıırken vücudu neredeyse hiç hareket etmiyordu.

Hiç tereddüt etmeden uzandım ve onu kendime çektim. Yanıma kıvrıldı, başını kucağıma yasladı ve bacakları benimkilerle iç içe geçerek sıcaklık aradı.

Bedenlerimizin temas ettiği her nokta sanki yanıyormuş, sanki küçük kıvılcımlar tenimde tutuşuyormuş gibi hissediyordum. Eiran'ın onunla oynadığı oyunu, ona ihanet etmekten başka bir şey yapmadığı halde onu kendisine güvenmeye ikna etme şeklini düşünerek onun dokunuşunu arzuluyordum.

Ama şimdi, o benim varlığımda teselli ararken, içimi huzur kapladı. Onun yakınlığı, huzursuz kalbimi yatıştıran ve içimdeki duygu fırtınasını sakinleştiren bir merhem gibi davrandı.

Başımı ağacın kaba kabuğuna yasladım, budaklı kökleri aşağıdaki toprağı kazıyordu. Gözlerim, her biri bir vaat ya da uyarı gibi parıldayan yukarıdaki ışıltılı takımyıldızları izledi. Gökyüzü sonsuza dek sürecekmış gibi görünen parlak yıldızlarla bezeli, uçsuz bucaksız bir mürekkep karanlığıydı. Bir sonraki krallığa ulaştığında onun bakış açısından nasıl görüneceğini merak etmekten kendimi alamadım.

O gittikten sonra aynı yıldızlar onun için parlamaya devam edecek mi? Değişmeyen parlaklıklarıyla benimle alay edip, onun artık benim olmadığı gerçeğiyle benimle alay edecekler mi?

"Verena." Adı fısıldanıyordu, yumuşak yankısı sık ağaçların arasında çınlıyordu. Korkudan bütün sinirlerim gerilmiş bir halde kaynağı bulmak için etrafı çılgınca tararken kalbim göğsümde çarpıyordu.

"Verena." İsim havada yankılandı, acildi ve her geçen an daha da yaklaşıyordu. Kalbim hızla çarpıyor, midemde soğuk bir düğüm oluşuyordu.

tanıdığımı fark ettim. Bu Eiran'ın sesiydi -derin ve tanıdık, ancak omurgamdan aşağı ürperti gönderen açık bir aciliyetle bağlanmıştı.

Sikeyim.

Verena'nın omzunu hafifçe salladım, onu uyandırırken ürkütmemeye çalıştım. Gözleri dalgalanarak açıldı ve bakışları benimkilerle buluştu, puslu ve uykudan odaklanmamıştı.

Aciliyet hissiyle fısıldadım, " K a l k .
Burada biri var."

Korku, karanlıkta çakan bir şimşek gibi yüzünde bir anda parladı.

Bana dolanmış bir şekilde uyuduğu yere baktı ve bir anlık bir farkındalıkla ayağa fırladı.

Ben de onu takip ederek içgüdüsel olarak hançerimi kınından çıkarırken serin hava az önce onun olduğu yerde tenimi ısırdı, hançerin bıçağı yumuşak ay ışığında parlıyordu.

"Verena. Ben Eiran," diye tekrar seslendi Eiran'ın sesi.

Verena'nın şaşkınlık ve belirsizlik karışımı yüz ifadesini yakaladım ve içimi bir endişe dalgasının kapladığını hissettim. Onu bana tercih eder miydi?

"Saklanmamız gerek," dedim, elini elimde tutarken sesim alçak ve acildi. Parmakları yumuşak ve esnekti, dokunuşuma ne direniyor ne de karşılık veriyordu.

"Verena," diye bir kez daha seslendi, bu sefer sesi tehlikeli bir şekilde yakındı.

"Verena, hemen saklanmamız gerek," diye tekrarladım, kalbim göğsümde çarpıyordu.

Ondan kaçma düşüncesi hayal kırıklığımı artırdı, korku ve öfkenin acı tadı ağızımda birbirine karıştı. Ama her şeyden önce Verena'yı güvende tutmam gerekiyordu.

Ama tereddüt etti, gözleri belirsizlikle irileşmişti ve adını tekrar seslendiğinde sadece birkaç adım ötedeydi, ağır ayak seslerinin altındaki yaprakların çıtırtısı giderek artıyordu.

"Kahretsin," diye küfrettim içimden, onu arkama çekerken sıkılmış dişlerimin arasından tıslayan bir kelimeydi bu. "Kaçman gerek. Olabildiğince çabuk güneye git. Kimse için durma. Ne duyarsan duy, geri dönme."

Cebimden bozuk paraları çıkardım ve avucuna tutuşturdum. Paralara baktı, ben elini paraların etrafında sıkıca kapatana kadar yüzüne şaşkınlık kazınmıştı.

"Bu sana herhangi bir gemiye geçiş hakkı kazandırır," dedim dişlerimi sıkarak, umutsuzca duygularımı kontrol altında tutmaya çalışarak. En kötüsünü düşünecek, onu bir daha asla görememe ihtimalini düşünecek vaktim yoktu. "Rıhtıma varana kadar durmayacaksın. Gördüğün ilk kaptanı bul ve her şeyi teklif et."

Ona dönmeden önce hâlâ yalnız olduğumuzdan emin olmak için arkama hızlıca bir göz attım. "Seninle orada buluşmaya çalışacağım ama beni bekleme."

Cevap vermedi ama yüzünün her çizgisine kazınmış korku ve kararlılığı görebiliyordum. Elini bırakarak gölgelerin arasına daldım.

"Dacre," diye adımı fısıldadı ve bu tek kelimedeki çaresizlik beni yıkmaya yetti.

"Kaç, Verena." Aptalca bir şey yapmadan önce gözden kayboldum, kalbimin acıdığı ama onu gerektiği gibi koruyamayacağım bir şey.

Bunun yerine, ormanda olabildiğince hızlı ilerledim ve Eiran nihayet görüş alanıma girene kadar onu arkamda bıraktım.

Ağaçların gölgesinden çıktım ve beni görünce gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Birini mi arıyorsun?" Ellerimi ceplerime soktum, onu içeri çekerken kayıtsızca bir ağaca yaslandım.

"Dacre." Keskin bir nefes verdi, ses tonu inançsızlık ve biraz da acılıkla doluydu. Verena'nın benimle birlikte olduğundan haberi yoktu. Onu kurtarmak için bir askeri öldüren, onu kendisinden uzaklaştıran kişinin ben olduğumu bilmiyordu.

Bakışlarındaki vahşiliği ve kıyafetlerinin darmadağın halini fark ederek görünüşünü inceledim. Elbiseleri yırtık pırtıktı ve kir içindeydi ama yaralı gibi görünmüyordu. Gözleri benimkilere kilitlendi, çaresizlik hissiyle doluydu.

"Verena'yı arıyorum," dedi sesi hafifçe titreyerek.

"Krallığın geri kalanı gibi," diye gelişigüzel cevap verdim. "Şansın yaver gitti mi?"

"Götlük yapma," diye sertçe karşılık verdi. "O seninle mi?"

Ona ne söyleyeceğimi düşünürken aklım karıştı ve bir anlık tereddüitten sonra dürüstçe cevap verdim: "Hayır, o benimle değil. Onu gördün mü?"

Eiran duraksadı, yüz ifadesi bana gerçeği söyleyip söylememeyi düşünüyormuş gibi acılıydı ve beni şaşırtarak söyledi. "Birkaç günlüğüne benimleydi. Kralın adamları tarafından pusuya düşürüldük... Onu alıp almadıklarını bilmiyorum."

Sesinde beni şaşırtan titrek bir panik vardı. Verena'nın başına gelebileceklerden gerçekten korkuyor muydu yoksa Verena'yı elinde tutamadığını anladığında babamın gazabından mı korkuyordu?

"Yine de onu götürecekleri kuzey yerine güneye gidiyorsun," dedim, sesim hayal kırıklığıyla doluydu, kelimeler keskin ve ısırıcıydı.

Eiran yüzünün kayıtsızlık maskesine bürünmesine izin verdi ama gözlerinde bir belirsizlik titreşimi dans ediyordu. "Dediğim gibi, onu aldılar mı yoksa kaçmayı başardı mı bilmiyorum. Planımız onun kaçmasıydı."

"Sen ve o şimdi plan mı yapıyorsunuz?" diye sordum, sesimden alaycılık damlıyordu. Bir bileğimi diğerinin üzerine geçirdim, botlarımın derisi ben yer değiştirirken hafifçe gıcırdadı. Kalçamda hâlâ onun hançerinden kalan bir acı vardı. Kendimi tam olarak iyileştirememiştim, bu kadar çok kullandıktan sonra

onun hırpalanmış bedenini iyileştirmek için büyüümün çoğunu kullandım. Büyünün bir bedeli vardı ve ben şimdi bunun bedelini ödüyordum.

Kasıtlı bir yavaşlıkla hançerimi yıpranmış deri kılıfından çıkardım, metal loş ışıktaki parıldıyordu. Jilet gibi keskin bıçağı tırnağımın altında gezdirdim, biriken kiri ve pisliği metodik bir şekilde kazıyarak çıkardım. Yumuşak kazıma sesi aramızdaki gergin sessizliği doldurdu, havada ince ama açık bir tehdit vardı.

"Ben senin yapman gerekeni yapıyorum. Halkımızla ilgileniyorum," diye homurdandı, sesi alçalmış ve için için kaynayan bir öfkeyle dolmuştu.

"Peki Verena tam olarak buna nasıl dahil oluyor?" Gözlerimi kısarak ona meydan okudum.

"Eğer babanı dinleseydin ve sadece tanrıların bildiği şeyleri yapmak yerine, istediği zaman onu ona getirseydin, bu karmaşanın içinde olmazdık," diye beni azarladı, gözleri suçlamayla parlıyordu.

"Onu becermekten bahsediyorsun." Elimde olmadan ona baktım, yüzünü kaplayan öfkeyi gördüğümde kalbim hızla çarpıyordu. Gözlerinde bir fırtına kopuyordu ve onu çok fazla zorladığımı biliyordum. Verena söylediklerimi öğrendiğinde çok kızacaktı ama o anda umurumda değildi. "Babam onu bir piyon olarak kullanmak isterken Verena ve benim yaptığımız şey sevişmekti." Öne doğru eğildim ve onun öfkeli bakışlarıyla karşılaştım. "Adımı en yumuşak iniltiyle söyleyene kadar onu becerdim."

"Bahsettiğin sesi tam olarak biliyorum." Eiran başını hafifçe eğip beni dikkatle izlerken sırtışı onu neredeyse delirmiş gibi gösteriyordu. "Ama duyduğumda dudaklarında senin adın yoktu."

"Seni lanet..." Ona doğru hamle yaptım ama gür bir ses havada yankılanınca olduğum yerde donakaldım.

"Çocuklar." Ağır çizmelerin altında yaprakların ve dalların çıtırtısı ormanın sessiz havasını delerek babamın gelişini haber veriyordu. Ağaçların arasından çıkarken yanında Reed ve Adler vardı. Kaslarım gerildi ve çenem

yaklaşmalarını izlerken sıkıldım. "Bence bu kadarı yeter de artar bile, sence de öyle değil mi?" dedi, sesi otoriteyle doluydu.

Babam heybetli bir şekilde önümde duruyordu. Yüzü sert ve emrediciydi, gözleri delici ve inatçıydı. Ama ben geri adım atmadım, dik durdum ve bakışlarıyla yüzleştim.

"Evlat, seni yeniden görmek ne güzel," dedi sahte bir sıcaklıkla. "Kaybolduğunu sanmıştık."

"Hayır," diye meydan okurcasına başımı salladım. "Tam olarak benden yapmamı istediğin şeyi yapıyorum. Varisi bulmaya çalışıyorum."

Babamın gözleri, yakınında duran Eiran'a takılmadan önce kızgınlıkla titreşti. "Yaptığı şey buydu," dedi babam parmağıyla Eiran'ı göstererek. "Varis elindeydi ve onunla birlikte güney sınırında bizimle buluşması gerekiyordu ama bir şekilde işler karıştı."

Babam beni dikkatle inceledi, çok dikkatle. Yüzümün arkasını görebildiğini biliyordum.

"Eiran bana kralın adamlarını varisle kaçacak kadar uzun süre oyalayamadığını söylemişti," dedim kayıtsızca, sesim içimde kaynayan öfkeye ihanet etmiyordu, her ne kadar varlığımın her zerresi yumruğumu Eiran'ın kendini beğenmiş çenesine indirmek için can atsa da. Şiddet dürtüsü damarlarımda zonkluyor, ince bir nezaket örtüsünün altında zar zor kontrol altına alınıyordu. Onun güvenini titizlikle kazanmış, yalanlar ve sahte vaatlerle karmaşık bir ağ örmüştü ve ihanetinin zaten acı verici bir şekilde farkında olmama rağmen, bu keskin hatırlatma içimde öldürücü bir öfkeyi ateşledi.

"Garip, değil mi?" Babam başını eğdi, beni dikkatle izliyordu. "Eiran karşısına çıkan her askeri öldürebildi ama bir kızı elinde tutamadı."

"Sence isteyerek mi gitti?" İnandırıcı olmaya çalışırken sesim hafifçe titreyerek sordum.

"Biriyle, evet," diye yanıtladı babam soğukkanlılıkla. "Sadece kralın adamlarından biri olduğundan emin değilim."

Bana doğru attığı her ölçülü adımda gözleri daha soğuk ve keskin bir hal alıyordu. Midemdeki düğüm acı verici bir şekilde sıkılaştı, söylenmemiş suçlamaların içimde kızgın damgalar gibi yandığını hissettiğimde sarmal bir yılan gibi kıvrıldı. Avuçlarım terlemeye başladı, nemlendi ve kayganlaştı, kalbim göğsümde çılgınca atıyor, kaçmam için yalvarırcasına göğüs kafesime çarpıyordu.

Sikeyim.

"Onu aldın mı, Dacre?" diye sordu babam, sesi omurgamdan aşağı ürperti gönderen alçak bir gürültüydü. Babamın bakışlarının ağırlığı ağır bir pelerin gibi üzerime çökmüştü, söylediği her kelime iliklerime kadar işliyordu. Gözleri buz parçaları gibiydi, her hareketimi değerlendirirken soğuk ve hesapçıydı.

Soğukkanlılığımı korumaya çalıştım ama ellerim titreyerek bana ihanet etti. "Eiran'a yapmadığımı zaten söyledim."

Ama babamın gözleri daha da kısıldı, şüphe yüzünün her çizgisine kazınmıştı. "O zaman neden gecenin bir yarısı kampı terk ettin?"

"Varisi arıyorum." Babamı izlerken kollarımı göğsümde kavuşturdum, eğer iş oraya varacaksa kendimi bir kavgaya hazırladım.

"Bana Enveilorian'da geri kaçtığını söylemiştin ama görünüşe göre tüm gerçek bu değil, değil mi?" Durakladı ve beni dikkatle inceledi. Her hareketimi deşifre etmeye çalışırken, ondan bir şey saklayıp saklamadığımı anlamaya çalışırken zihninde dönen çarkları görebiliyordum. "Kızın kaçtığını iddia ettin ama kamptan tek başına ayrılmaya karar verdin çünkü yalnız kalırsan kızın seni arayacağından emindin."

"Ben yapmadım..." Başımı salladım ama babam sözümü kesti. "Seninle herhangi bir sırrını paylaştı mı? sadakatini unutup onun içine mi gömüldün?" Sesi soğuk ve keskindi.

"Onun sırlarının hiçbirini bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdim. "Bana güvenmek için hiçbir nedeni yoktu."

Bana inanmamıştı. Beni izlerken yüzünden okunuyordu ve keskin bakışları Eiran'a kayarak, "Onu bulun," diye emretti.

Eiran beni geçecekmiş gibi bir adım öne çıktı ama ben kendimi onun yoluna sağlam bir şekilde yerleştirdim.

"Bu benim için işe yaramayacak." Sözlerim alçak bir hırıltı olarak çıktı, öfkem yüzeyin hemen altında kaynıyordu.

Babamın bakışları benimkilerle buluştu, gözlerinde öfke kıvılcımları alevlendi. "Özür dilerim mi?"

"Ona zarar vermene izin vermeyeceğim."

"Neye izin vereceğin umurumda mı sanıyorsun? Bu krallıkla ilgili, evlat. Ve sen en başta onu kaybederek bizi zayıf bir konuma soktun." Sesinde küçümseme vardı. "Çekil yolumdan."

Babamın gözleri kısıldı ama ben kenara çekilmeyi başaramadım.

"Seni ve Reed'i duydum." Arkasındaki adama, Eiran'ın babasına başımı salladım. "Kralın onun yüzünden dışarı çekileceğine gerçekten inanıyor musun? Bu krallığı inşa ederek kanını kuruttuktan sonra rezervlerden vazgeçeceğini gerçekten düşünüyor musun?"

"Benim inandığım şey, varisinin en başından beri isyanımızın içinde işi olmadığı, ama onu oraya getirenin sen olduğun." Yüz ifadesi sertleşti, göz bebekleri büyüdü. "O neden oradaydı, Dacre?"

"Onu sarayın altında buldum. Tıpkı kızınız gibi zindanlara atılmıştı." Zihnimin o güne geri dönmesine izin verdim. O kadar küçük, o kadar kırılmış görünüyordu ki.

Ama hiçbir zaman kırılman olmamıştı.

"Bana halkımızı korumam öğretildi, hatırladın mı? Ve derisinde isyan işareti vardı."

"Bu garip, değil mi?" Kollarını kavuşturdu ve gözlerimi ararken tekerleklerin döndüğünü görebiliyordum. "Kralın varisi neden o zindanlarda olsun ki? Neden işaretimize sahip olsun?"

Sözlerimin ağırlığıyla göğsüm ağrıyordu, sanki her hecede Verena'ya ihanet ediyormuşum gibi. Ama o bizim düşmanımız değildi; babası da değildi. "Verena'nın düşündüğün gibi bir hain olmadığını hiç düşündün mü?"

Cevabı keskin ve öfke doluydu. "Oğlumun bir aptal olduğunu düşünüyorum."

"Ona zarar vermeyeceksin."

Babam sözlerimi küçümseyerek alay etti. "Varisle ne yapıp ne yapmayacağım seni ilgilendirmez."

"Bu krallığı ele geçirirsen geleceğin kralı olmamı istiyorsun ama onunla ne yapacağın beni ilgilendirmez mi?" Başımı salladım ve Eiran'a yandan bir bakış attım. Olduğu yerde sabit duruyordu, vücudu gergin ve tetikteydi, babamın emirlerini nefesini tutmuş bekleyen bir heykel gibiydi.

Babamın yüzü öfkeyle buruştu, yüz hatları sertleşerek bir öfke maskesine dönüştü. Bana doğru yürüdü, her bir adımı etrafımızdaki sık ormanda yankılanıyordu. "Bunu sağ salım atlatırsan şanslısın," diye hırladı. "Emirlerime itaatsizlik etmeye cüret etme, yoksa sonuçlarının tüm ağırlığıyla yüzleşirsin."

"Onu bulmana yardım etmeyeceğim." Kalbim göğsümde çarpıyor, her atış beni bekleyen vahim sonuçları hatırlatıyordu. Sanki dünya yavaşlamış gibiydi, alnımdan süzülen her bir ter damlası varlığımı saran endişenin bir kanıtı gibiydi.

Ama o kaçtığı sürece beni bekleyen her türlü sonucu kabul etmeye hazırdım.

"O zaman bana başka seçenek bırakmıyorsun," diye homurdandı babam, sesi tehlikeliydi. "Yakalayın onu."

Adamları bana doğru ilerledi. Eiran da öyle yaptı ve ben de kendimi onların saldırısına hazırladım. Babam beni isteyerek alacaklarını düşündüyse yanılıyordu.

Kalbim çılgınca atıyor, savaşmaya hazırlanırken adrenalin damarlarımda dolaşıyordu.

Halkım olması gereken bu adamlar karşımda duruyordu ve beni esir almaya hazırđılar.

Ben onun oğluydum ama kralın kızını ona vermemiş olmamı daha çok önemsiyordu.

Yerimde durdum, gözlerim babamınkilerle kilitlendi ve yumruklarımı sıktım.

"Sen bir korkaksın, baba." Sesim duygusallıktan titriyordu. "Gücünü korumak için oğlun da dahil olmak üzere her şeyi feda etmeye hazırsın. Hor gördüğün kraldan daha iyi değilsin."

Babamın yüzü öfkeyle buruştu ve bana vurmak için hamle yaptı ama adamlarından biri onu geri çekti. Eiran dikkatimin dağılmasını fırsat bilip üzerime yürüdü, omzu karnıma çarptı ve ciğerlerimdeki nefesi kesti.

Nefes nefese yere düştüğümde, Eiran üzerime düştü. Nefes almam için bana bir şans vermeye cesaret edemedi. Onun yerine bir yumruk attı ve çeneme isabet ettirmeyi başardı.

Bu ses ormanın sessizliğinde yankılandı ve yüzümde bir acı parıltısı belirdi. Homurdanarak yana doğru yuvarlandım ve onun elinden kurtulmaya çalıştım.

"Sen bir aptalsın," dedi Eiran yüzüme yaklaşarak. "Uğruna çalıştığımız her şeyi bir kız için çöpe atıyorsun."

Dirseğimi havaya kaldırıp şakağına indirmeden önce son kelimeyi dudaklarından zorlukla geçirmesine izin verdim.

Başını ovuşturarak yana doğru tökezledi ve ben de fırsatımı buldum. Onu tamamen üzerimden attım ve olabildiğince hızlı bir şekilde ayağı kalktım.

Eiran vuruşumdan dolayı hâlâ sersemlemiş görünüyordu ama babası öyle değildi. Beni gafil avlayan bir darbe indirdi ve Adler ben kendimi savunamadan ellerimden birini yakaladı.

Vücutum onun demir pençesine karşı savaşıırken çırpındım ve kıvrandım. Vuruşun gücü başımı döndürdü ve

görüşümü bulanıklaştırdı. Nefes nefese kaldığımda, nefeslerimizin ritmik yükselişini ve düşüşünü duyabiliyordum, aksi halde sakin olan ormanda bir mücadele senfonisi.

Vücudumdaki tüm kaslar gerildi ve yeni bir darbeye hazırlandım, ama bir sonraki darbeyi babamın sözleri vurdu. "Beni hayal kırıklığına uğrattın, Dacre."

Bakışlarını karşıladım, kendi gözlerim meydan okumayla doluydu. Eiran'ın babası diğer kolumu da tutmayı başardı, parmakları etime saplandı. Onların birleşik gücüne karşı savaştım, kaslarım boş yere gerildi.

Acımasız bir güçle beni geriye doğru ittiler ve budaklı bir ağaca yasladılar.

Beni sert tahtaya çarptırdıklarında sert ağaç kabuğu sırtıma sürtündü ve ciğerlerimdeki rüzgârı savurdu.

Babamın yüzü aniden önümde belirdi, gözleri öfkeden kararmış, burun delikleri açılmıştı. Bir an için boynundaki damarların şiştiğini ve ön kolundaki tendonların öne çıktığını gördüm. Sonra yumruğu bir koçbaşı gibi karnıma çarptı ve karnımın derinliklerine girdi. İçimdeki hava boğuk bir nefesle dışarı çıkarken, acı içimde patladı.

İki büklüm oldum ve nefesimi tutmaya çalıştım. Gözyaşlarım gözlerimin kenarlarına hücum ederken görüşüm bulanıklaştı. Reed'in ellerini omuzlarımda hissedebiliyordum, beni tekrar babamla yüzleşene kadar dik tuttu.

"Bana karşı gelebileceğini mi sanıyorsun, evlat?" diye hırladı babam. "Yerini unutuyorsun."

Ona cevap vermedim. Belki de haklıydı, belki de yerimi unutmuştum ama bundan pişmanlık duymayı kendime yediremiyordum.

Yumruğu tekrar karnıma çarptı, darbe beni bir öncekinden daha sert bir güçle sarstı. İçimde derinlere daldım, herhangi bir güç ya da kuvvet rezervi aradım ama sadece yorgunluk buldum.

Her darbeye bedenim acıdan sarsılıyor ve titriyordu. Yumruğunun gücü tenime fiziksel bir darbe gibi

onu yiyip bitiren açgözlülüğün bir tezahürüydü.

"G ö t ü r ü n onu." Babamın sesi gürledi, gergin sessizliği bozdu.

Kollarımdaki tutuşları sıkılaştı, beni zorla ileri doğru çekmeye başladıklarında içimden keskin acılar fışkırdı.

Çekirdeğimden çıkan şok bir güç dalgası etrafımdaki havayı titreştirdi. Benim gücüm. Hayır. *Onun* gücü.

Göğsüne çarpan bir güçle babamın ifadesi kendini beğenmiş bir zaferden sersemlemiş bir şaşkınlığa dönüştü. Geriye doğru tökezledi, vücudu yere çarptı.

Eiran'ın gözleri şaşkınlıkla açılırken Verena ağaçların gölgesinden çıktı, formu yaprakların arasından süzülen ay ışığıyla yıkanıyordu. Yüz hatları gerginlikle kazınmış, çenesi sanki bir güç selini tutuyormuş gibi sıkılmıştı.

"Bırak onu," diye emretti, sesi omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi ve istemsizce titrememe neden oldu.

"Vay, vay, prenses değil mi bu?" diye alay etti babam, yarılan dudağındaki kanı elinin tersiyle silerken. "Oysa oğlum seni görmediği konusunda o kadar kararlıydı ki."

Verena'nın delici bakışları hiç duraksamadı; gözleri dünyayı ateşe verebilecek bir yoğunlukla onunkilere kilitlendi. Öfkesi hissediliyordu, etrafındaki her şeyi ve herkesi yutmakla tehdit eden dalgalar halinde ondan yayılıyordu.

"Görünüşe göre babasına çekmiş olabilir." Ellerini iki yana açmış, parmaklarını açmış ve büyüsunü serbest bırakmaya hazır hale getirmişti. Hava, öfkesinin katıksız gücüyle yüklenen enerjiyle uğulduyordu. "Ne de olsa sen bir yalancıdan başka bir şey değilsin."

Babam kendini beğenmiş bir şekilde sırttı, gözleri Verena ve benim aramda, yarattığı kaostan zevk alıyormuş gibi gidip geliyordu. "Görünüşe göre sen de anne babana çekmişsin. Seninle tanıştım

Annemle birkaç kez. Kral için çok iyi bir fahişeydi. Aile geleneğini sürdürdüğünü görmek güzel."

Verena'nın gözleri şiddetli bir öfkeyle parladı ve ham enerjiden oluşan bir şimşek orman yangını gibi içimde dalgalandı. Damarlarımı yaktı, vücudumdaki her siniri tutuşturdu ve duyularımı alevlendirdi. Her iki adam da güç onları yakıyormuş gibi görünürken acı dolu çığlıklar attı, elleri sanki kavurucu bir alevmişim gibi benden geri çekildi. Bakışlarım aralarında gezindi ve Reed'in titreyen ellerine baktığını gördüm, geriye doğru tökezlerken yüz hatlarına şok ve korku kazınmıştı.

Babam ayağa kalkıyor, elleriyle göğsünü tutuyor, sanki içindeki cehennemi kontrol altına almaya çalışıyordu.

Ama artık çok geçti. İçimdeki güç kabardı, serbest bırakılmak için yalvaran bir ham enerji fırtınası. Verena'nın varlığını yanımda hissettim, kendi büyüü benimkiyle uyum içinde mırıldanıyor ve çatırdıyordu.

Neydi o?

"Sen babamdan daha iyi değilsin." Hâlâ doğrudan bana bakıyordu, gözleri güneşin kendisiyle yarışan bir öfkeyle parlıyordu. "Bir kralı ortadan kaldırıp yerine onun kadar acımasız birini getirmek istiyorsun." Sesi ayaklarımızın altındaki zemini sarsacak bir ağırlık taşıyordu.

Babam güldü, sesi soğuk ve öfkeliydi. "Yine de benim şehrimde ondan saklanıyordun." Babam göğsünü işaret etti. "Bizden sığınacak bir yer arıyordun, ama şimdi bizi lanetliyorsun?" Babam gözlerinde yanan nefretle ona ve onun yanındaki bana baktı. "Oğlumu mu lanetliyorsun?"

Verena'nın gözleri kısıldı, ileri doğru adım atarken şiddetli bir yoğunlukla parlıyordu, büyüü kaotik rüzgârlar gibi etrafında dönüyordu. Karanlık enerji dalları havada dans ediyor, rahatsız edici bir güzellikle parlıyordu.

Ayaklarım içgüdüsel olarak onun kileri takip ediyor, hemen arkasında sıraya girerken her adımım onun kararlılığının çalkantılı ritmini yankılıyordu. Parmak uçlarım hafifçe ona değdiğinde

Yumuşak, söze dökülmeyen bir dayanışma jestiyle geri çekildi ve gerginliğin ondan yayıldığını hissettim. Doğruldu, onu hayattan daha büyük gösteren bir meydan okuma havası yaydı.

"Bana ne yapacaksın?" diye sordu, sesi ağaçların arasında yankılanıyordu. "Eiran'ı peşimden gönderdin, onu güvenime ihanet etmesi için gönderdin. Bu karanlık ormana kaç adam gönderdiğini kimse bilemez, peki ne için?"

Eiran'ın gözleri başka yöne kaydı, sözleri karşısında çenesi sıkıştı.

"Krallığın iyiliği için," diye alay etti babam, sesi sessizlikte tehlikeli bir şekilde yankılanıyordu. "Krallığın iyiliği için kullanılacaksın."

"O hiç kullanılmayacak." Kelimelerin dudaklarımdan dökülmesine engel olamadım.

"Peki sence beni kim durduracak?" Babamın bakışları benimkilerle buluştu, kim olacağımın bir aynasıydı. Sözleri havada asılı kaldı, suçlama ve zehirle ağırlaştı.

Verena'nın elleri bir meydan okuma havasıyla havaya kalktı, sanki onları durduracak olanın kim olduğunu tam olarak kanıtlayacakmış gibi. Onun gücünün içimden yayıldığını ve benimkiyle iç içe geçtiğini hissedebiliyordum. Damarlarımda dolaşüyor, beni tek başıma sahip olmadığım bir güçle dolduruyordu.

Kollarım içgüdüsel olarak uzandı ve onun hareketlerini yansıttı. Gücün parmak uçlarımdan serbest kalmasına izin verdim, siyah dumanı daha önce büyüünün hiç yapmadığı bir şekilde içimden aktı ve dördüne çarparak onları geriye doğru uçurdu.

Adler'in sırtı, yeri sarsan bir gümbürtüyle yakındaki ağaçlardan birine çarptı. Bedeni yere yığıldı, bir zamanlar güçlü olan uzuvları şimdi gevşek ve cansızdı. Gözleri artık donuk ve boştu.

Onu öldürmüştüm.

Verena'nın elini kendi elimle sararken babamla göz göze geldik. Eğer daha önce benim bir hain olduğumu düşündüyse, şimdi çok daha kötüydüm.

Ben onların düşmanıydım.

İsyanın oğlu, yine de onu seçiyordum. Onun için onlardan birini öldürdüm.

"Gitmemiz gerek," diye fısıldadım ona ısrarla, dönerken elim onun elini kavradı. Bir kez başını salladı, eli benimkini sıkıca kavradı ve hiçbir ayağa kalkmadan yola koyulduk.

BÖLÜM 15

VERENA

W Güneş doğup tekrar batana kadar durmadı, gece gökyüzü artık yerini turuncu ve turuncunun ateşli tonlarına bırakıyordu.

Güneş bir kez daha yükselirken gökyüzünü pembeye boyadı.

Dalgaların ritmik sesi havayı dolduruyor, tuzlu kokuları hemen unutmak istediğim anıları ve yerleri çağırıyordu.

Çocukluğumdan beri gözlerim penceren dışındaki ufka dikilir, Kuzey Denizi'nin sınırsız genişliğini özlerdim. Ancak ormanın örtüsünden çıkıp Güney Denizi görüldüğünde, içimi çelişkili duygular kapladı. Bir zamanlar umudun sembolü olan sonsuz mavi sular, şimdi imkânsız vaatleriyle benimle alay ediyor gibiydi.

Okyanusun uçsuz bucaksız genişliği önümde uzanıyor, dalgaları evcilleşmemiş bir güçle kayalık kıyı şeridine çarpıyordu. Deniz, sanki gelgitle birlikte nefes alıp veren canlı bir varlıkmiş gibi, küçük sahil kasabasıyla sorunsuz bir şekilde birleşmiş gibiydi.

"Çabuk olmalıyız." Dacre aramızdaki sessizliği bozdu, gözleri az önce ayrıldığımız ormanı tarıyordu. O

yorgundu, vücudu daha önce hiç görmediğim kadar yavaş hareket ediyordu. "Babam çok geride kalmayacak."

İhanet ettiği babası. Benim için sırtını döndüğü babası.

Onlardan birini benim için *öldürmüştü*.

Sözcüklerimiz kurumuş, kaçışımızın aciliyeti içinde kaybolmuştu. Bacaklarımız bizi taşıyabildiği kadar hızlı koştuk, ciğerlerimiz hava almak için zorlanırken ayaklarımız acımasız zemine çarpıyordu. Tek ses aceleyle aldığımız nefesler ve ayak seslerimizin gümbürdeyen ritmiydi, bizi ileriye doğru iten umutsuz bir ritim.

Ama kaçarken bile zihnim kaos içindeydi. Düşünceler bir kasırga gibi dönüyor, her biri veremeyeceğim cevaplar istiyordu. Gücümün kalıntıları hâlâ damarlarımda dolaşıyordu, *bizim gücümüz*. Anlayamıyordum, içimden akıp giden o muazzam gücü aklım almıyordu.

Ama bizi kurtardığını
biliyordum. O beni
kurtarmıştı.

Beni kurtardı, iyileştirdi ve sonra bildiği her şeyden vazgeçti.

Ona güvendiğim için kendimi aptal, birine karşı gardımı indirdiğim için kendimi saf hissediyordum ama ona her baktığımda şüphelerim daha da artıyordu.

Başımı sallayıp Dacre'ı tepenin hafif eğiminden aşağı doğru takip ederken kalbim göğsümde çılgınca çarpıyordu.

Sahil kasabası önümde uzanıyordu, hayal ettiğimden daha büyük ve daha canlıydı. Sokaklar, her biri kendi işlerine ve ayak işlerine dalmış sürekli bir insan akışıyla canlıydı.

Denizin tuzlu tadı, yeni yakalanmış deniz ürünlerinin ağız sulandıran kokusuyla karışarak havayı dolduran sarhoş edici bir karışım yarattı.

Bir dizi ürünle dolup taşan renkli bir arabanın yanından geçerken ayak seslerimiz arnavut kaldırımli sokaklarda yankılanıyordu.

taze pişmiş hamur işleri. Tatlı, tereyağlı koku bize doğru sürükleniyor, midemin açlıkla çalkalanmasına neden oluyordu.

Yanında bir el arabası, havada dans eden kokulu aromalarıyla canlı baharat çeşitlerini sergiliyordu. Başkentle olan benzerliklerine rağmen, bu hareketli pazar yeri eşsiz manzaralar ve kokularla doluydu.

Kalabalığın arasından geçerken, bildiklerimin ötesindeki bu dünyaya hayret etmekten kendimi alamadım.

Kendi krallığının bilinmeyen bir köşesiydi, aşinalık ve rutin perdesinin arkasına gizlenmişti ve ulaşabileceğim yerin hemen ötesinde başka hangi sırların ve harikaların yattığını merak etmekten kendimi alamıyordum.

Güney sahilini hayal ettiğimde aklımda şirin kulübeler ve deniz kenarında yer alan şirin bir köy canlanmıştı.

Ama etrafımızda gördüklerim bu beklentiden çok uzaktı. Evler, dükkanlar ve dolambaçlı sokaklarla dolu hareketli bir kasabaydı.

Bu babamın bana hiç anlatmadığı bir şeydi.

Dacre elimi sıkıca kavradı, beni arkasından çekerken nasırlı parmakları benimkilerle iç içe geçti. Çelik gibi bakışları ileriye sabitlenmişti, kararlı ve tereddütsüzdü, sanki hedefimizi bir an bile gözden kaçırmaktan korkuyormuş gibiydi.

Vücudundaki her kas gergin ve harekete hazır görünüyordu, biz ilerlerken adımları amaçlı ve hızlıydı. Ondan yayılan odaklanmış enerjinin ağırlığını hissedebiliyordum, attığımız her adımda bizi ilerlemeye teşvik ediyordu.

"Rıhtıma ulaşmalıyız," diye ısrar etti Dacre, sıkı kavrayışıyla beni yanına çekti. Vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordum ve onun sıcaklığı ve gücü tarafından kendime çekilmeme izin verdim.

O haklıydı.

Rıhtım benim tek umudumdu, yeni bir hayata açılan kapı ve özgürlük şansıydı. Endişe damarlarımda dolaşıyordu.

Kalabalık limana doğru aceleyle ilerlerken kaderimiz o gemilerden birine binme başarısına bağılıydı.

Dacre'ın elime tutuşturduğu sikkelerin soğuk metalinden başka hiçbir şeyim yoktu, sunabileceğim hiçbir bağlantım yoktu ve hiçbir kaptanın gemilerine geçmeme izin vermesi için geçerli bir nedenim yoktu.

Ama tanrılara dua ettim ki içlerinden biri bunu yapsın.

Dacre'ın güçlü kolları beni kendine çekti ve keskin bir şekilde sağa döndüğümüzde beni koruyucu bir kucaklamayla sardı. İleride ne olduğunu görebilmek için zorlanırken kalbim hızla çarpıyordu ama Dacre geniş gövdesiyle beni görüş alanından korudu.

Kollarının arasındaki küçük bir açıklıktan, ağır silahlı üç Kral Muhafızının caddede bize doğru yürüdüğünü gördüm.

Dar bir ara sokağa daldığımızda Dacre adımlarımızı hızlandırdı, keskin bira kokusu havaya yayılıyordu.

Sokak, çoğu denizci ve tüccar olan insanlarla doluydu, sesleri taş duvarlarda yankılanıyordu. Ama biz yanlarından hızla geçerken bize aldırış etmediler.

Dacre bizi sokağın sonundaki şirin bir hana doğru götürürken parmakları benimkilerin etrafında gerildi. Arnavut kaldırımli yola taşan gürültülü kahkahaların duyulduğu bir meyhanenin önünden geçerken biranın kokusu daha da keskinleşti.

Dacre hanın kapısını iterek açtı, ahşap çerçeve gürültüyle gıcırdıyordu. İçerisi karanlık ve sıkıştı, ıvır zıvır ve kitaplarla doluydu.

Dacre tek kelime etmeden beni odanın köşesine sıkışmış küçük bir masaya götürdü. Arkamızdaki kapı büyük bir gürültüyle çarparak kapandı ve bizi içeride hapsetti.

Odadaki durgun sıcaklık boğucuydu. Odadaki durgunluğu sadece masanın arkasında oturan yaşlı kadının elindeki küçük vantilatör bozuyordu.

Kadının buruşuk elleri sanki bir can simidiymiş gibi vantilatöre tutunmuş, yorgun gözleri güneş yeni doğmuş olmasına rağmen uzun günün yorgunluğunu yansıtıyordu. Bakışları Dacre ve benim aramda gidip gelirken alnında boncuk boncuk terler parlıyordu.

"Hiç boş yeriniz var mı?" Dacre sordu ve bir elini ahşap masaya bastırdı.

Hancı başını salladı ve narin parmaklarıyla bir anahtara uzandı. Bir çekmecenin derinliklerine uzandı, eli anahtarla birlikte çıkmadan önce birkaç dakikalığına kayboldu. "Bir tane."

"Onu alacağız."

Dacre elini cebime atıp pırıl pırıl parlayan beş sikke çıkardı ve masanın üzerine fırlatarak hancının gözlerinin heyecanla parlamasına neden oldu. Paraları hevesle aldı, sayarken elleri hafifçe titriyordu. "Sadece yatak takımını değiştirmem gerekecek. Bir süredir boş duruyor."

Dacre aceleyle, "Sorun değil," diye cevap verdi, sesinde panik duygusu vardı. "Odaya şimdi ihtiyacımız var ve eğer yiyecek de getirebilirsek size o paralardan üç tane daha vereceğim."

Hancı hemen kabul etti, başını salladı ve odamızın anahtarını uzattı. "Merdivenlerden yukarı, sağdaki ilk oda."

"Teşekkür ederim."

Kadının gözleri benimkilere kilitlendi, bakışları araştırıyordu. Rahatsızca yer değiştirdim, vücudum içgüdüsel olarak onun bilmiş bakışlarından uzaklaşmak istiyordu. Saçlarım bir perde gibi yüzüme düştü ve ondan uzaklaşırken beni onun anlayışlı gözlerinden korudu.

Dar merdivenlerden odamıza çıkarken, midemin çukuruna yerleşen huzursuzluk hissinden kurtulamıyordum. Kadının delici bakışları içimi görmüş gibiydi ve kim olduğumu bilip bilmediğini merak etmekten kendimi alamıyordum.

Kralın adamlarının kimi aradığını bilseydi.

Dacre bir gıcirtıyla odamızın kapısını açmadan önce anahtarı içeri kaydirdi ve küçük ama düzenli bir alan ortaya çıktı. Tek bir pencereden gelen loş ışık duvarlara gölgeler düşürüyor, yıpranmış ve solmuş duvar kağıdını vurguluyordu.

Odanın ortasında tek kişilik bir yatak vardı, çarşafı buruşuk ve inceydi. Dacre kapıyı arkamızdan kapatırken kollarımı kavuşturdum ve belirsizliğin ağırlığının mideme yerleştiğini hissettim.

"Gemilere gitmemiz gerekiyor," diye ısrar ettim.

"Gemilere gitmem gerekiyor. Sen burada kalacaksın," diye yanıtladı Dacre, parmaklarını saçlarında gezdirirken ses tonu kararlıydı. Ama kendinden emin sözlerine ihanet eden gözlerindeki korkuyu görebiliyordum.

Paniklemişti.

Bu planın bir parçası değildi. Zihnim sorular ve şüphelerle doluydu, bir sonraki adımda ne yapacağımdan emin değildim.

"Burada saklı ve güvende kalmalısın. Sana yemek getirildiğinde ye ama kapıyı kimseye açma." Konuşurken parmakları dalgın dalgın kapının üzerinde geziniyordu. "Bir gemiyle geçişinizi sağlamaya çalışacağım ve mümkün olan en kısa sürede geri döneceğim." Anahtarı cebine soktu. "Unutma, bu kapıdan kimsenin girmesine izin verme. Burada peşinizde çok fazla insan var."

"Seninle gelmek istiyorum," diye yalvardım, sesim zihnimdeki tereddüt ve korkuyu ele veriyordu.

Dacre beni burada yalnız bırakıyordu ve ondan da aynı korku ve paniğin yayıldığını hissedebiliyordum. Ama tüm bunların arasında hâlâ içimde bir şüphe vardı - ya tüm bunlar başka bir ihanetse?

"Beni dinle, Verena." Dacre'ın elleri omuzlarımı kavrarken sıcak ve sıkıydı. Sesi aceleci ve korku doluydu. "Eğer o kralın adamları bizi bulursa, seni bulurlarsa, seni alacaklar. Ve ben onlarla tek başıma savaşamam. Bu kasabada hiç gücüm yok. Babam çok geride kalmayacaktır." Başını salladı, gözleri endişe doluydu. "I

Seni bir gemiye bindirene kadar saklanman gerekiyor. Bu bizim tek seçeneğimiz, senin de tek seçeneğin."

Sözlerinin ağırlığı göğsüme ağır bir şekilde yerleşti.

Ona güvenmek tek seçeneğimdi.

Demek istediği buydu.

Yüksek sesle söylemediği şey buydu, ama gerçek buydu.

Ya ona güvenecektim ya da tek başımaydım.

"Peki." Kollarımı kavuşturdum ve ona baktım. "Ama iki saat içinde dönmezsen, bu hanı terk ediyorum."

Dacre'ın gözleri benimkilere kilitlendi, bakışlarında rahatlama ve çaresizlik karışımı bir his vardı. Başını salladı. "İki saat," diye mırıldandı benden uzaklaşmadan önce. "Eğer dönmezsem, git Verena. Başka bir yol bul. İçgüdülerine güven ama seni ele geçirmelerine izin verme. Bana söz ver."

Fazla seçeneğim olmadığını bilerek başımı salladım. "Söz veriyorum."

Dacre'ın yüzü sanki omuzlarındaki ağır bir yükten kurtulmuş gibi hafifçe gevşedi. Eğildi ve dudaklarını hafifçe yanağıma bastırdı.

Arkasını dönüp odadan çıkmadan ve kapı arkasından gıcırdayarak kapanmadan önce dokunuşuna yaslandım ve onun hissinin tadını çıkarmaya izin verdim.

Kilidi hızla çevirdim, mandalın bir kehanet gibi odada yankılandığını duydum.

O küçük odada tek başımaydım ve ufuktaki denizin sürekli sesinden başka bir şey duymuyordum. Göğsümü bir korku duygusu kapladı ama beklemekten başka çarem olmadığını biliyordum.

BÖLÜM 16

DACRE

With a Çabuk, Endişeli bakış üzerinde benim Omuz, Merdivenleri hızla çıktım, kollarım bir dizi eşyayla dolup taşıyordu. Cebimde anahtarı ararken kalbim hızla çarpıyordu, anahtarın ağırlığı soğuk ve sabitti. Parmaklarım.

Kulağımı kapıya dayadım, anahtarın soğuk metalini kavrarken herhangi bir ses var mı diye dinledim. Hiçbir şey duyamadım ve Verena'nın uyuyup uyumadığını merak ettim.

Derin bir nefes aldım ve anahtarı kilide sokup yavaşça çevirdim. Kapı sessizce açılarak içerideki loş odayı ortaya çıkardı. Dikkatli adımlarla içeri girdim ve kapıyı yumuşak bir tıkırtıyla arkamdan kapattım.

Verena ortalıkta görünmüyordu ama odanın içinde beni yoğun bir sis gibi saran sıcak ve yapışkan bir buhar vardı. Kulaklarımı zorladım ve onun banyodan gelen, buharın içinden bir melodi gibi süzülen yumuşak mırıltısını zar zor seçebildim.

Rahat bir nefes aldım ve kollarımdaki eşyaları bırakarak yatağa doğru ilerledim. Minnetle yatağa uzandım, yıpranmış kumaş kaslarımdaki ağrıyı yumuşattı, lanet olası uyluğumu hala rahatsız eden ağrıyı. Benim

Yorgunluğun iliklerime kadar işlemesine izin verirken gözlerim yorgunluktan ağırlaşmıştı.

Babam beni esir olarak geri almaya hazırdı. Ben onun oğluydum, bir zamanlar dünyada en çok güvendiğini iddia ettiği kişiydim ve bu güveni yerle bir etmiştim.

En güvendiği adamlarından birini öldürmüştüm.

Onun için.

Bakışlarım kapısı hafif aralık duran banyoya doğru kaydı. Odanın içine ince lavanta kokuları taşıyan ince bir buhar sızıyordu.

Hâlâ mırıldanıyordu, melodisi kulaklarıma yabancı geliyordu ama bir şekilde rahatlatıcıydı.

Oturduğum yerden, kapıdaki buğulanmış aynayı seçebiliyordum. Puslu olmasına rağmen, buharlı banyodan çıkıp havluya uzanırkenki halini gözden kaçırmak imkânsızdı.

Gözlerimi saygıyla kaçırmalı, ona hak ettiği mahremiyeti vermeliydim ama bakışlarımı ayıramadım.

Sıcak suyun nemi pürüzsüz teninde parlıyor, vücudunun her kıvrımını ve hatlarını ortaya çıkarıyordu. Saçları, beni yaklaştırmaya çağıran bir siren gibi koyu, ıslak teller halinde sırtından aşağı dökülüyordu.

Her santimi sarhoş edici bir uyuşturucu gibiydi ve ben umutsuzca bağımlıydim. Ne kadar direnmeye çalışsam da, o kışkırtıcı anda fark edebildiğim her ayrıntıyı yutmaktan kendimi alıkoyamıyordum.

Havluyu göğsüne bastırdı ve gözleri aynada benimkilerle buluşmadan önce oradaki suyu ıslattı.

Ani bir sıcaklık dürtüsü vücuduma yayıldı ve kalbim göğsümde gümbürdedi.

Gözlerim çaresizce ona dikilmişti ve başka tarafa bakamıyordum. Ama beni şaşırtacak şekilde o da bakışlarımdan kaçmadı. Bunun yerine, bakışlarımla doğrudan karşılaştı, gözleri beni esir alan bir yoğunlukla yanıyordu.

Havluyu acı verici yavaş hareketlerle vücudunun üzerinde gezdirdi. Gözlerim kumaşın teninde nazikçe kayışını takip ediyordu, sanki transa geçmiş gibiydim.

Öne doğru eğildi, gözleri bir an olsun benimkilerden ayrılmadı, havlunun üst kısmını göğsünde tutup diğer ucunu bacaklarında gezdirirken vücudu su damlacıklarıyla parlıyordu. Banyodan gelen loş ışık kıvrımlarına gölgeler düşürüyor, vücudunun her eğimini ve çukurunu vurguluyordu.

Ellerim yanlarımda sıkıca kenetlenmiş, onun alanını işgal etme ve hakkım olmayan bir şeyi talep etme dürtüsüyle savaşıyordum.

Gözlerim vücudunu tarıyor, aç gözlerle her santimini inceliyordu. Vücudunda herhangi bir yara olduğu düşüncesi kalbimi sıkıştırdı. Ellerimi teninde gezdirmeyi, pürüzsüzlüğünü hissetmeyi ve herhangi bir zarar belirtisi aramayı arzuluyordum.

Ve tanrılar, onun tadına bakmak istedim.

Soğukkanlılığımı korumak için mücadele ederken nefesim kesildi. Havluyu ustalıkla vücuduna sararken fırtınalı bakışları gözünü kırpmadan benimkini tuttu, her hareketi hesaplı ve işkenceliydi.

Buhar dolu banyodan çıktığında, su damlacıkları hâlâ mücevher gibi tenine yapışuyordu. Saçları ıslak dalgalar halinde sırtından aşağı dökülüyordu ve ben gözlerimi belindeki ince kavisin üzerinde gezdirirken zaman yavaşlıyor gibiydi.

Hava söylenmemiş özürler ve yerine getirilmemiş arzularla doluydu. Ellerim iki yanımda titriyor, uzanıp af dilemek, ona yalvarmak için yanıp tutuşuyordum.

Ama bana güvenmemek, kimseye güvenmemek için her türlü nedeni olduğumu biliyordum. Bu yüzden birbirimize baktık, duygularımız etrafımızda fırtına gibi dönüyor, aramızdaki ağır sessizliği ikimizden birinin bozmasını bekliyorduk.

Tereddüt etti, aramızdaki mesafeyi kapatırken gözleri şüpheyle doluydu. Bakışlarını benden kaçırdı, bakışları yanıma düştü. "Bütün bunlar da ne?" Yanımda getirdiğim eşyaları işaret etti.

"Senin için," dedim, sesim boğazımda düğümlenirken rahatsız bir şekilde kıpırdandım ve pantolonumun içinde kendimi düzelttim. "Kıyafet değişikliği hoşuna gider diye düşündüm. Bu isyan derileri seni bu kadar güneyde ele veriyor."

Bakışları tekrar bana, benim yıpranmış derilerime kaydı. "Peki seninkiler seni ele vermeyecek mi?"

"Benim de kendim için yapacaklarım var." Dudaklarımdan dökülen bir sonraki kelimeyi nasıl karşılayacağı konusunda endişelenerek yutkundum. "Bu deriler gemide çok acımasız olur."

Omurgası sertleşti, havlusunu elinde sıkıca kavrarken tüm vücudu gerildi. "Benimle geliyor musun?"

Kaptanı bırakın iki yolcuyu, tek bir yolcu almaya bile ikna etmekte zorlanmıştım.

Ona sahip olduğum tüm paraları teklif etmiştim ve yarısını kabul etmişti. Ama asıl istediği yanımda asılı duran annemin hançeriydi.

Böylece, annemden kalan son şeyle, ikimiz için de geçişi garantiledim.

"Gerçekten seni tek başına bir gemiye bindirip benden uzaklaşmanı izleyeceğimi mi düşündün?" İtirafımdan anında pişmanlık duyarak sordum.

Dudağını ısırdı, gözleri tekrar yanımdaki eşyalara kaydı. "Ama halkın burada. İsyanınız burada," dedi, sesi duygusallıktan çatlıyordu.

"Ama yine de olmayacaksınız." Göğsümde keskin bir acı kıvrıldı ve bana ikimizi de bekleyen fedakârlığı hatırlattı.

Derin, ürpertici bir iç çekti, küçük bir adım geri atarken dudakları titriyordu. Sonsuz bir genişlik, güvensizlikle dolu bir mil gibi hissetti. "Ne zaman gidiyoruz?" Sesi hem korku hem de beklentiyle titriyordu.

"İki gün." Kelimeleri zorla söyledim, ses tonumda onlara karşı duyduğum hoşnutsuzluk belirgindi. Söyleyebileceğim en hızlı şey buydu.

Krallık'tan kaçışımızı ayarladı ama bu, iki gün boyunca savunmasız ve tehlikede olacağımız anlamına geliyordu.

"İki günlüğüne mi buradayız?" Gözlerindeki korku, içimdeki aynı kemirici hissi yansıtıyordu.

"Bizi buradan ancak bu kadar çabuk çıkarabilirdim," dedim sessizce.

Başını salladı, gözleri sorularla doluydu. "Masanın üzerinde sizin için yiyecek var."

"Teşekkür ederim." Başımı salladım ve parmaklarımı altımdaki ince battaniyeye geçirdim. "Sanırım önce yıkanacağım, seyahat günlerinin yorgunluğunu atacağım." *Ve seninle ilgili kötü düşünceleri bastırmaya çalışacağım.*

Bakışlarımın vücudunda, çıplak kalçalarında gezinmesine izin verdim. İçime bir sıcaklık yayıldı, beni tüketmekle tehdit eden ateşli bir arzu.

Tam önümdeydi, o kadar yakındı ki uzanıp ona dokunabilirdim ama yapamadım.

Bileğinden tutup onu kendime çekmek, dilimi tenine değdirerek beni affetmesi için yalvarmak istedim.

Yaptığımız şeyle ilgili her şey bir riskti. Bu krallığı terk etmek, gideceğimiz krallığın daha iyi olması için tanrılara dua etmek, deniz bizi alıp götürmeden önce onun babasının ya da benim babamın bizi yakalaması için dua etmek.

O bir riskti.

Kabul etmemem gereken bir şeydi ama karşı koymaya çalışmak boşunaydı.

Ona olan isteğim saplantılı ve aralıksızdı. *Çıldırıcı.*

Bana ihanet etmişti, bana yalan söylemişti ve yine de orada oturup sonsuza kadar o yaralara bakamazdım, ona bakmak sanki hiç var olmamışlar gibi onları bir bandajın altına saklamak istememe neden oluyordu.

Birbirimizde açtığımız yaralar hamdı ve nabız gibi atıyordu, ihanetlerimizin acısıyla sızlıyordu ama onun önünde otururken hem huzur hem de ateş beni tüketiyordu.

Sanki alev almış gibi yataktan fırladım, kalbim göğsümde çarpıyordu. Verena'nın keskin mavi gözleri benimkilere kilitlendi, yüz ifadesi şaşkınlık ve daha fazlasının bir karışımıydı. Aramızdaki gerilim yükseldikçe oda etrafımızda küçülüyor gibiydi, havada ateş gibi çatırdıyordu.

"Affedersiniz." Bir adım öne çıktım, ona doğru bir adım attım ama o kıpırdamadı.

Banyoya giden yolumu kapatıyor, ondan başka bakacak yerim kalmayana kadar beni hapsediyordu.

Vücutlarımız o kadar yakındı ki teninden yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum. Varlığımdaki her lif uzanıp onu daha da yakınıma çekmek için can atıyordu. Boğazım sanki yanıyormuş gibi hissediyor, aklımı kurcalayan her düşüncayı paylaşma arzusuyla yanıp tutuşuyordum.

Ama bana bakarken, gözleri geniş ve savunmasız, alt dudağı hafifçe titrerken, içimdeki fırtınayı ifade edecek kelimeleri bulamadım.

"Lütfen." Sessizliği sessiz bir nefesle bozdu ve yana doğru en küçük adımı atarak yanından geçmem için yeterli alanı yarattı. Etrafında dikkatlice manevra yaparken hava pekmez gibi yoğun ve ağır geldi, vücutlarımız en hafif dokunuşla sürtünüyordu.

"Dacre." İsmim nazik bir yakarış, şiddetli kalp atışlarımın arasında güçlkle duyabildiğim bir fısıltıydı.

Tereddüt ettim, vücudunun sıcaklığının benimkine zar zor değdiğini hissettim. Bakışları dudaklarıma kaydı, havluyu tutuşunun şiddetinden parmak eklemleri beyazlaşmıştı.

Nefesi kesilmişti ve yüzünde büyük bir özlem vardı. Arzusunu görmek kolaydı ama korkusunu fark etmemek de imkânsızdı.

"Teşekkür ederim." Yatağa doğru başını salladı. "Bunun için ve bana yardım ettiğin için."

Göğsü kabardı, göğüsleri göğsümde yükselip alçaldı ve ben daha fazla direnemeyerek eğildim.

"Bana teþekkür etme." Baþımı salladım. "Teþekkürünü hak etmiyorum."

Verena'nın yüz ifadesi bana bakarken yumuşadı. "Bunu hak etmiyor olabilirsin ama bu senin."

Sertçe yutkundum, sözlerinden çok fazla anlam çıkarmamaya çalıştım.

O benimdi.

"Çok üzgünüm, Verena." Ona doğru uzandım ama sözlerimden ürkmüş gibi küçük bir adım geri çekildi.

"Bunu yapmamıza gerek yok." Baþını iki yana salladı.

"Evet. Var," diye ısrar ettim, sesim alçak ve yalvarırcasına çıkıyordu. "Çok kızgındım, çok incinmiştim ve asla..."

"Yıkan." Sözümü kesip banyoya doğru başını salladı; boynundaki nabzın hızla attığını görebiliyordum. "İkimizin de uykuya ihtiyacı var."

Çenemi sıktım ve dilimi ısırarak yanından geçtim, küçük banyoya doğru ilerlerken vücutlarımızın ince fırçası bir damga gibi hissediliyordu.

Ona uzanmak, ihtiyacım olan şeyleri anlatırken bana bakmasını sağlamak, affetmesi için yalvarmak için ellerim titredi.

Aynı titreyen ellerle kapıyı yavaşça arkamdan kapattım ve beni daracık odada yalnız bıraktı. Havada yoğun bir lavanta kokusu vardı ve lavabonun yanında küçük bir mum titreyerek duvarlarda dans eden gölgeler oluşturunuyordu.

Hemen odaya koşmamak için kendimi zorlayarak hızla soyundum.

Düğmeyi açıp suyun üzerimden akmasına izin verdiğimde ayaklarımın altındaki yıpranmış fayanslar yorgun tenime karşı serindi. Öne doğru eğildim, ön kolumu duvara dayadım ve rahatlamaya çalıştım.

Gözlerimi kapattım ama tek görebildiğim oydu. Havluya sarınmış bir şekilde kapının hemen dışındaydı. Kendimi onun ne yaptığını, ne düşündüğünü hayal etmeye bıraktım.

Kendimi onun benimle birlikte olduğunu hayal etmeye bıraktım. Parmaklarımın belinin kıvrımlarında gezindiğini, suyun vücudundan aşağı aktığını, teninin yumuşak ve sıcak olduğunu hayal ettim.

Beni itmediğini, bana baktığında gözlerinde hiçbir şüphe belirtisi olmadığını hayal ettim.

Su yavaş yavaş ağrıyan kaslarımı yatıştırmaya başladı ve neredeyse onun teninin sıcaklığını, saçlarının yüzüme değen yumuşaklığını ve havada kalan kokusunu hissedebiliyordum.

Düşüncelerim hızlandı ve vücudunun her açısını hayal ettim. Parmaklarım tenimde çizgiler çiziyor, onun dokunuşunu hissetmeyi, o parmakları bana dolmasını arzuluyordum.

Parmaklarım duvarın serin, pürüzsüz fayanslarına sıkıca bastırdı, aklım onun dokunuşunda dolaşırken umutsuzca topraklama aradım. Diğer elimle, kalçamın kıvrımını izledim, onun yerine onun eli olmasını diledim. Su rahatlatıcı bir ritimle vücudumdan aşağı akıyor, yatıştırıcı dokunuşu sadece özlemimi artırıyordu.

Orada durdukça, ona duyduğum arzu daha da güçlendi ve kendimi kendi bedenime uzanırken buldum, sadece bir yanılsama olsa da onun dokunuşunu hissetmeye ihtiyaç duyuyordum. Elimi kendi etrafıma sardım ve çok sertleşmişim.

Hayal gücüm onun dokunuşunu, dudaklarını, tenini düşünerek çılgına döndü ve nefesim ağırlaşırken sikimi elimde pompaladım.

Ona dokunduğumda, onu tattığımda çıkardığı küçük sesleri hatırladım. Sanki dünyada istediği tek şey benmişim gibi adımı haykırdığında çıkardığı inilti aklımdan çıkmıyordu.

Düşüncelerim onun tarafından tüketilmişti ve ona dokunmayı arzuluyordum. Onu hissetmeye, ona yakın olmaya, onun içinde olmaya ihtiyacım vardı. Duvarlarının gerginliğini, arzusunun ıslaklığını ve ben içine girerken tutkusunun yoğunluğunu pratik olarak hissedebiliyordum.

Kapının hemen dışından gelen bir ses beni fantezimden uzaklaştırdı ama bakmak için başımı çevirdiğimde durmadım. Kapının yanında durduğu yerde ayaklarının gölgelerini görebiliyordum ve onun düşünceleriyle kendimi boşaltmaya çalışmamı dinlerken kapıya yaslandığını hayal etmek için kendime izin verdim.

Kendimi daha da sıkarken inledim. Su yüzüme sıçradı, dudaklarımdan ve boynumdan aşağı indi.

Hâlâ havlunun içinde miydi yoksa havluyu yere mi bırakmıştı?

Parmak uçlarını yavaşça göğsünün kıvrımından geçirip kalçalarının arasına yerleştirdiğini hayal ettim. Belli belirsiz bir hareketle bacaklarını hafifçe ayırdı ve parmakları zahmetsizce içeri kayarak benim için duyduğu arzuyu buldu.

İçine girdikçe yumruğumu sikimin etrafında sıkıyor, ondan daha fazlasını istiyordum. Her dokunuş, her vuruş beni sınıra yaklaşıtıyordu.

Serbest kalışımın içimde yükseldiğini hissedebiliyordum ve sanki o da yakınmış gibi inlemelerini duyabiliyordum. Birlikte olduğumuzun görüntüsü beni tüketti; birlikte zevkin zirvesine ulaşırken bedenlerimiz iç içe geçmişti.

Onun da aynı şeyi yaptığını hayal ederek hızımı artırdım, orgazmlarımızı yaşarken ellerimiz senkronize bir şekilde hareket ediyordu.

"Siktir." Beni izlediğini düşündükçe daha sert sıktım ve daha hızlı pompaladım.

Verena benimdi. O benimdi. Bunu bilip bilmemesi umurumda değildi.

Boşalırken tek düşüncem buydu, bedenim zevkle sarsılıyordu. "Verena." İsmi dudaklarımdan izin vermem gerekenden daha yüksek bir sesle döküldü ama durduramadım.

Nefesimi tutmaya çalışırken fayanslara çarpan suyun sesi tek gürültü oldu. Duvara yaslandım ve onun da aynı şeyi yaptığını hayal ederken gözlerim kapandı.

Birkaç dakika sonra doğrudum ve suyu kapattım. Askıdaki havluya uzandım, yüzümdeki suyu silerken ellerim hafifçe titriyordu. Onu, teninin benimkinin altında nasıl hissettirdiğini düşünmeden edemiyordum.

Ona güvenliğini bile sağlayamazken ona dünyayı vermek istemem hakkında.

Hâlâ onun dokunuşu için yanıp tutuşuyor olsam da çabucak kurulanıp kendimi toparlamaya çalıştım ve tam gölgesinin kaybolduğunu gördüğümde kapının dibine baktım.

BÖLÜM 17

VERENA

T o yumuşak sabah ışık filtrelenmiş aracılığıyla ve Pencere, odanın üzerine sıcak bir ışık saçıyordu. Toz parçacıkları kirşlerin arasında süzölüyor, narin bir dans yaratıyordu. havada dönüp durdu.

Parmaklarımı karmakarışık saçlarımda gezdirdim, tenimdeki terin ıslaklığını hissettim. Çarşaf odanın sıcaklığında rahatsız edici bir şekilde üzerime yapıştı ve onu tekmelemeye çalıştım.

Ama yerinden kımıldamadı.

Pozisyonumu değiştirmeye çalışırken dudaklarımdan alçak bir inilti kaçtı, ancak belimin etrafında sıkılaşılan sıkı bir kavrama ile karşılaştım.

Dacre.

Yaklaştıkça sıcak nefesi enseme gıdıklıyordu. Göğsünün sırtıma doğru sürekli inip kalkışını hissedebiliyordum, kalbimin atışıyla eşleşen rahatlatıcı bir ritim.

Her nefes alıp verişinde beni daha da yakınına çekiyor gibiydi, vücudundan yayılan ısı beni sarıyor, sıcaklık ve arzuyla sarmalıyordu.

Dün gece, nihayet banyodan çıktığında ve sıkışık yatak odasına geri döndüğünde uyuyormuş gibi yapmıştım. Odada sadece bir yatak olduğu için ikimiz için de kaçış yoktu. Ve banyo yaparken kapalı kapıdan adımı inlediğini duyduktan sonra, kendimi onunla yüzleşmeye ikna edemedim.

Yapmış olsaydım, bana ne yaptığını göstermesi için ona yalvarırdım, vücudumu ele geçirmiş gibi görünen bu ağrı yok olana kadar bana dokunması için yalvarırdım.

Yüzümü pencereye döndüğümde kalbim hızla çarpıyordu. Hareket etmek istemedim. Onu uyandırmak istemedim.

Ama tenimde bir sıcaklık patladı, ona karşı kontrol edemediğim bir çaresizlik.

Sırtımı göğsüne yasladım ve ereksiyonunun kışıma bastırıldığını hissedebiliyordum. Orada kalmak istememeliydim. Ondan olabildiğince uzağa kaçmalıyım.

Ama ben istemedim.

Limanda gördüğüm gemilerden birine binmemi sağlamayı başarmıştı. *Bize* geçiş sağladı ve her ne kadar bunun bir önemi yokmuş gibi davranmak istesem de vardı.

Benimle birlikte bu krallığı terk etmeyi, isyanı ve Wren'i bırakmayı planlıyordu.

Onu düşündükçe, kardeşini ondan alırsam benden ne kadar nefret edeceğini, muhtemelen zaten ne kadar nefret ettiğini düşündükçe göğsüm ağrıyordu.

Saklı şehre dönmesi halinde karşılaşacağı sonuçları aklım almıyordu. İsyan yerine beni seçmişti. Benden vazgeçmediği anda onlara sırtını dönmüştü ve babasının gerçeği dudaklarından dökmeye çalışmasını izlerken içimde dolaşan korkuyu hâlâ hissedebiliyordum.

Arkama geçti, burnu enseme değerken kolu karnımı sıkıca kavradı.

Kalk, Verena.

Bırak onu.

Ama tereddüt ettim.

Tereddüt ettim, kendimi onun kucağından kurtarmak için duyduğum çekim ile sonsuza dek orada kalmak için duyduğum ezici arzu arasında sıkışıp kaldım. Vücudum huzursuzca kıpırdandı, kaslarım kararsızlıkla kıvrıldı, ama o, omurgamdan aşağı ürperti gönderen bir sertlikle beni sımsıkı tuttu.

"Bırak beni," diye fısıldadım, sesim hâlâ uykudan ağırlaşmıştı.

"Henüz değil." Kokumun tadını çıkararak derin derin içine çekerken nefesi tenimde ılıktı. Sonra nazik bir baskıyla dudaklarını enseme bastırdı. Yavaş, şefkatli bir okşayış. Dudaklarının her hareketi boynumun her kıvrımını ve konturunu izliyor gibiydi, sanki her dokunuşta hafızasına kaydetmek istiyordu.

Eli karnımda hafifçe hareket etti, parmakları tenimde narin desenler çizdi. Vücudum içgüdüsel olarak tepki verdi, dokunuşuyla gerildi. Nefesimi kontrol etmeye çalıştım ama içimde dolaşan elektriğe tepki olarak hızlandı.

Bacaklarım, aralarında büyüyen sızıyı bastırmak için nafile bir çabayla birbirine bastırdı, ama her geçen an daha da şiddetleniyor gibiydi.

Bedenim bana ihanet ediyor, yapmamam gerektiğini bilmeme rağmen onun dokunuşuna karşılık veriyordu.

"Gitmem gerek," diye kekeledim, sesim duygusallıktan titriyordu.

Bir an için hiçbir şey söylemedi ve kalbim beklentiyle çarptı.

Ama sonra konuştu, sesi yumuşak ama emrediciydi. "Nereye gideceksin, Verena?"

Sertçe yutkundum ve ona dönüp bakmaya cesaret edemedim. Eğer bakarsam, ne yapacağımdan korkuyordum.

Parmakları hâlâ karnımın üzerinde geziniyordu, dokunuşu bir kucaklamanın hayaleti gibiydi ve bu beni vahşileştiriyordu.

Ona doğru geriye yaslandım, vücudum neredeyse fark edilmeyecek bir hareketle onunkinin karşısında eridi. Arkamdaki varlığı hissediliyordu, teninin sıcaklığı giysilerimi yakıyordu. Ona daha da yaklaştığımda kalbim hızla çarpmaya başladı ve uyarılmışlığının sert uzunluğunu kıcımda hissettim.

Omurgamdan aşağı bir ürperti aktı ve o lezzetli sürtünmeyi aramak için çok az da olsa hareket etme dürtüsüne karşı koyamadım. O da derin, ilkel bir iniltiyle karşılık verdi ve içime bir sıcaklık hücumu gönderdi.

Dişleri omzumu sıyırdı ve ona karşı daha sert bastırmam için gereken yakıtı verdi.

"Siktir." Parmakları iç çamaşırımın kenarına doğru ilerlerken kelime tenimde kayboldu.

Bir parmağını altımda gezdirdi, kumaşı okşadı, beni okşadı ve ben de ona doğru yükseldim.

İşkenceli dokunuşuna devam ederken gözlerim kapandı, bedenim tereddüt etmeden karşılık verdi. İçimde dolaşan arzuyu inkâr edemiyordum, dokunuşuna duyduğum ihtiyaç her türlü mantıklı düşünceyi bastırıyordu.

Dudakları boynumda gezindi, nefesi tenimde sıcaktı ve yumuşak bir inilti çıkardım. O da bunu cesaretlendirmek için bir parmağını daha kumaşın kenarından kaydırıp sıcak tenime sürttü.

Vücudum tepki olarak titredi, tüm sinirlerim alev aldı.

Parmaklarımın onunkilerin üzerinde gezinmesine izin verdim, onları daha sıkı bastırdım, sözlerim yerine bedenimle istediğim şey için ona yalvardım.

Ama olduğu yerde sağlam durdu.

Dokunuşu yavaş ve yumuşaktı ve bu tam bir işkenceydi.

Elini tekrar aşağı indirmeye çalışırken inledim, ama bana izin vermedi.

"Ne istiyorsun?" Bu kez sesinde yumuşaklık yoktu. Sorusu bir talepti.

Cevap vermeye hiç niyetim olmayan bir soru.

Vücudum hâlâ onun dokunuşuna açken ona doğru geri itildim ve pes etmediğinde sinirli bir inilti çıkardım.

Ama sonra eli tamamen çekildi, beni soğuk ve boş bıraktı.

"Kelimelerini kullan."

Yüzümü ona döndüm, gözlerim öfke ve ihtiyaçla parlıyordu. "Ne istediğimi biliyorsun, Dacre."

"O zaman söyle bana." Eli tekrar karnıma gitti ve parmaklarını iç çamaşırlarımın altına doğru kaydırduğunda gerildim. Daha önce olduğundan daha aşağıdaydılar ama hâlâ ihtiyacım olan yerden çok uzaktaydılar.

İnledim ve vücudumu ona karşı daha sert ittim, serbest bırakma arayışında uyarılmasına karşı öğüttüm.

Vücudunun benimkine bastırıldığı rahatlatıcı sıcaklığın yerini aniden altımdaki çarşafın serin ve gevrek hissi aldı. Başımı çevirdiğimde onun arkamda yer değiştirdiğini gördüm, silüetinin açıları ve kıvrımları pencereden içeri süzülen yumuşak güneş ışınlarıyla vurgulanıyordu. Derin bir iç çekerek yavaşça yataktan kalktı.

"Ne yapıyorsun?" Sanki birkaç dakika önce bizi saran büyüü bozmaktan korkuyormuş gibi sesim titreyerek sordum.

Gömleğini tutup omuzlarına geçirirken sırtındaki kasların gerilmesini izledim. Düğmelerini iliklerken yüzünü bana döndü ve hâlâ inanılmaz derecede sertti. "Rıhtıma geri dönüp yarın için her şeyin yolunda olduğunu teyit etmem gerekiyor."

"Ondan sonra mı?" Güldüm, sesim acı ve çaresizdi. "Tam olarak neyden sonra?" Pantolonuna uzanırken beni izledi, konuşmamı bekledi.

"Tam bir pisliksin." Küçük yatakta doğrulduğumda çarşafa uzandım ve sanki beni koruyacakmış gibi göğsümün etrafına sardım.

Öne doğru eğildi, ellerini yatağa bastırarak yüzü benimkine sadece birkaç santim yaklaştı. "Bana ne istersen diyebilirsin ama sana bir daha dokunduğumda bunun için bana yalvarıyor olacaksın."

Hain bedenim onun sözlerine tepki verdi ama yanıliyordu.

"Bu asla olmayacak."

Sırttı ve içimden öne doğru eğilip ağzımı onunkine bastırmak geldi.

"Daha önce de bunun için yalvarmıştın." Bir elini kaldırdı ve ben tokat atmadan önce saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "O zaman yalvardığında çok ıslaktın. Sence elimi istediğın gibi indirseydim şimdi ne bulurdum?"

Kalçalarımı birbirine bastırdım ama ona cevap vermedim. Ben tek kelime etmeden ikimiz de cevabı biliyorduk ve bu beni daha çok kızdırdı.

"Bana güvenmiyorsun." Gözlerimi aradı. "Sana sadece bunu istediğinden emin olduğunda, beni istediğinden emin olduğunda dokunacağım."

Ayağa kalktı, beni yatakta yalnız bıraktı, içimde hala şehvet ve öfke karışımı bir duygu vardı. Yatağa oturup pantolonunu bacaklarından yukarı çekmeden önce bana sırtını döndü. Beni yine terk ediyordu, beni yalnız ve çok sinirli bırakıyordu ve ben bunun olmasına izin vermeyi reddettim. Mantıksız olsa da reddettim.

Yataktan kalktım, çarşafı yere bırakarak odada ilerledim. Bir gece önce yerleştirdiğım yeni kıyafetleri masadan aldım. İnce gecelik gömleğimin eteklerini kavrayıp başımın üzerinden geçirdim ve bana aldığı yeni gömleğe uzandım.

Dacre arkamdaki yatakta kayarken çarşafının yumuşak hışirtısı odayı doldurdu. Vücudumu saran yakıcı sıcaklığı görmezden gelmeye çalışarak hızla giyinirken, onun yoğun bakışlarının sırtımı yaktığını hissedebiliyordum.

"Ne yapıyorsun?"

"Görünüşe göre rıhtıma gidiyorum." Daha önce giydiğım derilerden çok daha yumuşak olan pantolonun içine girdim.

"Hayır, değilsin," diye hırladı Dacre ve ben gömleğimi içeri sokarken ayağa kalktığımı duydum.

"Sen öyleysen, ben de öyleyim." Mantıksız davranıyordum ama beni bu şekilde davranmaya zorlamıştı. Öfkeliydim ve kendimi çok muhtaç hissediyordum.

O da bu ihtiyaçları karşılamayı reddetti.

"Bu odadan çıkman güvenli değil, Verena."

"Odanın içi benim için de güvenli değil." Ona doğru döndüm ve kollarımı kavuşturdum. Tanrım, daha önce de bu kadar yakışıklı mıydı?

"Bu odadan çıkmayacaksın." Sesi tartışmaya yer bırakmıyordu ama ben yine de tartıştım.

"Yapma bunu. Beni onun gibi kafesleme." Sözlerim sert ve acıydı ve dudaklarımdan çıktıkları anda pişman oldum.

Bir adım öne çıkıp sandalyenin arkasından ince bir battaniye almadan önce gözleri kısıldı. Elleriyle kaldırıp düzgünce katladıktan sonra bir kefen gibi başımın üzerine örttü, yumuşak kumaş saçlarımin ve boynumun üzerine döküldü.

"Seni acımasız güneşten korumak için." Battaniyenin kuyruk kısmını yüzümün alt kısmına sararak yüz hatlarımin gizledi. "Denizcilerin çoğunun giydiğı gibi."

Ellerim titrerken bile başımı salladım.

"Verena." Adımı o kadar yumuşak söyledi ki, bana söyleyeceğı herhangi bir şey için çaresizce ona baktım. "Eğer yakalanırsan seni asla affetmeyeceğim."

Sen. Biz değil.

Dengede olan benim güvenliğimdi.

Kapıyı açıp beni odadan çıkarırken aklındaki en önemli şey benim güvenliğimdi.

BÖLÜM 18

DACRE

Ayağımız arnavut kaldırımlı sokağa değer değmez duyularım alarma geçti. Her ses yükseltilmişti, her koku bunaltıcı.

Verena'nın gitme isteğini reddetmediğim için kendimi zihinsel olarak azarladım. Onu hanın sınırları içinde güvende tutmalı, kalmaktan başka çaresi kalmayana kadar kışını sandalyeye bağlamalıydım.

Ama bana bakış şekli göğsümü bir ustura gibi kesti. Beni babasının boğucu kontrolüne benzeten sözleri zihnimin etrafında dönüp duruyordu.

Boğucuydu, rıhtıma doğru yan yana yürürken gelmesine izin verdiğim için beni ezici bir suçluluk duygusu içinde boğuyordu.

Ana caddeye adım attığımızda, bir insan ve enerji kakofonisi etrafımızı sardı. İçgüdüsel olarak Verena'yı kendime doğru çektim, vücudunun benimkine karşı gergin olduğunu hissettim. Vücudundaki gerginlik hissediliyordu ve bu ikimizin de hatalı olduğu bir sonuçtu.

Muhtemelen sadece beni suçladığını bilmeme rağmen.

Ama bana yalvarana kadar ona teslim olmayacağımı söylediğimde yalan söylemiyordum. Sıradan bir kadın olmayı reddettim.

Onun için bir kaçış, başka biriyle bulabileceği kısa bir zevk anı.

Beni arzulamasını istedim çünkü varlığının her zerresiyle özlemine çektiği şey benim dokunuşum, benim varlığımı. Tıpkı benim de onun için acı çektiğim gibi.

Bana baktığında gözlerinde korku olmasın, güvensizlik olmasın istedim.

Güney sahiline vardığımdan beri babamdan ya da adamlarından hiçbir iz görmemiştim ama gözlerim ufku tarayarak onlardan bir iz aradı. Burada olduklarına dair fiziksel bir kanıt olmamasına rağmen, kendi etimden ve kanımdan olanlara karşı duyduğum sürekli beklenti ve köklü güvensizlik üzerimde ağır bir yük oluşturuyordu.

Kaçarken onlara verdiğim yaraların boyutunu, neden olduğum hasarı ve onları ne kadar geride bıraktığımı bilmiyordum. Yaptıklarımın onlara yetişmelerini engellemeye yeteceğini umarak içimde bir çatışma yaşıyordum. Ama aramızda ne olursa olsun, o hala benim babamdı.

Bir zamanlar krallığımız için büyük planları vardı, ama şimdi bu planlar Verena'ya mal oldu. Ondan, babasına boyun eğdirmek için yem olarak kullanılacak bir et parçasından başka bir şey değilmiş gibi bahsetmişti.

O, ödemeye fazlasıyla istekli olduğu bir bedeldi, ona hiçbir maliyeti olmayan bir fedakârlıktı.

Ve bunun için onu asla affetmezdim.

Krallığımızı terk etme düşüncesi bile midemi bulandırıyor ama onu korumak için ne gerekiyorsa yapardım.

Yine de, kararlılığıma rağmen, Wren ve Kai'nin düşünceleri hâlâ aklımın bir köşesinde duruyordu. Kendimi onları uzaklaştırmaya, artık kararlarımı gölgeleyemeyecekleri kadar uzağa sürmeye zorladım. Onların varlığı sadece içime şüphe ve tereddüt tohumları ekmeye yarıyordu.

İkisini de karşılayamazdım. İkimiz de karşılayamazdık.

Karmakarışık limana yaklaştığımızda Verena bana döndü ve tedirgin bir sesle "Ne tarafa gidiyoruz?" diye sordu.

Elimi kaldırarak büyük bir ahşap geminin yanaştığı sağ tarafı gösterdim. Yüksek direği bulutsuz gökyüzüne doğru uzanıyordu ve devasa güvertesine kargo yükleyen adamların telaşı havayı bağırışlar ve metal çınlamalarıyla dolduruyordu.

Tuzlu su ve balık kokusu, altta yatan ter kokusuyla karışarak tuzlu esintiyle yayıldı.

Verena, acımasız rüzgâr derme çatma atkısını savururken her şeyi içine atmış gibiydi. Kenarlarından çekiştirerek kurtulmaya ve onu etrafımızdaki meraklı gözlere göstermeye çalışıyordu.

"Yanımda kal," diye ısrar ettim, ses tonumu alçak ve sakin tutmaya çalışarak. "Ve kesinlikle mecbur kalmadıkça konuşma. Dikkatleri üzerimize çekmemize gerek yok."

Verena sessizce başını salladı, ancak sıkılmış çenesi ve kısılmış gözleri bu tehlikeli oyunda sadece bir seyirci konumuna düşürülmekten duyduğu hayal kırıklığını ele veriyordu.

Ama şu anda onun umursamaz davranmasını ya da birinin onun kim olduğunu sorgulamasını göze alamazdım; onun güvenliği benim asıl endişemdi. Bu süreçte egosunun zedelenmesi önemli değildi. Önemli olan tek şey onu buradan tek parça halinde çıkarmaktı.

Rıhtıma adım attığımızda keskin balık kokusu bizi bastırdı. Denizciler çeşitli deniz canlılarını ayıklıyor ve temizliyordu, aletleri ve atılmış kalıntıları etraflarına gelişigüzel dağılmıştı.

Ceset telaşının ortasında, kalabalığın arasından Verena ve kendim için geçiş ayarladığım gemiye doğru ilerledik. Gemiye tırmanırken kalbim hızla çarpıyordu, elini tutuşum her adımda daha da sıkılaşıyordu.

Daha dün konuştuğum kaptanın tanıdık yüzünü aradım, gözlerim kalabalık güvertede geziniyordu ve dalgaların güverteye çarpma sesi

Geminin derinliklerine doğru ilerlerken kulaklarıma gövde doldu.

Dakikalar geçtikten sonra kaptan nihayet güvertenin altından çıktı ve sert sesiyle mürettebata emirler yağdırmaya başladı. Önümüzde durdu, dikkatini Verena'ya çevirmeden önce beni dikkatle süzdü.

"Ah, bu o olmalı, birlikte kaçmaya çalıştığınız kişi." Etrafımızdaki kaosa rağmen, sesi gürültüyü keskin bir bıçak gibi kesiyor, sert ve otoriter tonunu kolaylıkla taşıyordu.

Kaçış. Bu kelime havada ağır ağır asılı duruyor, adam çelik gibi bir bakışla ona bakarken zihnimde yankılanıyordu.

Ona karşı bu kelimeyi hiç kullanmamıştım ama tüm parasını ve annesinin hançerini ödeyecek kadar çaresiz bir adamı fark etmenin yeterince kolay olduğunu tahmin ediyordum.

Kaçıyorduk.

Kaptanın dikkatli bakışları rahatsız bir şekilde yer değiştirmeme neden oldu, sakın ve soğukkanlı kalmaya çalışırken elim Verena'nın elini sıkıca kavradı.

"Sadece kontrol ediyorduk," diye onayladım, midemde çalkalanan sinirlere rağmen ses tonumu sabit tutarak. "Yarın ikimiz için de her şeyin ayarlandığından emin olmak istedik."

Kaptan onaylarcasına homurdanmadan önce bir kaşını kaldırdı. "Her şey planlandığı gibi." Sert eli yanındaki hançerimi okşadı ve Verena'nın gözlerinin bu hareketi takip edişini izledim. Dikkatle silaha bakıyordu ve huzursuzluğum her geçen an daha da artıyordu.

"Şafakla birlikte yola çıkacağız," dedi, sert bir bakış fırlatarak aramıza. "Eğer burada olmazsan sensiz gideriz."

"Burada olacağız," diye onu rahatlattım ve Verena'nın ince elini sıkıca kavradım. Nabzının hızlandığını hissedebiliyordum.

Dokunduğumda, kaptanın incelemesinden duyduğum rahatsızlığı onun da paylaştığını biliyordum.

Sanki Verena'nın tüm sırlarını çözmeye çalışıyormuş gibi onu dikizlemesinden nefret ediyordum. Bakışlarında öyle bir keskinlik vardı ki Verena'nın önüne geçip onu her ne düşünüyorsa ondan korumak istedim.

Ama planımızın başarılı olması için ona ihtiyacımız olduğunu biliyordum. Bu yüzden, korku mideme ağır bir taş gibi yerleşirken bile rahatsızlığımı yuttum.

Onu da yanıma alarak bir adım geri çekildim ve kaptana başımı salladım. Bizi her şeyden uzaklaştıracak olan gemiden indik ve bizi tanıdık hana doğru yönlendirirken tuzlu deniz havası ciğerlerime doldu.

Midemde ağırlaşan sürekli belirsizlik düğümüne rağmen, hancıya bir başka sıcak yemek için ödeme yapacak kadar param kalmıştı. Odamızın sıcak konforuna ve tanıdık güvenliğine geri dönme düşüncesi, bizi çevreleyen kaosun ortasında bir rahatlama ve umut dalgası getirdi.

Bu gece güvende olacaktık ve yarın, arkamdan gemiye bir kez daha baktım, arkamıza bakmadan bu krallıktan uzaklaşacaktık.

Yürürken, Verena aniden elimi öyle bir güçle tuttu ki, olduğum yerde kalakaldım. Yüzümü ona döndüm, kaşlarım endişeyle çatılmıştı.

"Sorun nedir?" diye sordum. Vücudundaki gerginliği ve endişeyle alt dudağını ısırışını gözlemleyerek sordum.

"Hiçbir şey." Arkasındaki ucsuz bucaksız denize bir bakış atmadan önce başını salladı. "Biz..." Derin bir nefes alıp "Okyanusa gidebilir miyiz?" diye sormadan önce tereddüt etti.

"Yarın okyanusta olacağız." Bir sonraki krallığa ulaşmadan önce denizde kaç gün geçireceğimizi bilemezdik.

"Demek istediğim bu değil." Tekrar bana baktı. "Tenimde tuzu ve dalgaların çarpışını hissetmek istiyorum.

Bacaklarıma karşı," diye devam etti, gözleri bana yalvarıyordu.

Okyanusun uçsuz bucaksız genişliği önümüzde uzanıyor, dalgaları aşağıdaki kayalık kıyıya çarpıyordu.

"Burada kalmak bizim için güvenli değil," diye mırıldandım, kimsenin bizi izlemediğinden emin olmak için omzumun üzerinden baktım.

Verena'nın gözleri sonsuz ufka sabitlenmişti, sesi özlem ve çaresizlikle doluydu. "Hayatım boyunca penceremin dışında okyanusu görebildim ama hiç içinde bulunmadım."

"Saklı şehirde tuzlu suyu teninde hissettin," diye cevap verdim, onu ikna etmeye çalışarak.

"Bu farklı ve sen bunu biliyorsun."

"Verena," diye iç geçirdim ve etrafımızı bir kez daha taramadan önce başımı salladım. Güvende değildik.

"Lütfen," diye yalvararak elini koluma doladı ve sıkıca kavradı.

Hayatında kaçırdığı her şeyi, nasıl kafese kapatıldığını düşündükçe kalbim sızladı.

"Uzun süre kalamayız."

Yüzü aydınlandı ve rahatladığını görebiliyordum.

Kayalık kıyıya doğru ilerledik ve birkaç büyük kayanın üzerinden geçmesine yardım ettim.

Bizi kimsenin fark etmeyeceği kadar aşağıya, kimsenin *onu* fark etmeyeceği kadar uzağa götürdüm.

Kayalardan birine oturdum ve botlarını çıkarıp pantolonunu sıvadıktan sonra suyun kenarında durmasını izledim. Bir an tereddüt etti, derin bir nefes alıp dalgalara adım atmadan önce soğuk, mavi suya baktı.

Daha fazla adım atarak dalgaların baldırlarını yıkamasına izin verdi ve su bacaklarına vurdukça güldü.

Bana döndü, gözleri minnettarlıkla parlıyordu. "Teşekkür ederim."

Ona gülümsedim ve başımı salladım, tüm sahil önümdeydi ama tek görebildiğim oydu. "Bir şey değil."

Dalgalar dizlerine vurup pantolonunu ıslatana kadar biraz daha ilerledi.

Yüzünü güneşe doğru eğdiğinde, ışığın teninde dans ederek yüz hatlarında yumuşak bir parıltı yarattığını fark etmeden edemedim. Hafif bir esinti, eşarbının narin kumaşıyla şakacı bir şekilde dans ederek, rüzgâra kapılmış zarif bir kurdele gibi arkasında dalgalanmasına ve sallanmasına neden oldu.

Onu izlerken ellerimin üzerine yaslandım. "Soğuk mu?" diye sordum, sesim fısıltının biraz üzerindeydi.

"Gel de öğren," dedi dudaklarında muzip bir sırıtişla. Yüzünü tamamen bana döndü ve ben onun ne kadar çarpıcı olduğuna bir kez daha vuruldum.

"Ben iyiyim," dedim başımı sallayarak, onu izlemekten, her hareketinden büyülenmekten çok daha fazla memnun olarak.

Suyu şakacı bir şekilde bana doğru sıçrattı, kahkahası rüzgârda uçuşuyordu.

"Verena!" Su beni gafil avladığı için onunla birlikte gülmekten kendimi alamadım.

Gözlerinde muzip bir parıltıyla suyu tekmeleyerek, "Atla," diye ısrar etti.

Onu izledim, onu gördüğümde göğsümde sıcak bir his yayıldı.

Ona daha fazla direnemedim ve ayağa kalkıp ona doğru ilerlerken sırtarak botlarımı tekmeledim.

Su tenime karşı soğuktu, ona yaklaştıkça vücudum ürperiyordu. Her dalga bacaklarıma çarpıyor, tuzlu spreysel suyun serinliğine karışıyordu. Ayaklarımin altındaki kumun kaydığını ve attığım her adımda rahatlatıcı bir ritim yarattığını hissedebiliyordum.

Onu kollarıma alıp daha derin sulara doğru taşırken ciyak ciyak bağırdı.

"Hey!" diye itiraz etti, biz giderken üzerime su sıçrattı.

Suyun belimizin hemen üzerinde olduğu bir noktaya ulaştık ve onu da yanıma alarak suya daldım.

Dalgalar üzerimize çarparken Verena güldü, tuzlu su yüzüme sıçrarken gözlerimi yaktı.

Onunla birlikte ben de güldüm ama gitmesine izin vermedim. Ayaklarını suda tekmelerken kollarını omuzlarıma dolamıştı ve o anda ne kadar özgür görüldüğü beni çok etkilemişti.

"Eskiden bir denizkızı olmayı dilerdim." Gözlerini kapatmadan önce tekrar tekmeledi ve güneş ışınları yüzünü öpene kadar başını arkaya yasladı.

"Neden bir denizkızı?" Usulca kıkırdadım, gözlerim narin yüz hatlarının her kıvrımında ve açısında geziniyordu. Cildi yumuşak ışıқта parlıyor, yanaklarına serpilmiş ince çilleri öne çıkarıyordu. Dudakları şakacı bir gülümsemeye kıvrıldı ve bir tarafındaki gamzesi ortaya çıktı.

"Ne kadar özgür olduklarını hayal edebiliyor musun?" Kollarını boynumdan indirdi, suyun içinde yanlarından uzattı ve ben de onun ağırlığını kollarımda tuttum.

"Yakında özgür olacaksın." Ona baktım ve gülümsemesi dudaklarından kayıp giderken yüzündeki ifadeyi izledim.

"Asla özgür olamayacağım." Yavaş ve bilinçli bir hareketle gözlerini açtı ve bana baktı. Bakışlarında göğsümü sızlatan bir duygu derinliği vardı.

"Evet, yapacaksın." Başımı salladım. "Öyle olana kadar durmayacağım."

Zarifçe elimden kurtuldu ve yüzündeki suyu sildi. Ufka doğru döndü, önümüzde uzanan uçsuz bucaksız manzarayı seyrederken rüzgâr hafifçe etrafımızda dolanıyordu.

"Yüzbaşının yanındaki senin hançerin miydi?" Sorusu havayı bir bıçak gibi keserek beni hazırlıksız yakaladı.

"Teknik olarak annemindi."

Döndü, bakışları benimkilere çarptı. "Ona annenin hançerini mi verdin?"

Nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için tereddüt ettim.
"Fazla seçeneğim yoktu."

Verena derin bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı, gözleri benimkilere kilitlenmişti. "Bunu yapmamalıydın."

"İsteddiği her şeyi verirdim."

Orada durduk, geçmişimizin ağırlığı ve geleceğimizin belirsizliği her dalgada üzerimize çöküyordu.

"Gittiğine pişman olacaksın," dedi Verena aniden ve aramızdaki sessiz anı bozdu.

Sözleri havada asılı kaldı, dikkate almayacağım bir uyarıyla ağırlaştı.

"Pek çok şeyden pişmanlık duyuyorum Verena, ama senin için bu dünyayı terk etmek bunlardan biri olmayacak."

Bana arkasını döndü, yüzünü görmemi istemediği bir duygu kaplamıştı. "Geri dönmeliyiz."

"Yapmalıyız." Ona doğru uzandım ve suyun altında elini elimde yakaladım.

Bana baktı, gözleri benimkilerle çarpıştı ve o anda söylediğim her kelimenin doğru olduğunu anladım. Hiçbir şey beni ona pişman edemezdi.

BÖLÜM 19

VERENA

WOtele döndüğümüzde hala sıırsıklamdık. Dacre ahşap masaya yaklaştı, eli cebine uzanıp birkaç parlak para çıkardı. Paraları yıpranmış yüzeyin üzerinden hancıya doğru kaydırarak odamıza yemek getirilmesini istedi. Midem açlıktan gurulduyordu ama içimde ona karşı oluşan doymak bilmez arzusunun yanında soluk kalıyordu.

Dacre'ın kapıyı açmasını endişeyle beklerken kollarımı göğsüme doladım ve ıslak giysilerimin arasından sızan serin havadan korunmaya çalıştım.

O bunu yapar yapmaz, ikimiz de hevesle botlarımızı çıkardık, botların gümbürtüleri boş odada yankılandı.

Dacre ıslak adımlarıyla yerde su izleri bırakarak odanın içinde bir amaç uğruna ilerledi. Banyoya girdi ve bir süre sonra elinde bir havluyla dışarı çıktı, diğer havluyu ensesine bastırdı.

Sunduğu havluya uzandığımda, karmakarışık saçlarından su damlıyordu. Kendime doğru bastırdığımda kumaş yumuşaktı.

"Üstünü değiştirmek için banyoyu kullanabilirsin," dedi, konuşurken gözleri ağzımın içindeydi.

Derimin altında kaynayan ısı, tüm vücuduma yayılana kadar patladı.

"Teşekkür ederim," diyebildim başımı sallarken ama hareket etmedim. Orada öylece durmuş, onun bana baktığı gibi ben de ona bakıyordum.

Bir adım daha yaklaştı, elini uzatıp yüzümdeki bir tutam saç nazikçe süpürdü. Serin parmaklarının yanan tenime dokunuşuyla ürperdim.

O anda, zihnimi meşgul eden tüm şüpheler ve korkular, güneşin sıcak ışınları altında dağılan yoğun bir sis gibi kaybolup gitti.

Beni kaçmaya gönderdiği andan beri içimi kemiren ihanet şimdi zayıf ve önemsiz parçalara ayrılmış gibi görünüyordu.

Onu istiyordum. Tanrım, ona ihtiyacım vardı.

"Git, Verena." Sesi alçak ve sertti, tüylerimi diken diken ediyordu. Elini boynumun kenarından aşağı kaydırırken banyoya doğru başını salladı, dokunuşu heyecan vericiydi.

Yavaşça başımı salladım, gözlerim sessiz bir yalvarışla onunkilere kilitlenmişti ama yine de kıpırdamadım.

Dacre'ın parmakları ıslak saçlarıma dolanarak beni kendisine daha da yaklaştırdı. Yüzlerimiz birbirinden birkaç santim uzaktaydı, nefeslerimizin telaşı aramızdaki boşlukta birbirine karışıyordu.

"Verena," diye neredeyse hırlayarak adımı söyledi, bakışları dudaklarımdan gözlerime kaydı. "Senin istemediğin bir şey yapmadan önce gitmen gerekiyor."

Dudaklarımdan keskin bir nefes kaçtı ve parmaklarının altında nabzımın sanki derimden fırlayacakmış gibi hızla attığını hissedebiliyordum. "Peki ya istediğim buysa?"

Bir sonraki hamlesini beklerken vücudumdaki her sinir beklentiyle karıncalanıyor gibiydi.

Elini enseme de dolaştırdı, sıkıca ama nazikçe kavradı. Avucunun sıcaklığı tenime sızarak vücuda elektrik kıvılcımları gönderdi. İçimde yumuşak bir ateşin tutuştuğunu, beni içten dışa ısıttığını hissettim.

Bedenim içgüdüsel olarak ona doğru eğildi, kaslarım dokunuşunun rahatlatıcı baskısı altında gevşedi.

"O zaman bana anlatmalısın, Verena." Gözleri gözlerimin içine bakıyor gibiydi ve çelişkili duygularının ağırlığını hissedebiliyordum, yine de parmakları beni tutmakta hiç tereddüt etmedi. "Sana daha önce yalan söylemiyordum. Sen istemedikçe sana dokunmayacağım."

Kalbim göğsümde çarpıyor, vahşî ve asi bir canavar göğüs kafesimin sınırlarını tırmalıyor, onun dokunuşunu arzuluyordu.

"İhtiyacım var... Sana ihtiyacım var."

Kelimeler bir yakarış gibiydi. Boğazımı tırmalıyor, duyulmak için yalvarıyorlardı.

Dacre'ın gözleri parladı ve etrafımdaki dünyayı bulanıklaştırdı, nefesi ağırlaştı ve tenime karşı düzensizleşti. Dudakları kulağımın kabuğına değene kadar bana yaklaştı.

Sözleri tenimin üzerinden geçerken bir okşayış gibiydi. "Ama beni istiyor musun?" diye fısıldadı, dudakları tenimde gezinirken.

Başımı salladım, duymak istediği kelimeleri bir türlü oluşturamıyordum.

Hafifçe geri çekildi, eli enseme sıkılaştı. "Sözlerine ihtiyacım var, Verena." Sesi özlem doluydu. "İstediğinin bu olduğunu bilmem gerek."

Tereddüt etmeden, sahip olduğum tek gerçeği söyledim. "Seni istiyorum."

O üç basit kelimeyle her şey değişti.

Dacre'ın dudakları daha önce hiç hissetmediğim bir aciliyet ve çaresizlikle dudaklarıma çarptı. Dişleri alt dudağımı sıyrarak omurgamdan aşağı ürperti gönderdi. Alçak sesle,

Daha fazla tadına bakmak için dudaklarımı hevesle ayırdığımda boğazından gırtlaktan bir inilti çıktı.

Parmakları boynumdan kalçalarımaya doğru bir yol izledi, vücudumun her kıvrımını ve eğimini keşfetti. Güçlü ama nazik bir dokunuşla beni kaldırdı ve ben de içgüdüsel olarak kollarımı geniş omuzlarına doladım.

Bizi yatağa doğru taşıırken vücutlarımız birbirine karıştı, öpüşmemizi hiç kesmedik.

Beni pelüş yatağa indirdi ve yatağın üzerinde hafifçe zıplarken küçük bir kahkaha attım. Ama Dacre'a bakıp gözlerindeki yoğun, neredeyse yırtıcı parıltıyı gördüğümde kahkaham kısa kesildi.

Parmaklarım göğsünün üzerinde gezindi, nemli gömleğinin altındaki gergin kasları hissettim. Elimi yakaladı ve dudaklarına götürerek tenime nazik bir öpücük kondurdu.

"Tanrım, çok güzelsin." Öne doğru eğildi ve nemli gömleğimi göğüslerimin altına kadar kaldırdı. Tüy kadar hafif bir dokunuşla, dudaklarını göbek deliğimin hemen altındaki hassas deriye bastırmadan önce burnunu karnımda gezdirdi.

Sıcak nefesi tenimi gıdıklarken dudaklarımdan keskin bir nefes kaçtı. Dudakları gittikçe alçalırken bedenimde bir zevk ürpertisi dalgalandı ve ardından bir ateş izi yarattı.

Adını inlerken ellerim saçlarına dolandı, bedenim ihtiyaç içinde ona doğru eğildi.

Güçlü, nasırlı elleri vücudumun her santimetresinde geziniyor, içimde ürperti ve soluk alıp verme hissi uyandırıyor. Dudaklarıma doğru ilerlerken, vücutlarımız birbirine sıkıca yapıştı ve aramızda neredeyse elle tutulur bir sıcaklık ve elektrik yarattı.

Her geçen saniye öpücüğün şiddeti artıyor, arzu damarlarımızda dolaşırken dudaklarımız birlikte hareket ediyordu. Kalçalarımı onunkilere doğru ittim, ikimiz de daha fazlasını arzularken vücutlarımız birbirine sürtünüyordu.

Arkasına yaslandı, ayrılmış kalçalarımın arasına yerleşti ve elini yavaş bir okşamayla vücudumda gezdirdi.

"Sana tekrar dokunma hayalleriyle işkence gördüm," diye mırıldandı, sesi alçaktı ve arzudan boğuklaşmıştı. "İlk seferin anıları bana işkence ediyordu." Gözlerimiz buluştuğunda, yoğun bakışları yakıcı bir alev gibi içime işledi, sıcaklık neredeyse boğucuydu, yine de başka tarafa bakamadım. "Ne yapmam gerektiğine, sana nasıl tapmam gerektiğine dair düşünceler peşimi bırakmıyor."

Pantolonumun üst kısmına ulaşana kadar kıvrımlarım boyunca narin desenler çizerken tenime bir orman yangını yayıldı.

"Şimdi yapacağım gibi senin için dizlerimin üzerine çökmeliydim."

Parmaklarının etimde titreyişinden özleminin yoğunluğunu hissedebiliyordum, içimde ikimizi de tüketmekle tehdit eden bir ateş vardı.

Sıcak parmaklarının pantolonumun düğmelerini ustalıkla açtığını hissettiğimde nefesim boğazımda düğümlendi ve içimde sarmalanmış olan sinir telaşını serbest bıraktı.

"Dacre," diye fısıldadım, maharetli parmakları tenimde dans edip içime ürpertiler gönderirken sesim ancak bir nefesin üzerinde çıkıyordu.

"Denizdeki tuz gibi, sen benim her parçama işlemişsin ve ben pişmanlıklarımın içinde boğuluyorum."

Başımı salladım çünkü sözlerini istemiyordum, o konuşurken göğsüm çökecekmiş gibi hissediyordum ama durmuyordu.

"Beni uzaklara göndermelisin Verena. Beni bir daha sana dokunmaktan men etmelisin. Yaptığım onca şeyden sonra seni hak etmiyorum."

"Dur." Sesim çaresiz bir komutla titredi. "Tüm varoluşun, senin için Krallığımızın hükümdarı olmanıza rağmen hiç saygı görmediniz. Bu benim layık olmadığım bir ayrıcalık.

Eğer bana bu onuru bahşedersen, sana tapmak için her nefesimi veririm."

Sözleri içimi parçaladı, nefes alamadığımı hissedene kadar dalga dalga içime çarptı. Uzandım ve yüzüne dokundum, parmaklarım çenesindeki kirli sakala değdi.

"Dacre, lütfen."

Elimi avucunun içinde kavrayıp dudaklarını avucuma bastırırken koyu renk gözleri parladı.

"Kendimi sana adadım." Yoğun bakışları benimkilerle kilitlendi. "Lütfen önünde diz çökmeme ve dilimi tenine değdirerek bağlılığımı kanıtlamama izin ver."

Sözleri karşısında nefesim kesildi ve hevesle başımı salladım, ona duyduğum çaresizlik her zerremde hissediliyordu.

"Seni tatmak için yanıp tutuşuyorum." Hızlı bir hareketle pantolonumu kalçalarımın altına aşağı çekti, bir zamanlar yumuşak olan dokunuşu şimdi yerini aciliyete bırakmıştı.

Başını eğdi, çıplak kalçalarımın hassas etine sıcak öpücükler kondururken dişleri tenimi sıyrıyordu. Vücudum kamburlaştı, kalçalarım içgüdüsel olarak ona doğru eğildi, daha fazlasını arzuluyordu.

Bileğinin hızlı bir hareketiyle pantolonumu tamamen çıkardı ve yere atıp beni önünde çıplak bıraktı.

Vücudumu gizleme dürtüsü çok baskındı. Ama Dacre yaralarımın en kötüsünü çoktan görmüştü ve ellerini iki dizimin altından geçirdiğinde bu his kayboldu. Bacaklarımı ayırdı ve yatağın iki yanına sıkıştırdı.

Kendini aşağı indirdi, dili kalçamla amım arasındaki hassas dikişi izlerken sıcak nefesi iç uyluğumu okşuyordu. İçime bir zevk dalgası yayıldı, kalçalarımın yataktan fırlamasına ve hevesle ağzını kovalamasına neden oldu.

Kalçalarımın altına, dizlerinin üzerine yerleşirken iki kolunu da bacaklarımın altından geçirdi ve ellerinin sıcaklığı

beni önünde açarken tenime işledi.

Yavaş, kasıtlı bir hareketle dilini içimde gezdirdi, vücudumun sarsılmasına ve adını haykırmama neden oldu.

Bana karşı çıkardığı derin hırıltı ateşe körükle gitmekten başka bir işe yaramıyordu ve o ağzıyla benimle uğraşırken ben de parmaklarımı saçlarına geçirmekten kendimi alamıyordum.

"Çok ıslak," diye nefes aldı, sözleri bana karşı titreşiyordu. "Bunların hepsi benim için mi?"

"Öyle olduğunu biliyorsun." Bacaklarımı onun etrafında kapatmaya çalışırken başımı yatağa yasladım.

"Göster bana Verena," diye emretti, sesinde bir parça çaresizlik vardı. "Ağzımı sık ve ayaklarına kapanan tek kişi olmamı ne kadar çok istediğini göster bana."

Dediğini yaptığımda dudaklarımdan bir inilti çıktı. Kalçalarımı ağzına doğru hareket ettirdim, üzerime çarpan zevk dalgalarını kovaladım.

Elleri kığımın yolunu buldu, beni kaldırdı ve klitorisimi dudaklarının arasında emerken beni ağzına sabitledi.

"Siktir," diye inledim ve saçlarını çekerek onu bana inanılmaz derecede yaklaştırmaya çalıştım.

Dacre kığımın kavradı, beni yatağın kenarına doğru çekti, hâlâ ağzıyla beni çalıştırıyordu.

"Dacre, çok yaklaştım," diye nefes nefese kaldım.

Baskısını artırdı, bir parmağını içime sokarken dudakları hassas etimi emiyor ve çekiyordu.

O kalçalarımın arasındayken kendimi pervasız hissediyordum, tamamen kontrolden çıkmıştım.

"Bana bak."

Orgazmımın yaklaştığını hissedebiliyordum ve başımı tekrar yatağa gömdüm.

"Şimdi, Verena."

Gözlerim birden açıldı ve bakışlarım onunkilerle buluştu, emrini reddedemedim. "Dölünü tatmak istiyorum. Gidemem

zevkini tatmadan ve bunun benden başka kimseye ait olmadığını bilmeden bir an daha geçiremezsin."

Adını haykırdım, söylediği gibi yapıp ağzına boşaldığımda bedenim yataktan fırladı.

Dacre beni sıkıca tuttu, ben tükenene kadar durmadı, kalça kemiğim boyunca beni usulca öptü.

O ayağa kalkarken ben yumuşak şiltenin üzerine uzandım. Tereddüt etmeden, göğsüm pürüzsüz kumaşa sıkıca bastırılana kadar beni ters çevirdi. Ben hiç gücüm yokmuş gibi hissederken onun gücü ve kontrolü her hareketinde kendini belli ediyordu.

Parmakları omurgamdan aşağıya doğru kışkırtıcı bir yol izleyerek vücudumdaki her sinire zevk titremeleri gönderdi. Daha sonra kığımın üzerinde hareket ettiler, nihayet uyluklarımın arasındaki sıcak, kaygan ıslaklığa ulaşana kadar nazikçe okşadılar ve keşfettiler. Onun dokunuşuyla inlemekten kendimi alamadım, vücudum ona doğru eğildi, bir şekilde hala daha fazlası için çaresizdim.

Sahiplenici bir hırıltıyla Dacre iki parmağını içime soktu, beni nefes nefese bırakacak ve yalvaracak şekilde gerdi. Diğer eli etrafıma uzandı, başparmağı hassas klitorisime ustaca sürtündü.

"Dacre, lütfen," diye yalvardım, dokunuşuyla bana işkence ederken altında kıvranıyordum.

Durakladı, parmakları hâlâ içimdeydi ve sıcak nefesi enseme okşuyordu. "Bana ne istediğini söyle."

"Becer beni," diye inledim.

"Sen benimsin Verena," diye hırladı. "Sen bana aitsin." Sözleri bacaklarımın arasına bir ıslaklık hücumu gönderdi ve kendimi tamamen ona sunarak sırtımı eğmekten başka bir şey yapamadım.

"Bana benim olduğunu söyle." Sözleri havada yankılanan alçak, yalvaran bir hırıltıydı.

Arkamda olduğunu, kıyafetlerini çıkarırken kumaşların hıştırtısını duyabiliyordum.

Kendini bacaklarımın arasına yerleştirdi, sert boyu bana doğru bastırıyordu. Islaklığımda kendini ileri geri hareket ettirdi ve klitorisime çarptığında sarsıldım.

"Söyle bana Verena," diye tekrar talep etti, sesi ihtiyaçtan sertleşmişti. Üzerime eğildiğinde nefesi boynumu gıdıkladı ve kalp atışları sırtıma çarparken parmaklarımı çarşaflara gömdüm.

"Ben seninim."

Dacre inledi, kalçaları öne doğru itildi, bana sürtündü. Parmakları ıslaklığımdan kaydı ve sikinin başını girişime doğru yerleştirdiğini hissettim.

Ona doğru geri sallandım. "Lütfen, Dacre."

İçime girmeye başladığında vücudum titredi, beni her santimiyle doldurdu. Yavaşça içime gömülürken nefesim kesildi, çarşafları sıkıca kavradım.

Kalçaları yavaş bir ritimle hareket etti, geri çekildi ve sonra öne doğru itti, her hareket içimde zevk dalgaları gönderdi.

ne doğru eğildi, dudakları enseme değdi, nefesi tenimi ısıttı. "ok iyi hissediyorsun."

Arkasına yaslanırken vücudunun ağırlığı benimkini terk etti, parmakları hala nemli olan gömleğimin eteğine dolanmadan önce eli kıçımın üzerinde dolaştı. Gmleğimi yukarı iterek çıplak tenimi ona gösterdi ve bocaladığını hissettiğimde sustum.

Yaralarım.

Onu durdurmak, gömleğimi geri çekip ondan saklanmak istedim ama parmakları çoktan sırtımdaki sivri yara izlerinin üzerinde gezinmeye b a ř l a m ı ř t ı .

"Dacre." Sesim titriyordu ve durması için ona yalvarmak istedim. Bu çok fazlaydı.

"Bir daha kimsenin seni incitmesine izin vermeyeceğim." Asla yerine getiremeyeceği bir söz vermişti ama yemini sanki damarlarıma kazınmış gibi içimi yakıyordu. "Kral sana bir daha asla dokunmayacak."

Dudakları nazik bir hassasiyetle yara izlerimin üzerinde gezindi, sanki tenimdeki izlerden başka bir şey olmamalarına rağmen hâlâ peşimi bırakmayan acıyı silmeye çalışıyordu.

"Benim," diye fısıldadı kısık sesle, bu basit kelime bir sözdü.

Bir elini vücudumun altına kaydırды, beni yukarı kaldırmadan önce nazikçe göğsüme bastırdı. Beni kendine doğru çekerken sırtım onun sert göğsüne yaslandı. Dizleri benimkilerin arasına yerleşerek bizi birbirimize sabitledi, kollarını bana doladı ve beni kendine doğru çekti.

İticileri daha sert ve daha acil hale gelirken içimde inanılmaz derecede derin hissetti. Elini sahiplenici bir şekilde boynuma doladığında kısık bir inilti çıkardım, vücudu benimkine karşı hareket ederken beni yakın tuttu.

"Bana bak Verena," diye fısıldadı ve sözlerinin ne kadar nazik olduğunu görünce irkildim.

Döndüm ve omzumun üzerinden ona baktım, dudakları hevesle benimkilerle buluştu. Yavaşça içime girip çıkarken dokunuşunun yoğunluğu bedenimin titremesine ve sarsılmasına neden oldu.

Onun tarafından tamamen tüketilmiştim ve parmaklarım onunkilere gömülerek onu inanılmaz derecede yakınımaya çekmeye çalışıyordu.

"Özür dilerim, Verena." Özü dudaklarımda sadece bir mırıltıydı, kalbimin çarpıntısından zar zor duyuluyordu. Yavaşça beni kendisinden uzaklaştırdı, yoğun bakışları benimkilerle kilitlendi. Gözlerinde suçluluk, pişmanlık ve özlemin çalkantılı bir karışımını gördüm. "Çok özür dilerim."

"Lütfen, Dacre," diye yalvardım bir duygu dalgası üzerime çöküp beni dibe çekmekle tehdit ederken. "Sana ihtiyacım var."

İçimde daha sert ve daha derin iterken dudaklarından derin bir inilti kaçtı. Nefesimi kesen bir yoğunlukla beni öperken parmakları boynumda sıkılaştı ve beni kendisine doğru çekti.

Diğer eli vücudumda aşağı doğru hareket etti, parmaklarını vücuduma bastırmadan önce her kıvrımı ve

eğimi izledi.

hassas klitoris. Bir sonraki sözleri bana çarptığında öne doğru sarsıldım.

"Ben seninim Verena," diye hırladı ağzıma karşı. "Bu krallıkta ve bir sonraki krallıkta, gelgitler seni nereye götürürse götürsün, ben seninim."

Yutkundum, kendimi ona karşı tamamen savunmasız ve savunmasız hissettiğimde kalbim göğsümde hızla çarpıyordu.

Beni sahiplenmesine, benden ne istiyorsa almasına izin verdim, ben de aynısını ona yaptım ve tekrar boşaldığımda dudaklarımda onun adı vardı.

Hızını artırdı, hamleleri daha çaresiz, daha amansız hale geldi. Beni tamamen ele geçirirken çığlıklarım odada yankılandı.

Dacre yüksek sesle inleyerek zevkine teslim oldu ve kendini son bir kez daha içime gömdü. Nefesimi tutmaya çalışırken serbest bırakılmasının sıcaklığını içimde hissettim.

Bu şekilde kaldık, o beni kendisine doğru tutarken bedenim tükendi ve sanki doymamış gibi dudaklarını tekrar tekrar boynuma ve omzuma bastırdı.

Yavaşça içimden çekildi ve içimdeki boşlukta küçük bir kayıp acısı hissettim.

Dacre yüzüm tekrar ona dönük olana kadar beni döndürdü ve elimi kaldırıp dudaklarını parmaklarıma bastırdı.

BÖLÜM 20

DACRE

TVerena içeri girdiğinde banyoyu pis bir buhar doldurdu. Elini uzattığımda sıcak, nemli hava tenime yapıştıyordu ve o da tereddüt etmeden elini tuttu.

Banyoya girerken ona tutundum ve suyun sıcaklığına gömülürken inledi.

Başını kaldırdığında gözleri benimkilerle buluştu, sadece bana odaklanmıştı ve ifadesindeki kırılganlık göğsüme bir acı verdi.

Yavaşça uzandı, parmakları benimkileri sıyırdı. "Benimle gel."

Sadece bir saniye tereddüt ettim çünkü onunla ilgilenmek istiyordum. "Emin misin?"

Başını salladı ve ben de derin bir nefes alarak banyoya girdim. Arkasına uzandığımda sıcak su beni sarmaladı, vücudu kalçalarımın arasına mükemmel bir şekilde yerleşti, bana doğru eğilirken kolum omuzlarına dolandı.

Bir süre sessizlik içinde oturduk, suyun yumuşak şırıltısı havayı dolduruyordu, ben ellerimle biraz avuçlayıp omuzlarına dökülmesine izin verdim.

"Küçükken banyo yapmayı çok severdim," diye mırıldandı başını omzuma yaslariken, suyun vücudunda gezinmesinin tadını çıkarıyor gibiydi.

"Onlardan nefret ederdim." Kıkırdadım ve bana bakarken dudaklarının kenarlarında yumuşak, hüzünlü bir gülümseme belirdi.

"Bahse girerim çocukken ele avuca sığmaz biriydin," diye alay etti.

"Ele avuca sığmazdan da beterdim. Yaramazlıklarım yüzünden annem her gün neredeyse kalp krizi geçiriyordu ve Wren buna kıyasla çok usluymuştu." Kız kardeşimi düşününce göğsümde bir sızı hissettim ama onu uzaklaştırdım.

"Bunu görebiliyorum." Başını salladı, gözleri eğlenceyle doluydu. "Wren her zaman senden çok daha akli başında biri gibi görünmüştür."

"Bir keresinde, kesinlikle yasak olmasına rağmen, gizli şehrin daha önce hiç gitmediğim kadar içlerine girmeye cesaret etmiştim. Saatlerce kayboldum ve sonunda annem beni bulduğunda, Wren bana sırtırken o endişeden kendini kaybetmişti." Güldüm ve parmağımı hafifçe boynunun yamacında gezdirdim. "Keşfim başladığında elbette o da benimleydi ama bana geri dönmemiz gerektiğini söylediği ve ben de reddettiğim anda beni terk etti."

Verena gözlerini kırıştıtararak bana baktı, ifadesi yumuşaktı. "Onu dinlemeyi öğrenmelisin."

"Evet." Ciddiyetle başımı salladım. "O zamandan beri bu konuda çok daha iyi oldum."

Bakışlarını benden kaçıtırırken kaşlarının arasında küçük bir kırışıklık belirdi. "Wren benim hakkımda ne dedi?"

"Tam olarak hatırlamak zordu," diye itiraf ettim. "Ellerini göğsüme vurmakla o kadar meşguldü ki." Verena dikkatini tekrar bana çevirdiğinde dalgınca o noktayı ovaladım. "Ama sanırım seni bulmazsam beni öldüreceği, babamın seni bulmasına izin verirsem beni öldüreceği gibi bir şeydi."

Verena bana karşı ürperdi. "Keşke ona yalan söylememiş olsaydım." Başını iki yana salladı. "O benim ilk gerçek arkadaşımıdı."

hiç olmadı."

Sözleri göğsümü ağrıttı. Bunları bana acımak için söylemiyordu. Onlar sadece gerçektir ve ben bundan daha da nefret ediyordum.

"Sarayda hiç arkadaşın yok muydu?"

İç çekti, gözlerinin parlaklığı kaybolmuştu. "İnsanlarım, hizmetçilerim vardı ama babam beni güçsüz olduğumu anlayacak herkesten uzak tuttu."

Kaşlarımı çatarak onun acısını anlamaya çalıştım.

"Beni yıkayan, giydiren ve yemek getiren bir hizmetçim vardı. Annem öldükten sonra en çok o yanımdaydı ve saraydan hiç ayrılmadı." Başını bir kez daha omzuma yaslayarak iç geçirdi.

"Krallığımız zaten huzursuzluk içindeydi. Halkımız senin büyüye sahip olmadığını bilseydi tahttaki hakkını daha da fazla reddederdi," diye yüksek sesle konuştum, babasının ne yaptığını anlamaya çalışıyordum.

Verena başını salladı ve ben de onu sıkıca kavradım, vücudunun bana karşı titrediğini hissettim.

"Yükselen isyandan bahsetmek işleri daha da kötüleştirdi." Yutkundu ve dosdoğru önüne baktı. "Danışmanları onu huzursuzluk konusunda uyarırdı ve o da hıncını kırbaçla sırtımdan alırdı. Büyüyü içimden söküp atabileceğini, kanımın her damlasıyla onu derimden söküp atabileceğini düşünüyordu."

Bir öfke ve nefret fırtınası beni tüketti. Kaslarım gerildi ve babasının ona yaptığı her zalimce davranışı gözümün önüne getirdiğimde görüşüm bulanıklaştı ve intikam arzusu içimi yaktı. Ona, kızıma yaşattığı acıyı yansıtacak şekilde acı çektirmek için can atıyordum. Onun ayaklarına kapanmasını, asla gelmeyecek bir merhamet için yalvarmasını görmek istiyordum. Ama içten içe biliyordum ki bunların hiçbirisi ona istediği, ihtiyaç duyduğu şeyi getirmeyecekti.

Özgürlük.

Sesimi sabit tutmaya çalışarak yüzünü hafifçe kavradım.

"Özür dilerim Verena."

Gözleri benimkilerle buluştu, korku ve umut karışımıyla doluydu. "Bana küçük hain demeyi bıraktın."

Sözleri beni şok etti ve dudaklarımdan boğuk bir kahkaha dökülmesine neden oldu. "Baştan sana hiç öyle dememeliydim."

Gözleri usulca kapandı ve ıslak parmaklarımı çenesinde gezdirdim. "Sen istemediğin sürece. Sana arzu ettiğin her şeyi söyleyeceğim." Kalçalarını neredeyse fark edilmeyecek şekilde birbirine bastırırken aşağıya baktım.

Ağzım kulağına değene kadar ona yaklaştım. "Benim küçük hainim olmak hoşuna gidiyor mu?"

Cildi derin bir kızılığa büründü, renk göğsünden yanaklarına doğru yayıldı ama sessiz kaldı.

"Söyle bana, Verena. Küçük kötü bir şey olmaktan hoşlanıyor musun?" Kelimelerden arzu damlıyordu.

Sessiz kaldı, gözleri kapalıydı ve nefesini tutmaya çalışırken vücudu titriyordu. Her derin nefes alışında göğsü inip kalkıyor, su hafifçe göğüslerine çarpıyordu.

Bacaklarını hafifçe ayırdı, kalçaları sessiz bir davetle benimkilere bastırdı ve onu gördüğümde içimdeki açlık kabardı, ona olan arzumu asla söndüremeyeceğimi hissettiren umutsuz bir özlem.

Öne doğru uzandım ve kalçalarını ellerimle kavradım, onları birbirinden daha da ayırdım ve dizleri benimkilerin üzerine gelene kadar kaldırdım. Vücudu ani harekete tepki olarak kavislendi, vücudunun yumuşak kıvrımlarını ve eğimlerini ortaya çıkardı ve sikim kışına bastırdı.

Parmaklarım sahiplenici bir şekilde büküldü, kulağına fısıldarken kalçalarını sıktı, "Yine benim için ıslandın mı, benim küçük hainim?"

Dudaklarından bir inilti geçerken bana karşı titredi ve başını hafifçe sallayarak benimkine hafifçe sürttü.

"Ne kadar yaramaz küçük bir şey." Elimi kalçasında gezdirdim, parmaklarım hassas derinin üzerinde hafifçe gezindi.

Vücudunu bana doğru eğdi, dizleri çaresizce yaklaşmak için benimkilere baskı yapıyordu.

Ama ben sadece bacaklarımı genişlettim ve bacaklarını daha da ayırmaya zorladım. Dokunuşumun en çok arzuladığı yere yaklaştığını hissettiğinde nefesi hızlandı, vücudu beklentiyle titriyordu.

"Lütfen," diye yalvardı ve ben de diğer elimi göğsünde gezdirip göğsünü avucumun içine aldım.

Başparmağımı meme ucunun üzerinde gezdirirken, diğer elimin parmaklarını da amının dikişlerinin üzerinde gezdirdim.

Parmaklarımı yavaşça bacaklarının arasına kaydardım, onu kaplayan sıcaklığı ve kayganlığı hissettim. Nefes nefese kaldı, vücudu gerildi ve orta parmağımı içeri kaydırırken onun hissinin tadını çıkardım.

"Bana nasıl hissettirdiğini söyle," diye mırıldandım, dişlerimi omzunun üzerinden geçirirken meme ucunu daha sert sıkıştırdım ve başparmağımı hassas klitorisine bastırdım. Bu his onun sırtını eğmesine ve inlemesine neden oldu. "Seni parmaklarımla becermem hoşuna gidiyor mu?" İçine ikinci bir tane daha soktum. "Yoksa bunun yerine benim sikim olmasını mı diliyorsun?" Homurdandım, bu düşünceyle sikim zonkluyordu.

"Her şeyini istiyorum," diye soludu, kalçaları elime çarpıyordu. "Lütfen durma."

Parmaklarımı onun içine ve dışına kaydardım, onları saran sıkılık ve sıcaklığın tadını çıkardım. Her itişte, onları içinde kıvrırken aynı anda şişmiş klitorisine küçük daireler çizdim.

Sırtını dikleştirdi ve zevkle inledi, kalçaları elime çarptı, sonra arkasına uzanıp zonklayan sikimi buldu. Parmakları etrafına sarılır sarılmaz patlayacakmışım gibi hissettim.

"Ayağa kalk," dedim, sesim içime yayılan gerginlikten ağırlaşmıştı.

Tereddüt etti ama dediğimi yaptı ve ben de arkasında dizlerimin üzerine çöktüm.

Elimi arkadan kalçalarının arasına sokmadan önce parmaklarımı kışının üzerinde gezdirdim, yoğurdum ve keşfettim.

"Eğil," diye talimat verdim, "ve ellerini küvetin kenarına dola." Tanrım, o kadar ıslaktı ki. "Bırakırsan dururum."

Eğilip küvetin kenarına tutunurken vücudu titriyordu. Kıcı bana sunuldu, amı açıktaydı.

"Benim için yay."

Bunu hızla yaptı, her iki ayak bileği de küvetin her iki tarafına bastırıyordu.

"Çok mükemmelsin," diye mırıldandım, başparmaklarımı amının dikişi boyunca kaydırıp onu açarken. "Benden başka kimseye ait olmayan böyle mükemmel bir amcık."

Öne eğildim ve dilimi onun üzerinde gezdirdim.

Vücudu dokunuşumla sarsıldı, dudaklarından alçak bir inilti kaçtı. Dilimde onun uyarılmışlığının tadını alabiliyordum ve bu sadece arzumu körüklemeye yarıyordu.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı, kalçaları hafifçe sallanıyordu.

Onu yemeye devam ettim, dilim içeri ve dışarı daldı, her santimini tattım. Kalçalarını yüzüme doğru geri iterken tekrar inledi.

Dilimi klitorisinin etrafında döndürmeden önce "Çok muhtaç," diye homurdandım.

Vücudu titriyor, kalçaları hafifçe sallanıyordu.

Ayağa kalktım, onun arkasında dururken elimin tersiyle çenemi sildim. Lavabonun üzerindeki buğulu aynada kendime bir göz attım. Saçlarım dağınıktı ve cildim sıcak su yüzünden kızarmıştı.

Ele geçirilmiş bir adam gibi görünüyordum ve öyleydim de.

Küvetten çıkıp yerdeki küçük halının üzerine çıktım ve elini uzattım. Verena titreyen bacaklarının üzerinde doğruldu ve benimle birlikte dışarı çıktı. Ben onu kucağıma almadan önce ayakları ancak yere değmişti.

Kollarıma sarıldı, bacakları belime sıkıca dolandı.

O ahşap kapıya yaslanana kadar birlikte hareket ettik, vücutlarımız su damlacıklarıyla parlıyordu.

"Bizi izle," diye inledim arkama yaslanıp sikimin başını onun girişine bastırırken. "Gözlerinin o aynadan ayrılmasına izin verme." Boynunu ısırdım, yavaşça içine batarken kaygan sıcaklığının beni sardığını hissettim. "Ben senin içinde kendimi kaybederken senin de boşaldığını görmeni istiyorum."

Yumuşak bir şekilde inledi, ben onu gerdikçe gözleri genişledi. Kendimi içine gömdüğümde küçük bir inilti çıkarırken tırnakları sırtıma battı.

Bacaklarını etrafıma daha sıkı sardı, ben içine girdikçe tırnakları derimde hilal ayları bırakıyordu.

Kalçalarını benimkilere doğru hareket ettirirken "İşte bu," diye inledim. "Becer beni."

Çenesinin yan tarafını öptüm, gözleri hala aynadaki ikimize yapışmıştı ve kalçalarını yuvarlarken bana karşı titredi.

O bir günahtı, her parçası beni lanetliyordu.

Arkama uzandım, bacaklarından birini kalçamın etrafından çektim ve onu daha geniş açarken avucumu dizine bastırdım.

"Evet," diye nefes aldı, ben onun içinde inanılmaz derecede derine inerken.

Bu tek kelime içime zevk dalgaları gönderdi ve onu daha sert sikmeye başladım, her hamle bir öncekinden daha derindi. Etrafımdaki ıslaklığını hissedebiliyordum, kaygan ve sıcaktı ve bu beni çılgına çeviriyordu.

Diğer elimle kığını kavradım, onu daha yakına çektim, duvarları beni sıkıca kavradı. Başı geriye düştü, kısık bir inilti çıkarırken gözleri kapandı.

Nefes kesiciydi.

"Beni çok iyi karşılıyorsun," dedim alnımı köprücük kemiği ile çenesi arasındaki boşluğa bastırmadan önce. "Tanrılar seni benim için yaratmış. Seni yıldızlardan oyduklar

Ta ki artık seni özlemeden gökyüzüne bakmaya dayanamayana kadar."

Geniş ve korumasız gözleri benimkilerle buluştu. Derinliklerinden yayılan ham kırılmalı benı hazırlıksız yakaladı ve nefesimi çaldı. "Ne olursa olsun."

Bunun bir ifade mi yoksa bir soru mu olduğunu bilmiyordum ama her iki durumda da cevabımı biliyordum. "Ne olursa olsun, sen benimsin."

Bunu hissetmesine, gerçekten bana ait olduğunu bilmesine ihtiyacım vardı.

Bileklerini kavradım, başının üzerinde sabitledim ve kalçalarını döndürerek daha sert bir şekilde içine girdim. İnemeleri odayı doldurdu, vücudu benimkine doğru eğildi, tutunmaya çalışırken tırnakları elime battı.

O da en az benim kadar vahşi ve evcilleşmemiştir.

Öne doğru eğildim, dudaklarım kulağına değerken "Benim için gel, aşkım" diye fısıldadım.

Sırtını dikleştirdi ve haykırdı, zevk dalgaları onu yıkarken vücudu etrafımda sıkılaştı. Zevkinin doruğına ulaştığında kaslarının etrafımda kenetlendiğini hissedebiliyordum ve son bir hamleyle onun içinde serbest kalırken derin bir hırıltı çıkardım.

Orada durdum, ona yaslandım ve vücudunu kapıya doğru tuttum, o yavaşça vücudumdan aşağı kayana kadar ikimiz de ağır nefes aldık.

Arkama uzanıp bir havlu buldum ve yumuşak kumaşı kavrayarak onu dikkatlice temizlemeye başladım. Titredi ve ben de hemen vücuduna bir havlu daha sararak artık sarmaş dolaş olmadığımız için içeri sızan serin havadan onu korudum.

"Biraz uyumamız gerek. Yarın ikimiz de hazır olmadan gelecek." Belime bir havlu daha sararken onu dikkatle izledim ve herhangi bir pişmanlık belirtisi olup olmadığına baktım.

Ama hiç yoktu.

İkimiz banyodan çıkıp küçük odaya geri dönmeden önce sadece başını salladı. Kıyafetler konusunda endişelenmeden yatağa tırmandı ve ben de aynısını yaptım.

Yanına uzanırken hançerimi hızla yastığımın altına sıkıştırdım.

Oda karanlıktı, tek bir mumla aydınlatılmıştı ve bana dönük yatıyordu, kolunu başının altına sıkıştırmıştı.

Bakışlarını benden kaçırdı, bakışları aramızdaki battaniyeye düştü ve aklından neler geçtiğinden korktum.

Yaptığımız şeyden pişman olmasından korkuyordum, benden pişman olmasından.

"O kafandan neler geçiyor?" Öne uzandım ve yüzündeki birkaç saçı taradım.

"Ne?" Gözlerini kırıştıtararak bana baktı.

"Sen bak Kayıp içinde senin düşünceler." I yuttum ve gözlerini aradı. "İyi misin?"

"Evet." Başını salladı. "Özür dilerim. Sadece düşünüyordum." "Ne hakkında?" Onu zorlamak istemedim, ama Tanrılar, ben aklından geçen her düşünceyi bilmek için yanıp tutuşuyordu.

"Annem." Küçük bir kahkaha attı. "Bu garip, değil mi?"

"Hiç de tuhaf değil," diye onu rahatlattım. "Onun hakkında bir şeyler duymak isterim."

Gözleri göğsüme düşmeden önce yüzümde gezindi. "Her gece yatmadan önce bana bir hikaye anlatırdı."

Yumuşak bir şekilde gülümsedi ve ben nefesimi tuttum.

"Ve bir gece bana bir hikaye anlatırken beni tünellerden geçirdiği bir gece vardı. Bir macera yaşadığımızı sanmıştım." Güldü ama sesi hüzünlüydü. "Daha önce hiç tünellere girmemiştim, sarayda o kadar uzağa gitmeme hiç izin verilmemişti ama sanırım bir gün bir çıkış yoluna ihtiyacım olacağını biliyordu."

Babam hayatım boyunca saraya girmenin bir yolunu aramış, o tünelleri bulmaya çalışmıştı.

Battaniyeyi çekiştirdi, sanki onu rahatsız eden anılardan koruyacakmış gibi omuzlarının üzerine çekti.

"Tüneller şelalenin hemen dibinden çıktı." Saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Orada iki ağaç var, kökleri iç içe geçmiş ve birbirine sarılmış." Hatırlayamadığı için hayal kırıklığına uğramış gibi başını salladı ama ben tam olarak hangi ağaçlardan bahsettiğini biliyordum. "Hikâyenin nasıl geçtiğini pek hatırlamıyorum ama iki insan arasındaki büyüden bahsediyordu. O ağaçlar gibi paylaşılan ve şekillendirilen bir sihir."

"Sihrimiz gibi mi?" Kelimeler boğazımda düğümlenerek sordum. Kaçındığımız bir konuydu ve ikimizin de o yanımdayken neden benim büyüümün artıyor gibi görüldüğünün, neden onun da benim yanımdayken kendi büyüsunü kullanabildiğinin ardındaki gerçeği keşfetmekten korkup korkmadığımızı merak ettim.

"Sana büyüüm hakkında yalan söylemiyordum." Gözlerimi aradı. "Sana kadar tek bir güç kıpırtısı bile hissetmemiştim." Tereddüt etti. "Ve sen beni bulana kadar ormanda da hissedemedim."

Onun bu itirafı karşısında göğsüm sıkışmıştı.

"Babamla yüzleştğinde hissettiğim büyüüyü hiç hissetmemiştim." Dudaklarımı yaladım ve doğru kelimeleri bulmaya çalıştım. "Bu kralların uğruna adam öldürdüğü türden bir güç Verena. Ellerinden hiç kaybetmemek için kafeste tuttukları türden bir güç."

Gözlerini kırptırdı, gözlerine endişe çökmüştü.

"Verena, bu bir kraliçenin sahip olabileceği türden bir güç."

Gözleri büyüdü ve bana bakarken çok fazla korku vardı. "Kraliçe olmak istemiyorum."

"O zaman yapmayacaksın," diye basitçe cevap verdim. "Ama babanın gücünü öğrenmesine asla izin veremezsin." Elimi yumruk yaptım, içimdeki ani korkuyu kontrol etmeye çalışıyordum.

Düşüncesi bile içime işledi. "Onunla ne yapacağını bilemeyiz."

"Dünyayı mahvederdi." Cevabı sanki günlerdir seçenekleri düşünüyormuş gibi hızlıydı. "Yanında güçsüz bir varis varken zaten pek çok şeyi yok edebilirdi." Bakışları sanki kim olduğundan utanıyormuş gibi başka yöne kaydı. "Bununla neler yapabileceğini hayal etmek bile istemiyorum."

Elini kaldırdı ve sanki bir silahmış gibi etine baktı.

Elimi hızla onun elinin etrafına doladım ve ağzıma götürdüm.

"Buna fırsat bulamayacak," diye onu rahatlattım. "Annenin sana anlattığı hikâyeden başka ne hatırlıyorsun? Büyüleri birleşen iki kişiye ne oldu?"

"Kanla parçalanmış bir krallık, küle dönmüş bir dünya." Sanki gerisini hatırlayamıyormuş gibi kaşları çatıldı.

"Ama ruhumla tapıyorum," diye onun için cümleyi bitirdim.

Gözleri parlarken dudaklarının kenarı bir gülümsemeye dönüştü. "Ama ruhumla tapıyorum." Parmaklarını şıklattı. "İşte bu kadar."

Ve aniden, keskin bir bıçak içime saplanmış gibi hissettim. Sözcükler göğsümde yakıcı bir acı bırakarak ve nefes almayı zorlaştırarak derinden kesti. Verena'nın yüzünde de aynı şok ifadesini görebiliyordum, yüz hatları içinden geçen aynı yoğun duyguyu yansıtıyordu.

"Bunu nereden öğrendin?" diye sordu, sözleri odanın karanlığında sessizdi.

"Enveilorian dilinde," diye cevap verdim, bakışlarım yüzüne sabitlenmişti. "Bu bir yemin." Kelimeler havada asılı kaldı. "Evlilikte iki ruh arasında bir bağ."

Sözlerime anlam vermeye çalışıyormuş gibi başını salladı. "Sarayda düğünler gördüm. Daha önce hiç duymamıştım."

İ yuttum
için
ayrılmıştır."

önce basarak başka bir Öpücük
parmak eklemleri. "Bu eşler için

BÖLÜM 21

DACRE

VRıhtıma doğru ilerlerken Erena'nın eli benimkinde titriyordu.

Güneş uçsuz bucaksız okyanusun üzerinde yükselmeye başlamış, durgun suya pembe ve turuncunun yumuşak tonlarını yayıyordu. Bir gün önce karşılaştığımız kaotik manzaranın aksine, rıhtım şimdi çok daha sakin görünüyordu.

Çok daha sakindim.

Geceyi Verena'yla kollarımda geçirmiştım. Ama sabah ışığı odamıza sızarken, vücudunun benimkine karşı gerildiğini hissedebiliyordum. Beklenti ve korkuyla yüklü gergin enerjisi havaya yayılıyordu.

Her şeyi geride bırakıyorduk - krallığımızı, ailelerimizi, hayatlarımızı - ve kararımdan pişmanlık duymasam da, göğsümü bir endişe sardı.

Bu krallıktan kaçışımız elimizin altındaydı, özgürlüğümüz neredeyse elle tutulur hale gelmişti. Hem onun babasının hem de benim babamın baskıcı tutumu neredeyse geride kalmıştı ama yine de damarlarımda çılgınca bir panik dolaşıyordu. Limana yaklaştıkça kalbimin hızlandığını hissedebiliyordum ve gemiye adım attığımızda nihayet derin bir nefes alabileceğimi biliyordum.

Sessiz sokaklarda el ele yürüdük, dünkü derme çatma atkı Verena'nın yüzünü kısmen gizliyordu ve onu gördüğümde tam da rıhtıma gitmek üzere şehirden ayrılmak üzereydik.

Yakındaki bir binaya asılmış bir posterin kenarları rüzgârda yıpranıyordu. Çiviler onu delmiş ve tahtaya sabitlemiş.

Verena'nın yüzü rahatsız edici bir doğrulukla resmedilmişti, sanki doğrudan bana bakıyordu. Adımlarımı durdurdum, gördüğüm manzara karşısında nefesim boğazımda düğümlendi. Yanımdaki Verena'nın dudaklarından bir nefes kaçtı.

Posterin üst kısmında kalın harflerle şöyle yazıyordu: "Kayıp Prenses'in Dönüşü İçin Ödül." Gözlerim, ışıktaki bir rakamın parıldadığı alt kısma doğru kayarken genişledi. Prensesin dönüşü için on bin altın teklif ediliyordu.

Yüzünün etrafındaki atkıyı sıkarken ona baktım ve onu inceledim.

"Bu benim yüzüm," diye fısıldadı, sesi titriyordu.

"Biliyorum." Sokağı taradım. "Bana yakın dur," diye uyardım onu. "Mümkün olduğunca çabuk gemiye binmemiz gerekiyor."

Yürürken göğsümdeki baskı dayanılmazdı. Bugünden önce çoğu insan onun yüzünü hiç görmemişti. O, kralın sakladığı, çoğu insanın güvende tuttuğunu düşündüğü prenesti. Ama şimdi açığa çıkmıştı.

O posteri kaç kişinin gördüğünü düşünmemeye çalıştım. Krallığımız boyunca kaç posterin asılı olduğunu düşünmemeye çalıştım.

Biz yaklaşırken gemiyi suya indirmeye hazırlanan adamların sesleri ahşap rıhtımda yankılanıyordu ve kimsenin fark etmediği yüksek bir patlama sesi duyulduğunda sıçradım.

Ayak seslerimiz yıpranmış tahtalarda yüksek sesle yankılanıyordu ve gemiyi fark ettiğimde hepsini görmezden gelmeye çalıştım.

Fazla uzağa değil.

Mürettebatın arasında, rıhtımda duran ve başka bir denizciyle sohbet eden kaptanı fark ettim. Yaklaştığımızı fark edince yüzündeki sert ifade değişti.

Uzun adımlarıyla kendinden emin ve kararlı bir şekilde bize doğru ilerlemeden önce arkadaşıyla birkaç kelime konuştu.

Onunla yarı yolda karşılaştık. Denizle aramızda sadece bir avuç adım vardı.

"Başardın." Kaptanın sesi derin ve sertti. Elini dağınık sakalının üzerinde gezdirdi, tuz ve biber karışımı teller yıpranmış yüzünden dışarı taşıyordu.

"Sana burada olacağımızı söylemiştim." Başımı salladım ve Verena'yı yanıma sokulana kadar kendime çektim. Sıcaklığı içime sızdı ve kendime onun güvende olduğunu hatırlatmaya çalıştım.

İçimdeki o rahatsız edici duyguyu durduramasam bile.

"Görüşmeden önce konuşmamız gereken birkaç şey var. yelken açın." Kaptanın sözleri havayı yırtarak omurgamın içgüdüsel olarak dikleşmesine neden oldu.

"Tamam. Ne oldu?" Sesime sinen tedirginliği gizlemeye çalışarak sordum.

"Erkekler arasında." Kaptanın bakışları Verena'ya kaydı, sonra tekrar bana döndü ve eli benim elimde sıkılaştı.

"Söylemeniz gereken her şeyi onun önünde söyleyebilirsiniz." Etrafımıza bakındım ama kimse bize doğru bakmıyordu. Hepsi iyi bildikleri bir rutin olan görevlerini yerine getirmenin rahatlığı içinde görünüyordu.

"Bir kadının önünde mali konulardan bahsetmemeyi tercih ederim." Kelimeleri sakince söylemişti ama bakışlarının onun üzerinde daralmasından nefret ediyordum.

"Elbette," diye ısırdı Verena gergin bir sesle, bir adım geri çekilirken eli elimden düştü.

Umutsuzca eline uzandım, parmaklarım kaymadan önce onu yakalamak için zorlanıyordu. Fakat

Onun yerine kaptana doğru başını sallayarak sessizce gitmemi istedi.

"Sorun değil." Kollarını kavuşturdu ve bakışlarını denizin uçsuz bucaksız enginliğine çevirdi. Gök mavisi suları, yukarıdaki bulutsuz gökyüzüne meydan okurcasına çalkalanıyor ve geminin kenarlarına çarpıyordu.

Verena'nın duyabileceği mesafeden birkaç adım ötede durduğu yere doğru ilerlerken ayaklarım titredi ve göğsüme ağır bir tedirginlik çöktü.

Bu gemiye geçişimizi güvence altına almak için ne gerekiyorsa ona söz vermeye hazırdım.

Şafak sökmeden önce daha da açgözlü olacağından korkmuştum ve görünüşe göre haklıymışım.

Ona yaklaşırken ellerimi ceplerimde sıkıca kavradım, dalgaların tekneye çarparken çıkardığı ses aramızdaki sessizliği dolduruyordu.

"Ne oldu?" Sesimde sabırsızlık ve biraz da kızgınlık vardı.

"Bana onun kim olduğunu hiç söylemedin," diye cevap verdi soğukkanlılıkla, gözleri hâlâ ufukta sabitti. "Bilseydim çok daha fazla ücret alırdım."

İçimdeki o batma hissi kurşuna dönüştü ve her ne oluyorsa durdurmak için çaresizce Verena'ya dönerken zorlukla nefes alabiliyordum.

Ama artık çok geçti.

Zırhları güneş ışığında parıldayan Kral Muhafızları'nın rıhtımdan bize, ona doğru hücum ettiklerini gördüğümde vücudumda bir korku dalgası dolaştı.

Ağır ayak seslerinin ritmik gümbürtüsü rıhtımın ahşap tahtalarında yankılanıyor, etrafımızda gelişen kaosun uğursuz bir müziğini oluşturunuyordu. Panik beni tüketirken diğer tüm sesler kaybolmuş gibiydi ve çılgınca kaçmanın bir yolunu aradım.

Onların yaklaştığını gören Verena'nın gözleri dehşet içinde açıldı. Onları izlerken kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Daha da yaklaştıım, aklım onu korumanın bir yolunu arıyordu ama artık çok geçti.

"Seni pi," diye tükürdüm kaptana, öfkem ve korkum taşmıştı.

Bir şeyler yapmak için çaresizce ona doğru hamle yaptım ama yüzbaşı gömleğimin arkasına yapışıp beni geri çekti ve bir sarsıntıyla göğüne arpmamama neden oldu.

"Dacre!" İlk muhafız ona ulaştığında Verena haykırdı. Onu geriye doğru sarsarken elini sıkıca pazısına doladı ve gözleri beni aradı.

Benimle karşılaştıklarında tek görebildiğim korkuydu, gözlerinde saf, çiğ bir korku vardı ve yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

"Bırak onu!" Yüzbaşının karnına bir dirsek indirirken talepte bulundum ama elini bırakmadı. Onun yerine boynuma bir hançer saplandığını hissettim, annemin hançeri.

Muhafızlardan biri Verena'nın önüne geçip onu görüş alanımdan çıkarırken benimle alay etti.

Kılıcı yükselen güneş ışığında parlıyordu.

"Sen kim oluyorsun da bir kralın muhafızlarına komuta ediyorsun?" diye alay etti, yüzünde kendini beğenmiş bir sırıtışla bana doğru bir adım daha attı. "Sen kim oluyorsun da kralın emirlerine karşı gelip varisi alıyorsun?"

"O değildi..." Verena açıklamaya başladı ama ben sözünü kestim.

"Ben isyan liderinin oğluyum," diye dişlerimin arasından ilan ettim. Birbirlerine o kadar sıkı kenetlenmişlerdi ki, kırılmalarından korkuyordum. "Kralın emri benim için hiçbir şey ifade etmiyor."

Kalbim göğüs kafesime çarpıyordu, şiddetli bir davul sesi beni bir şeyler yapmaya, herhangi bir şey yapmaya zorluyordu.

Elimi hafifçe kaldırdım ama yüzbaşı hareketi yakaladı, hançeri boğazıma daha sert saplandı.

"Eğer senden en ufak bir büyü izi kalırsa, onu kurtarmak için hiçbir şey yapamadan boğazını keserim."

Babasının zalimliğine bir kez daha katlanacağı düşüncesi bile dayanılmazdı. Yara izlerinin anıları,

Onun acımasız ellerinin tenine kazınmış olması zihnimi bulandırdı.

Ona yaşattığı dehşeti bana anlatmıştı ve ona geri getirilirse gazabının daha da büyük olacağını biliyordum.

Ondan kaçmıştı ve o da bunu ona ödetecekti.

Hayatı boyunca sihrini ondan almaya çalışmıştı ve onu bulduğunda ne yapacağından korkuyordum. Ve eğer bulursa, büyüünün her zerresini ondan almak için elinden geleni ardına koymayacaktı.

"Bırakın beni!" Verena'nın çaresiz yakarışı havada yankılandı, ancak muhafız kılıcını boynuna dayadığında sağır kulaklara düştü.

"Buradaki yüzbaşı, cebinde çok fazla bozuk para ve mevkisinin çok üstünde birine aitmiş gibi görünen bir hançer olan bir çocuk olduğunu söyledi," diye konuştu önünde duran muhafız. "O zaman onu görmesine izin verecek kadar aptalsın. Lanet olası varisi rıhtıma getirdin ve öğrenmeyeceğimizi sandın."

Bakışlarım Verena'ya kaydı ve gözlerinde yüzen pişmanlık ve suçluluk duygusunu görebiliyordum.

"Kralın adamlarının bu kadar anlayışlı olabileceğini hiç bilmezdim," dedim dişlerimi sıkarak, korkumu alaycı bir dille bastırmaya çalışarak. "Genelde hepiniz aileleri parçalayıp insanlarımızın hayatta kalmak için sahip olduğu az şeyi almıyor musunuz?"

"Seni küstah küçük..." Kaptan beni tahta iskelede dizlerimin üzerine çökmeye zorladığı sırada kılıcını sallayarak bana doğru hamle yaptı. Soğuk bıçak boğazımın derinliklerine saplanmadan önce tepki verecek zamanım olmadı, boynumdan aşağı bir damla kan aktı.

"Hayır!" Verena haykırdı, muhafızlar onu sıkıca kavrarken sesi korku ve çaresizlikle doluydu. "Ona dokunmayın."

Sözleri bir emir gibiydi ama karşısındaki muhafız dudak bükerek karşılık verdi. "Burada emirleri sen vermiyorsun,

Prenses," diye tükürdü. "Sizi saraya geri götürmek için kraldan emir aldık ve bunu yapacağız."

"Ona dokunmayın!" Verena'nın gözleri daha önce hiç görmediğim bir ateşle yanıyordu. Bakışları benimkilerle buluştu ve yüzünü incelediğimde sayısız duygu gördüm, her bir çukur, düzlem ve çili hala yapabiliyorken hafızama kaydettim.

Korkusu arttıkça gücünün içimde kabardığını hissedebiliyordum. Sanki ona olduğu kadar bana da aitmiş gibi kendi bedenimde titrediğini hissedebiliyordum.

Ve önceki geceyi, söylediği şeyleri, anlattığı hikâyeyi düşünmeden edemiyordum.

Daha önce emin değildim, ama şimdi içimde uğulduyor, tekrar hata yapacak kadar aptal olmadığımdan emin oluyordum.

Verena benim dostumdu.

Ve onu koruyamadım.

Öne doğru eğildi, sert ahşap rıhtıma dokunmak için uzanırken vücudu hafifçe eğildi. Yanı başımızdaki gemi dalgalara karşı şiddetle sallanıyor, gözlerindeki çalkantılı öfkeyi yansıtıyordu. Aynı öfkenin benim içimde de yükseldiğini hissettim ve göz kapakları kapanırken öfkenin duyularımı doldurmasına izin verdim.

Çarpan dalgaların ve gıcırdayan ahşapların sesi bizi fırtınalı bir senfoniyle sarmaladı ve sanki denizin kendisi de onun gazabını paylaşıyormuş gibi hissettirdi.

Sonra tadına baktım, tuzlu su dilimin üzerindeydi.

Ona adını söylemek, durmasını söylemek için ağzımı açtım ama gözleri tekrar açıldığında bunun bir işe yaramayacağını biliyordum.

"Yapma Verena," diye fısıldadım, sesim zar zor duyuluyordu. Eğer babası onun gücünü bilmeseydi, bir şansı olabilirdi. Ama bunu ortaya çıkardığı an...

Denizde yükselen dalgalarla birlikte rıhtımın ahşap kalasları ayaklarımızın altında titredi. Mürettebatın çılgınca bağırışları ve çığlıkları kulaklarımda yankılanıyor, herkesi rıhtımdan kaçmaya çağırıyordu.

Gözlerim çalkalanan suya sabitlenmişti, masmavi yüzeyi öfke ve tehlikeyle köpürüyordu. Okyanusun katıksız gücü bizi boğmakla tehdit ediyordu ve kalbimin korku ve dehşet içinde çarptığını hissedebiliyordum.

Verena'nın bakışları da azgın sulara sabitlenmişti, yüz ifadesi kararlılıkla karıştı.

Bu oydu.

"Verena," diye tekrar seslendim ama artık çok geçti.

Devasa dalga rıhtıma çarparak yıkıcı gücüyle hepimizi içine çekti. Parçalanan tahtalar, çığlıklar, deniz, hepsi kaotik bir girdapta birbirine karıştı.

Okyanusun buz gibi pençesinin beni yakaladığını ve derinliklerine çektiğini hissettim. Karşı koymaya çalıştım, Verena'nın adını tekrar tekrar haykırdım ama nafileydi.

Sırtım rıhtıma çarptı, suyun ezici ağırlığı hâlâ üzerimdeydi ve etrafım netleşirken öksürdüm.

Verena artık bir muhafız tarafından esir tutulmuyordu; onun yerine, elleri iki yanında sıkıca yumruk olmuş halde meydan okurcasına duruyordu.

Gözlerinde hala yanan çok fazla öfke vardı, ama solgun görünüyordu. Gücü, bulunduğumuz rıhtımı yerle bir eden bir büyü selini serbest bırakmış, geride sadece çarpık enkaz ve ölenlerin çığlıkları kalmıştı.

Gücünün kalıntıları bedenimde kaldı, beni içten içe tüketen ağır bir yükü. Gücünün közlerinin söndüğünü ve geride sadece bir kabuk bıraktığını hissedebiliyordum. Yorgunluğu, tüm yakıtını tüketmiş ve şimdi tamamen sönmeden önce zayıf bir şekilde titreyen bir ateş gibi her gözeneğinden yayılıyordu.

Bu yorgunluk içimde derinlere yerleşti ve ayakta durmamı zorlaştırdı.

"Verena!" Adını seslendim ama bıçağın soğuk çeliği ben kıpırdayamadan boğazıma dayandı.

"Ne yaptın sen?" Arkamdaki muhafız nefesini tutmaya çalışırken soluk soluğa kaldı.

"Bırakın onu Git!" o Talep edildi,
görmezden gelmek onun Soruyu
tamamen.

"Onun lanet boğazını keseceğim." Diğerlerinden bazıları ayağa kalkarken muhafız tükürdü.

"Eğer bir hareket daha yaparsan, onu öldürürüm."

Verena bana bakarken ellerini gevşekçe iki yanına bıraktı ve bunu gözlerinden anlayabiliyordum. Pes ediyordu.

Benim için her şeyden vazgeçmeye hazırdı.

"Verena, koş," diye seslendim ama artık bana bakmıyordu.

"Bırak onu," diye ısrar etti Verena, ama sesi çaresizlikle doluydu. "Bırak onu, ne istersen yapacağım. Babam ne isterse onu yapacağım."

Ona baktım. Gözleri panikten kocaman olmuştu ve yanaklarından süzülen yaşları görebiliyordum.

"Verena, hayır."

Muhafızın botu omurgama çarparak beni yere düşürdü. Darbe o kadar güçlüydü ki ağzıma kan dolduğunu hissettim ve ayağa kalkmak için mücadele ederken görüşüm bulanıklaştı.

"Verena." Bu bir yalvarıştı ama duyup duymadığını bilmiyordum.

"Onu gemiye bindirin," diye içlerinden birinin emir verdiğini duydum, sonra ellerini üzerimde hissettim, onlara karşı koymaya çalışırken beni yerden kaldırdılar.

"Seni öldüreceğim," diye hırlarken sesim öfkeyle titriyordu.

Ancak muhafız beni kabaca geminin güvertesine fırlatmadan önce sadece gülmekle yetindi.

Bedenim sert tahta kalaslara gümbürtüyle çarptı, acı uzuvlarıma yayıldı. Bulanık gözlerle izledim

Muhafız beni iskeleye bağlayan halatları zahmetsizce keserek geminin sallanmasına ve sallanmasına neden oldu. Kendimi yukarı kaldırmaya çabaladım, onu ararken yönümü şaşırmış hissediyordum.

"Ödülünüzü aldınız." Kaptan gemiye adımını atarken muhafız bağırdı. "Bu lanet hainin icabına bak ve bizi takip etmediğinden emin ol yoksa kral kelleni alır."

"Evet, efendim." Yüzbaşı sanki kraldan hiç korkmuyormuş gibi kıkırdadı.

Ama yaptım ve sonunda Verena'yı gördüğümde, muhafızlar etrafını sarıp onu zorla götürürken mücadele etmiyordu. Gözleri benimkilerle buluştu ve yanağından bir damla yaş süzüldü.

"Bekle!" Ona doğru sürünmeye çalışarak bağırdım. "Lütfen."

Dalgalar geminin yan tarafına çarpıyor, çaresizliğimle alay ederken öfkeleri kulakları sağır ediyordu. Kendimi ayağa kaldırmak için mücadele ettim, geminin çatlakları ve iniltileri kendi ıstırabımı yankıladı.

Gemi rıhtımdan uzaklaşmaya başladığında sesim boğazımda düğümlendi ve gözden kaybolmadan önce gördüğüm son şey Verena'nın yalvaran gözleri oldu.

BÖLÜM 22

VERENA

T o dayanılmaz ağrı içinde benim kaslar oldu
Sonunda saraya vardığımızda neredeyse
dayanılmazdı. Dacre'ı o lanetli gemide geride bırakmamızın
üzerinden günler geçmişti,
ve aklım onun güvenliği için endişelenmekle meşguldü.

Korku ve suçluluk duygusu her geçen an içimi kemiriyor,
midemde çalkantılı bir kargaşa yaratıyordu.

Dacre yaptığım şey için beni asla affetmeyecekti.

Kaba eller beni sarayın büyük mermer merdivenlerinden
yukarı iterken bileklerim arkamdan sıkıca bağlanmıştı. İp
derimi yıpratmıştı ve her adım yaralarımın daha derin
saplanan bir bıçak gibiydi.

Kalbim hızla çarpıyor, göğsümden fırlayacakmış gibi
atıyordu. Başkente geri dönmüştüm ve bir zamanlar evim
olan yüksek saraya bakıyordum.

Ama şimdi, bir korku dalgası yırtıcı bir canavar gibi beni
tüketti. Boğazımı tırmalıyor, nefesimi daraltıyordu. Hava
önsezilerle doluydu ve ileriye doğru tek bir adım bile
atmamı zorlaştırıyordu.

Burası bir zamanlar benim evimdi, ama artık değil. Bir
zamanlar beni gururlandıran gösterişli kale şimdi

Tehditkâr bir şekilde üzerime geliyor, tehlike fısıldıyor gibi görünen karanlık gölgeler oluşturunuyordu.

Koridorlarda sürüklenirken, bu duvarların içinde yaşanmış olan her şeyin anıları, her biri bir öncekinden daha acı verici ve dehşet verici bir şekilde geri geldi. Daha önce burada bir mahkûmdum, varis kimsenin görmemesi için kilitlenmişti ve o yere geri sürüklenirken boğuluyormuşum gibi hissediyordum.

Süslü salonlardan geçerken eski kralların heykelleri ve ailemin portreleri önümde duruyordu. Annemle babamın ve benim küçüklüğümüzden kalma bir fotoğrafımız vardı.

O zaman aptallık etmişim ve şimdi ona bakmaya ve benimle alay etmesine dayanamıyordum.

Zihnim, hepsi de Dacre'ın etrafında dönen bir düşünce ve duygu kasırgasıyla dönüyordu. Kalbim, her biri beni boğmakla tehdit eden milyonlarca korkuyla çarpıyordu.

Ama önemli olan tek şeye odaklandığım için kendimi onları bastırmaya, derinlere gömmeye zorladım: O yaşıyordu.

Dacre benim dostumdu. O odada bana o sözleri söylediği anda anlamıştım.

Ona bir hikâye anlatmıştım, annemin bir zamanlar bana söylediği bir yemini dile getirmiştim ve bunu yaptığım anda, varlığımın tüm liflerinin beni ona bağlarcasına değiştiğini hissedebiliyordum.

Benim için her şeyden vazgeçmişti, benim için bu dünyayı geride bırakmaya hazırı ve şimdi gitmişti.

O gitmişti, saraya geri dönmüştüm ve artık onu hissedemiyordum.

Parmaklarımın arasından kum gibi kayıp gitmişti ve sanki benden kopmuş gibi göğsüme donuk bir ağrı yerleşti.

Hem onu hem de sihrimi.

Ondan bu kararı aldıktan sonra, yelken açtığı anda beni terk etti.

Ya da belki de denize emirlerimi yerine getirmesini emrettiğimde, son damlasına kadar kullandığımda içimden çekilmişti.

kül ve közden başka bir şey kalmayana kadar içimdeki gücü yok etti.

Ama muhafızlar bunu görmüştü, üzerlerine indirdiğim fırtınayı hissetmişlerdi ve sanki okyanusun kendisi ciğerlerimden havayı çalmış, onu bir daha asla göremeyeceğim korkunç olasılığıyla yüzleşirken beni nefes nefese ve çaresiz bırakmıştı.

O gemi rıhtımdan uzaklaştığında yaralandı, zarar verdiklerime karşı savunmasızdı ve ben geri dönebilmeyi diledim.

Bana geride kalmamı söylediğinde Dacre'ı dinlemeliydim. Yüzbaşı benimle hiç tanışmamış, beni hiç görmemiş olsaydı, beni babamın adamlarına dönüştürme şansı olmazdı.

O odanın güvenliğini özlüyordum. Sadece o ve ben, Dacre ve Verena vardı ve bunun bizim gerçeğimiz olabileceği bir dünyayı özlüyordum.

Kendisi dışında herkesi ve her şeyi geride bırakmayı arzuluyordu.

Gözlerimi kapattım ve onun yüzünü hayal ettim. Bana benim dediğinde nasıl görüldüğünü özledim.

Ben Prenses Verena'ydım, Marmoris Krallığı'nın varisiydim, ama her şeyden çok *onun varisiydim*.

Kralın taht odasına sürüklenirken kollarım acı içinde arkamdan büküldü. Tütsü ve parfümlü yağların kokusu midemi bulandırırken, anılar zihnime üşüştü.

"Majesteleri," diye konuştu muhafızlardan biri, sesi saygıyla titriyordu. Odadaki tüm muhafızlar onun önünde diz çöktü ve dizlerim sert mermer zemine çarpana kadar beni de onlarla birlikte çökmeye zorladı.

Bağlarım bileklerime daha fazla battıkça acı içinde irkildim ama aklım korkuyla dolup taşsa da sessiz kaldım.

"Onu öne getirin." Babamın emri sakindi ama korkunun beni daha sıkı kavramasına neden olan bir keskinlikle bağlanmıştı.

ayağa kaldırıldım.

Babamın soğuk ve hesapçı bakışlarıyla karşılaştığımda boğazımdan aşağıya bir damla kan yükseldi.

Tahtında oturuyordu, çenesi sıkılmış ve elleri sandalyenin kollarını sıkıca kavramış, muhteşem ve heybetli bir figürdü. Bana baktı, gözleri kıpırtısız ve affetmezdi ve midem korkuyla burkuldu.

"Verena," dedi, sesi soğuk ve mesafeliydi. "Oldukça büyük bir yaygara kopardın."

"Özür dilerim." Daha önce yüzlerce kez söylediğim yalan dudaklarımdan otomatik olarak döküldü, onun gazabından kaçınmak için öğrenilmiş bir tepkiydi.

Ayağa kalkmadan önce uzun bir süre bana baktı. "Beni hayal kırıklığına uğrattın Verena," dedi, sesi geniş odada yankılanarak. "Krallığın seni hayal kırıklığına uğrattı."

Muhafızlara beni kendisine getirmelerini işaret etti ve en çok korktuğum adamdan sadece birkaç santim uzakta durana kadar ileri itildim.

"Nerelerdeydin kızım?" Gözleri benim gözlerimde herhangi bir aldatma belirtisi, içimde barındırıyor olabileceğim herhangi bir isyan iması aradı.

Başımı salladım, kalbim göğsümün içinde çılgınca atıyordu. "Eve gitmeye çalışıyorum." Konuşurken sesim titriyordu.

Lütfen bana inanın.

Eli fırlayarak yüzüme sert bir tokat attı ve dudağım yarılrken kanın bakır rengini hemen tattım.

"Bu aileyi utandırdın." Bana doğru eğilirken sesi alçak ve tehlikeli bir şekilde devam etti. "Bana, aileme ve krallığına ihanet ettin. Bu itaatsizliğine müsamaha göstermeyeceğim."

Gözyaşlarım gözlerimi yaktı. "Özür dilerim baba," dedim sesim titreyerek.

"Annen ne düşünür?"

Onu bana karşı kullanmasından, pençelerini beni en çok inciteceğini bildiği yere saplamasından nefret ediyordum.

"Bileklerini çöz ve bizi yalnız bırak." Sözleri havada kara bir bulut gibi asılı kaldı, yüzü bir öfke maskesine dönüştü.

Muhafızlar bileklerimi çözdü ve ben de çiğ derimi ve kurumuş kanımı ovuşturdum. Babamla yüzleştim, gözlerim korku ve çaresizlikle doluydu.

"Lütfen, baba."

Bana hiç aldırmış etmedi. "Baelyn'i içeri gönderin."

Şifacısının adını duyduğumda inledim, hayatım boyunca pek çok yarımı iyileştirmiş olan şifacının, babamın ellerinin neden olduğu yaralarımı.

Muhafızlar odadan çıkmaya başladı ve gözlerimin kenarları yaşlarla doldu.

"Verena, sana ne oldu bilmiyorum ama yaptıklarının sonuçları olacağını anlamalısın." Sesi, yaramaz bir çocukla konuşur gibi sertti. "Daha fazla itaatsizliğine müsamaha göstermeyeceğim."

"Baba-" diye başladım ama kaba, nasırlı elinin tersi yüzüme çarpınca sözüm kesildi.

Acı keskin ve ani oldu ve kanımın sıcaklığının çenemden aşağı süzüldüğünü hissedebiliyordum. "Verena," dedi soğukkanlılıkla, "yerini öğren."

Orada dururken, gözyaşlarım ve acım yüzünden görüşüm bulanıklaşırken, olan her şeyin bu ana yol açtığını biliyordum.

Baelyn içeri girdi, içinde bulunduğum duruma bakarken gözleri endişeyle doluydu. Bana yavaşça yaklaştı, elleri yüzüme dokunmak için uzandı ama babam onu durdurdu.

"Onu iyileştirmek için burada değilsin. Henüz değil."

Fark etmediğim muhafızlardan biri arkama tahta bir sandalye çekti ve babam oturmamı söyledi.

İstedikini yaptım ve başıma gelecekler için kendimi hazırlamaya çalıştım.

"Gücün ondan geldiğini söylüyorlar, Majesteleri. Asiden değil."

Dehşet içime doldu, onun sözleriyle nefesim kesildi.

"Prensesin büyüü yok." Babamın sesi alçak ve tehlikeliydi.

Muhafız başını salladı ve konuşurken gözlerindeki korkuyu görebiliyordum. "Biliyorum Majesteleri, ama onu buraya getiren muhafızlar." Sonraki sözleri söyleyip söylememekte kararsızmış gibi arkasına baktı. "Sanki bir büyücüymüş gibi denizi kendi iradesine göre büküğünü iddia ediyorlar."

Babam bana döndü, bakışları sanki sözünü ettikleri sihri arıyormuş gibi üzerimde dolaşıyordu.

"Neden bahsediyorlar, Verena?"

"Bilmiyorum." Parmaklarımı yumruk haline getirirken titriyordum.

Benden istediğini alana kadar durmayacaktı. Bunu çok iyi biliyordum.

Babamın sert eli bileğime dolandı, başparmağı ipin derimi kestiği açık yaraya derinlemesine bastırdı.

Yakıcı acı vücuduma orman yangını gibi yayıldı ve acı içinde haykırmama neden oldu. Sıcak gözyaşları yüzümden aşağı akarken tüm vücudum titredi ve sarsıldı, nefeslerim kesik kesik geliyordu.

"Verena." Babam bu kez daha yumuşak ama daha az tehditkâr olmayan bir sesle konuştu. "Gizli krallığın içinde olduğuna dair raporlar var. Adamlarım seni o isyan çöplerinden biriyle bulduklarını söylediler."

Dehşet ve çaresizlik içinde gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım.

"Gizli krallıkta mıydın?"

Bileğime daha sert bastırıp acıyla irkilmeme neden olurken aklım başımdan gitti.

Dacre'ın babasını düşünmek bile içimi yakıcı bir öfkeyle doldurdu, neredeyse beslediğim nefret kadar yoğun bir öfkeyle

kendim için.

Ama babasının sebep olduğu onca acıya rağmen isyana ihanet etmeyi reddettim. Bana ne işkence yaparsa yapsın, Dacre'a sırtımı dönmeyecektim.

Ona Wren'i vermezdim.

Ben sessiz kaldıkça babamın sabırsızlığı arttı ve ani bir hareketle bana bir kez daha vurmak için elini kaldırdı. Büyük, sert avucu havada asılı kalırken, ben kaslarımı gerdim ve yaklaşan acıyı bekledim.

Çeneme keskin bir darbe geldi, darbe o kadar güçlüydü ki dişlerim birbirine çarptı, basınç onları kırmakla tehdit ediyordu.

"Efendim, eğer oraya gittiye, o zaman gizli şehrin yerini biliyor demektir," diye konuştu Baelyn, sesi sanki önündeki şiddetten hiç etkilenmemiş gibi sakindi. "İsyanın merkezini biliyor."

Babamın temiz traşlı çenesi beni incelemeden önce gerildi. "Haklısın."

Elini uzattı ve ben dokunuşundan ürktüm. Ama durmadı; onun yerine avucunu şakağıma bastırdı, sonra da yüzümdeki saçları nazikçe tarayıp parmaklarını saçlarımda gezdirdi. "Ne kadar işe yarar hale geldin, Verena."

İşe yarar.

Bu kelime zihnimde yankılandı, ağırlığı ağır ve boğucuydu. Kendisine karşı durmaya cüret edenleri yok etmeye yönelik acımasız arayışında kullanabileceği bir araçtan başka bir şeye indirgenmemiştim.

Ve şimdi bir kez daha beni manipüle ediyor, nerede oldukları hakkında bilgi almak için beni koz olarak kullanıyordu.

"Nerede olduğunu bilmiyorum." Yalan dudaklarımdan çok net, çok kolay döküldü.

Parmakları saçlarımda arkasında sıkıca kıvrılırken vücudumdan bir titreme geçti. Dokunuşu sertti ve

Affetmiyor, kaçacak yer bırakmayan bir güçle kafa derime bastırıyordu. Başım geriye doğru eğildi ve onun yüksek figürüne bakmaya zorlandım.

"Verena, canım," diye başladı, sesi tiksintiyle karıştı. "Sen bu krallığın varisisin ve hayatının çoğunda güçsüz olsan da aptal değilsin."

Sözlerinin ağırlığı fiziksel bir güç gibi üzerime çöktü ve korkudan dudağımın titremesine neden oldu.

Her zaman olduğu gibi içimi görebildiğini biliyordum. Keskin gözleri hançer gibiydi, takınmaya çalıştığım tüm maskeleri delip geçiyordu. Ve bu sefer bana vurduğunda, neredeyse hiç irkilmedim.

Saçlarımdaki tutuşunu sıkılaştırıp beni tekrar bakışlarıyla buluşmaya zorlarken çenemden aşağı kan damlıyordu.

Bana yaklaştı, yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı. Zehirli bir ses tonuyla konuşurken nefesinin sıcaklığını tenimde hissedebiliyordum. "Bana yalan söyleme," diye kükredi. "Ben senin kralınım."

Kralım, babam değil.

O sadakat isteyen bir kraldı, asla sevgi isteyen bir baba değildi. Benim sevgime ihtiyacı yoktu; hiçbir zaman da olmadı.

"Seni incitmekten hoşlanmıyorum, Verena." Sesi alçaktı ve gerçekte hissetmediğini bildiğim bir pişmanlıkla doluydu. "Seni daha fazla incitmeme neden olma."

Parmakları yanağımda gezindi ve dudağımdan düşen kanı yakalamadan önce bir sıcaklık izi bıraktı.

Bu genellikle kırıldığım andı, benden nefret etmemesini istediğim andı. Bu anlar annemi özlediğim, onu benden aldığı için tanrılara lanet ettiğim anlardı.

Onu benden aldılar ve beni bu canavarla baş başa bıraktılar.

"Oraya nasıl gideceğimi bilmiyorum," yalanını dilimde küle dönüştüğünü hissederek tekrarladım.

"Ve adamlarımın bana bahsettiği bu güç." Gözleri doğrudan benimkilere bakana kadar bana yaklaştı.

"Ben güçsüzüm."

Yanağımı kavrayışı sıkılaştı, basınç çenemi kırmakla tehdit ediyordu. Bakışlarını benden çevirdi ve yanımızdaki şifacıya seslendi. "Baelyn," dedi. "Hazırlan. Biz buradan çıkana kadar varisin iyileşmesi gerekecek."

ÖRTÜLÜ KRALLIK SERİSİNDEN DAHA FAZLASI İÇİN HAZIR MISINIZ?

**Rakip Taç yakında
geliyor!**

[Şimdi ön sipariş verin!](#)

HOLLY RENEE'DEN DAHA FAZLASI

Peçeli Krallık Serisi:

[Peçeli Krallık](#)

Yıldızlar ve Gölge Serisi:

[Yıldızlar ve Gölge Krallığı Kan](#)

[ve İhanet Krallığı Zehir ve](#)

[Yeminler Krallığı Ateş ve Kader](#)

[Krallığı](#)

İyi Kızlar Serisi: [İyi](#)

[Kızların Ölmeye Gittiği Yer](#)

[Kötü Kızların Düşmeye Gittiği](#)

[Yer Kötü Erkeklerin](#)

[Mahvolduğu Yer](#)

Clermont Körfezi Çocukları Serisi:

[Bir Kötünün Dokunuşu](#)

[Bir Tanrının Düşüşü](#)

[Bir Düşmanın Tadı Bir](#)

[Şeytanın Aldatmacası](#)

[Güzel Yalanların Baştan](#)

[Çıkarıcılığı Kirli Sırların](#)

[Ayartıcılığı](#)

Rock Bottom Serisi: [Komşu](#)

[Çocukla Baş Belası Patronla Baş Belası](#)

[Sahte Erkek Arkadaşla Baş Belası](#)

[Yanlış Beyaz Atlı Prens](#)

TEŞEKKÜRLER

The Hunted Heir'ı okuduğunuz için çok teşekkür ederim! Umarım siz de Dacre ve Verena'ya benim kadar aşıksınızdır!

Yarattığım başka bir dünyaya aşık olmaya hazır mısınız? Yıldızlar ve Gölgeler Krallığı, sizi daha fazlası için yalvartacak seksi, düşmandan sevgiliye bir fantastik aşk romanı!

Okur grubum [Hollywood](#)'a katılmanızı çok isterim, böylece Peçeli Krallık hakkındaki tüm düşünceleriniz hakkında bağlantı kurabilir ve konuşabiliriz! Bu grup kapak tanıtımları, kitap haberleri ve yeni çıkan kitaplar hakkında bilgi alabileceğiniz ilk yer!

Xo,

Holly Renee

www.authorhollyrenee.com

Gitmeden Önce

Lütfen dürüst bir yorum bırakmayı düşünün.

TEŞEKKÜRLER

Bu seriyi seven ve destekleyen tüm okuyuculara teşekkür ederim!

Kocam Hubie'ye teşekkür ederim. Bana ve bu hayalime olan desteğiniz sonsuz ve size asla yeterince teşekkür edemeyeceğim.

Lauren Cox ve Amber Palmer'a- Siz ikiniz olmasaydınız bu kitap beni bitirirdi. Arkadaşlığınız benim için dünyalara bedel ve Evren ile Dacre ikinizi de seviyor. Favori seçmiyorlar.

Rachel Brookes'a fikirlerim hakkında saçmalarken sesli sohbetlerimi dinlediği ve onları anlamlandırmama yardımcı olduğu için teşekkür ederim. Arkadaşlığınız paha biçilemez.

Bunu onsuz yapamayacağım tüm ekibime teşekkür ederim. Lauren, Regan, Savannah, Ellie, Rumi, Cynthia, Rebecca: teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler.

**BİR GÖZ ATMAK İÇİN OKUMAYA
DEVAM EDİN**

YILDIZLAR VE GÖLGELER KRALLIĞI

BÖLÜM 1

Yanan korların dumanı beni acımasız, yavaş bir işkenceyle kuşatırken yutkunmaya çalıştım. Kraliyet ordusu bizim dünyamız ile onların dünyası arasındaki yarığın dışında toplam üç gündür kamp kurmuştu. Üç dayanılmaz uzunlukta günler.

Saatin acımasız tik takları odanın içinde yankılandı ve kalbim bir sonraki vuruştan önce hızla çarpmaya başladı.

Botumu ayağıma geçirip bağcıklarını bağlarken parmaklarım titriyordu. Oda, evimizin içindeki yıldızsız gece kadar karanlıktı ama buna aldırmadım. Dürüst olmak gerekirse, bunu memnuniyetle karşıladım, çünkü herkes her hareketimi izlemeden bir şey yapabildiğim tek zamandı.

"Nereye gidiyorsun?"

O görmeden önce babamın hançerini hızla botumun yan tarafına sokmadan önce gözlerimi kapattım.

"Sadece biraz hava almaya ihtiyacım var." Ayağa kalktım ve yıpranmış pelerininim kapüşonunu başımın üzerine çektim. "Uyumaya devam et."

Annem ince kollarını kendine doladı ve bakışlarımı kaçırdı. "Uyku beni ele geçiriyor." Başını iki yana salladı. "Bu gece oraya gitmemelisin."

"Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Bunu biliyorum." Koyu kahverengi gözleri sonunda benimkilerle buluştu. "Ama gelmeleri uzun sürmeyecek ve..."

"Ve özgürlüğümün son birkaç saatinin tadını istediğim gibi çıkarabilmeliyim."

Sözlerim karşısında çenesi sıkıştı. "Seni esir olarak almıyorlar Adara. Seçilmiş Yıldız Kutsanmış olmak tanrıların bir lütfudur."

"Elbette." Önünde dramatik bir şekilde eğildim. "Sana sağladığı hayata bir bak."

Şok olmuş bir şekilde nefesini içine çekti ama bu yeni bir tartışma değildi. Kaderim hiçbir zaman benim olmamıştı ve annem kızı karşılığında birçok lüksü kabul etmişti. Babamın savaştığı lüksler. Uğruna hayatını kaybettiği lüksler.

Kapıya doğru yürüdüm ve annemin titreyen sesi bana seslendiğinde tereddüt ettim. "Sakın kaçma. Seni bulacaklar ve ikimiz de ihanetinin bedelini ödeyeceğiz."

Sözlerinin üzerimden geçmesine izin verdim ve kendime onun tam olarak kim olduğunu hatırlattım. İçimi korku kaplarken kalbim acıyordu. Kaderim yarığın dışında beni bekleyen askerlerin elindeydi ama geride bıraktığım hiç kimse için yas tutmayacaktım.

Serin gece havası sanki kapıyı açıp dışarı çıkmamı bekliyormuş gibi tenimde dans ediyordu. Lanetimi gizlemek için kapüşonumu yüzüme daha sıkı sararak arnavut kaldırımlı sokağa adım attım ve kaçınmam gereken yere doğru yöneldim.

Sokaklar çıplak ve sessizdi. Genelde bira ve sadakatsiz kocalarla dolup taşan küçük bar bile sıkıca kilitlenmişti ve pencereden en ufak bir mum ışığı sızılmıyordu.

Omurgamdan aşağı bir ürperti aktı ama onlar gibi korkmama izin veremezdim. Achlys ailesi güçlüydü,

Ama onlar tanrı değildi. Öyle olsalardı, bana ihtiyaçları olmazdı.

Tek bir tanesini bile görmemiştim. Ne kralı, ne kraliçeyi, ne de evlenmeye yemin ettiğim taçlı prensi. Tek bildiğim onların yüksek fae oldukları ve damarlarımda dolaşan kanın bir şekilde onların uyuyan güçlerini açığa çıkaracak anahtar olduğuydu.

Sahip olmak istedikleri ölümcül güç.

Bildiğim kadarıyla kraliyet mensuplarından hiçbiri yarıktan geçmemişti. Bunun için adamları vardı ve benim karşılaştıklarım da sadece o düşük rütbeli muhafızlardı. Büyüleri varsa bile, hiç görmemiştim.

Annem mecbur olmadıkları için burada kullanmadıklarını söylemişti ama bir yanımda hâlâ güçleri olup olmadığını merak ediyordu. Eğer büyüleri yoksa, o zaman onlardan korkmak için gerçek bir nedenim yoktu. Kaçabilirdim ve sonuçlarıyla yüzleşecek olan annem olurdu.

Güçlerim olmadan, herhangi birinin beni bulabileceğinden şüpheliydim. Sadece ikiz aylar gölgeler arasında kaymamı izlerken sırlarımı biliyorlardı. Herkes benim kim olduğumu tam olarak bildiğini düşünüyordu ve bu da kurban edildiğimde kraliyet ailesinin onlara bahşedeceğini düşündükleri bir kutsamanın anahtarının ben olduğuma inandıkları anlamına geliyordu.

Son binayı geçip nemli çimlere bastığımda parmaklarım tuğlaların üzerinde geziniyordu. Ormana giden yolu kendi evimi tanıdığımdan daha iyi biliyordum ve etrafımda beni izleyen birileri var mı diye bakarken ayaklarımın bana yol göstermesine izin verdim.

Kasabamızın sınırı yarığın çevresine sadece birkaç dakikalık yürüme mesafesindeydi ve sık sık sadece izlemek ve diğer tarafta hayatın nasıl olduğunu hayal etmek için buraya gelmeyi severdim. Yıldızsız Diyar'dan pek de farklı görünmüyordu.

Ağaçlar her iki tarafta da uzamış ve ağırlaşmıştı ve yarığın varlığına dair tek gösterge geceleri zorlukla görülebilen ince bir perdeydi. Bu bana sabahın erken saatlerinde topraklarımızı kaplayan sisi hatırlattı.

yarık hiç ayrılmadı. Eğilip parmaklarımı büyüünün içinde gezdirdim ve içimi bir heyecan kapladı. Büyüünün dokunuşumdan geri tepmesini izlerken yukarı baktım, ama görebildiğim kadarıyla devam ediyordu.

Açıklaması zordu ama dünyalarımız arasındaki uçurum bana kendi evimden daha tanıdık gelmişti. Hiç tanımadığım eski bir arkadaş gibi hissetmişim. Beni her zaman karşılayan tanıdık bir yabancı.

Ama bu gece farklı hissettirdi. Sanki beni uyarıyormuş gibi daha karanlıktı. Elimi geri çektim ve parıltıyı araştırdım.

Yarıktan yaklaşık yirmi metre ötedeki ormanda kamp kurmuş en az elli asker vardı ve kampın bu ucunda nöbet tutan askeri izledim.

Bakışları ağaç hattını tarıyor, bir tehdit arıyordu ama beni fark etmemişti. Cesaret edebilseydim kolayca yarıktan geçip boğazını kesebilirdim. Sadece bir insan olsaydı bu çok zahmetsiz olurdu, ama onun bilgisiz bakışlarının altında hangi güçlerin yattığını bilmiyordum.

Onun yanından geçip kampı tararken parmaklarım hançerime doğru kaydı. Hepsi de kraliyet mührünü gururla taşıyan birkaç çadır vardı ve birkaç asker büyük bir ateşin başında oturmuş, birbirleriyle konuşurken gülüyorlardı. Onları bu kadar rahat izlerken çenemi sıktım.

Askerler buraya bir insan kızı zorla götürmek için gönderilmişti ama bu kader hiçbirine ağır gelmiyordu.

Çarpık bir krallığın aptallarından başka bir şey değillerdi ve onları izlerken kalbim göğsümde çarpıyordu.

Hiçbiri bir tehdit hissetmedi. Tek bir tanesi bile Yıldızsız'ın onlara ne yapabileceği konusunda endişelenmedi.

Ama ben Yıldızsız değildim.

Parmaklarım yıllar önce ezberlediğim hançerimin kaba metal kabzasında gezinirken ikiz ay tepemde ısılt ısılt parlıyordu ama omurgam diken diken olurken gerildiler. Tam arkama bakmak için dönmüşüm ki eldivenli bir el ağzımı kapattı.

Arkamdaki karanlık gözleri ararken panik beni esir aldı. Sanki ılık atacağımdan endişeleniyormuş gibi elini ağızıma doğru sertçe bastırdı ama atmayacaktım. Bu insanların hiçbirisi bana yardım etmeyecekti ve ben de Fae askerlerinin dikkatini çekmek istemiyordum.

Zaten peşimdeydiler ve onları bu kadar yakından izlediğimi bilmelerini istemedim.

"Ne yapıyorsun lan sen?" diye hırladı tanımadığım derin ve şehvetli sesi, elini ağızımdan çekip benimkini hançerimden uzaklaştırmadan ve çizmemden çekip çıkarmadan önce.

"Onu geri ver."

Bıçağıma uzandım ama o hızla benden uzaklaştı. Elini açtı ve hançerim parmaklarından damlayan siyah dumanla kaplandı. Sanki onu büyüünden başka hiçbir şey tutmuyormuş gibi havada süzölüyordu. İşaretlerim tenimde uğuldarken nefesim kesildi. Sanki karşımdaki yabancı, onları içinde olduklarını fark etmediğim derin bir uykudan uyandırmıştı.

"Böyle bir şey olmayacak." Başlığını indirdi ve ben ona bakarken yüzüm sıcaklıkla kızardı. Çenesi keskin ve elmacık kemikleri yüksekti. Saçları gece gökyüzü gibi siyahtı ve kısa kesilmişti. Ve tanrılar, çok güzeldi. Yüksek Fae olduğundan kesinlikle emindim. Kulakları, bir fae'yi her zaman ele veren en ufak bir noktaya kadar uzanıyordu ama ne olduğunu bu kadar kolay açığa çıkaran şey doğal olmayan güzelliğiydi. Bu ve otoriter cesareti. "Seni koruyacak bir hançerden başka bir şeyin olmadan yarığın kenarında ne yapıyorsun?"

"Kendi başımın çaresine bakabilirim." Bu cümleyi tekrarlamaktan bıkmıştım ama yine de bu fae'ye herhangi bir açıklama borçlu olmadığım gerçeğini göz ardı ederek söyledim.

"Yapabilir misin?" Elini uzattı ve beni öne doğru itti. İrkildim ve kapüşonumu sert bir çekişle geri çekerken elini zar zor fark ettim.

Bakışları hızla yüzümde gezinirken başı geriye gitti ve ne gördüğünü tam olarak anladım.

"Sen Yıldız Kutsanmış mısın?" Eli kolumun etrafında neredeyse acı verecek kadar sıkılaştı ve dokunuşunun altında nabzım hızlandı.

"Starcursed." Onu düzeltirken çenemi kaldırdım. "Sen bir Fae askeri misin?"

Kampta dolaşırken gördüğüm diğer askerlere benzemiyordu. Kıyafetleri tamamen siyahtı ve kraliyet muhafızlarına ait hiçbir işaret taşııyordu.

Dolgun dudaklarında küçük bir gülümseme belirmeden önce bir an tereddüt etti. "Öyle de denebilir."

Ona güvenmiyordum. Bu adam her kimse, uzak durmam gereken biri olduğunu biliyordum.

"Bırak beni." Kolumu tuttuğu yerden çektim ve gülümsemesi dişleri ortaya çıkana kadar genişledi.

"Yıldız Kutsanmış gecenin bir yarısı ormanda tek başına ne yapıyor? Yarın yeni kocanla tanışmak için dinleniyor olman gerekmiyor mu?"

Yarın. Yarın Citlali'nin veliaht prensiyle buluşıacaktım.

"Benim bir adım var." Ondan uzaklaştım ve kampa doğru baktım. Oradaki askerler, çadırlarının hemen dışındaki ormanda ikimizden birinin durduğunu fark etmemiş gibiydiler.

"Adara." Adım dudaklarından bir yakarış gibi döküldü.

Ona doğru döndüm ve yüzünü inceledim. "Dezavantajlı görünüyorum. Sen beni tanıyorsun ama benim senin kim olduğuna dair en ufak bir fikrim yok."

Bu onu sadece daha çok gülümsetti. "Ben önemli biri değilim."

Verdiği cevap sinirlerimi bozdu. Dikkat dağıtmaktan başka bir şey değildi. "O zaman bana adını söylemeyeceksin?"

Gözleri kısıldı ve başını yana eğerek yavaş bir bakışla her santimimi inceledi. Gerçekle yalan arasındaki farkı anlayamazdım.

Bana ne söylerse söylesin, ama kim olursa olsun, güçlüydü. Tek kelime etmeden gücü haykırıyordu. Karşımda duran veliaht prens olabilir ve ben onu tanımazdım.

"Benim adım Evren."

"Evren," adını yüksek sesle söyledim ve dudaklarımda bıraktığı hissin tadını çıkardım. "Bana hapishaneme kadar eşlik eden sen mi olacaksın?"

Sanki ona tokat atmışım gibi geri çekildi. "Veliaht prensle olan nişanlılığınızı bir hapishane olarak mı görüyorsunuz?"

"O adamla hiç tanışmadım ama sırf kanımın sahip olduğuna inandığı gücü arzuladığı için zorla evlendirildim. Eğer bu bir hapishaneye girmek değilse, siz buna ne derdiniz?"

Öne doğru bir adım attı, bana o kadar yaklaştı ki deri ve tam olarak ne olduğunu anlayamadığım bir şeyin kokusunu alabildim. Gözleri k a r a r d ı ğ ı n d a ve çenesini sıkıldığında gerildim.

"Kraliyet ailesi hakkında konuşma şekline dikkat etmelisin."

Tehdit edici. Onunla ilgili her şey bir tehdit gibiydi.

"Yoksa ne olur?" Meydan okudum ve nefesim içimde hızla gidip gelirken ona dik dik baktım. "Beni hapsedecekler mi? Beni öldürecekler mi? Kanım soğursa onlara bir faydası olmaz." "Kraliyet parasıyla büyülü bir hayat yaşadın, değil mi?"

değil mi?" Sesi keskin ve bakışları sabitti.

Onu tokatlamak için içimde büyük bir istek vardı ama bu fae'nin sözlerinin beni ne kadar kötü etkilediğini görmesine izin vermeyi reddettim. "Yaşadığım hayat hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

O bir Fae'ydi ve bizim dünyamızda yaşanan dehşeti hayal bile edemezdi. Yıldızsızlar yoksulluk ve korku içinde yaşıyordu. Ailem yüzümdeki ve sırtımdaki yıldız ışığı işaretleriyle kutsanmıştı ama aynı zamanda lanetlenmiştik de.

Kraliyet lütfu, aç kalmamam için bize su ve yiyecek sağlamış, başımızı sokacak bir çatı vermişti.

ama aynı zamanda babamı da benden çaldı. Kaderimi çaldı.

Yanaklarım ve burnum, tenime akıyormuş gibi görünen doğal olmayan açık altın rengi olmasa çillere benzeyen şeylerle kaplıydı. Ama insanları her zaman şoke eden sırtımdı. Aynı işaretler omurgamdan aşağıya doğru sıra sıra yıldız ışıkları halinde akıyor ve sanki kontrol edilemiyormuş gibi kenarlardan dışarı fırlıyordu. Bazı kenarlar omurgamda sıkıca dururken, diğerleri kaburgalarımın kıvrımına dokunuyordu.

Benim için neredeyse hiçbir şey ifade etmeyen ama başkaları için dünyalara bedel olan işaretler.

"Belki de bilmiyorum." Elini kaldırdı ve bir an için yanağımdaki işaretlere dokunacağını sandım ama eli yumruk oldu ve tekrar yanına düştü. "Belki de düşündüğüm gibi biri değilsin."

"Ama beni düşündünüz?" Merakım içimi kemirirken sordum.

"Hepimiz seni düşündük, Adara." Bir adım geri çekildi ve hançerimi tekrar eline alıp bana doğru tutmadan önce aramızda biraz mesafe bıraktı. "Dünyamızın geleceğini sen belirleyeceksin."

Sözleri karşısında kalbim hızla çarptı ve silahımı bu kadar kolay çalan bu yabancından geri alırken parmaklarım titredi. "Peki ya bu konuda yanılıyorsan? Ya düşündüğünüz gibi biri değilsem?"

Ağaçların gölgesine doğru bir adım daha attı ama bakışlarının hâlâ her santimimde dolaştığını hissedebiliyordum. "Buna güveniyorum."

BÖLÜM 2

T Güneş pencereden içeri göz kırptı ve ben inledim. Yeni ve parlak bir günün sahte vaadiyle uyanmak için çok erkendi. Özellikle de gecenin çok uzun bir bölümünü orduyu izleyerek ve bugünün nasıl geçeceğini hayal ederek geçirmişken.

Getir.

Evren'i yanımdan ayrılıp kampa geri dönerken izlemiştim. Orada bekleyen askerlerin arasından gizlice ilerledi ve gözlerimi bir an için ondan ayırdığımda ortadan kayboldu. O kamp alanını ne kadar ararsam arayayım, onu bir daha bulamadım.

Yine de bir önemi yoktu. Evren işini yapmak için orada olan bir askerden başka bir şey değildi ve bu ondan nefret ettiğim bir işti.

Çünkü bugün evimden alınıp Citlali'ye götürülecektim.

Başımı tamamen örtene kadar yorganımı çekiştirdim ve gözlerimi günün gerçekliğine karşı kapattım. Hayal kurmak için sadece birkaç dakikaya daha ihtiyacım vardı. Hayatın nasıl olabileceğini düşünmek için birkaç dakika daha.

Sanki y ü z ü m d e ve sırtımda birkaç lekeyle doğmamışım gibi.

Starblessed.

Ne lanet bir şaka. Yıldızlar beni kutsamamıştı. Beni ve geleceğimi lanetlemişlerdi ve başıma geleceklere hazırlıklı değildim.

Dün gece fae büyüleriyle ilk deneyimimdi ama çok daha fazlasını yapabileceklerini biliyordum. Çocukluğum boyunca bana hikâyeler anlatılmıştı ama her biri bana karanlık bir peri masalı gibi gelmişti. Güçlerini beslemek için Yıldız Kutsanmışların kanını nasıl içtiklerini anlatmışlardı. Topraklarından sürülmeden önce vampirlerden benimsedikleri bir gelenek. Bunların hiçbirisi gerçek gibi gelmemişti ama bugün gerçeği öğrenecektim.

Evren kafamda canlandırdığım canavara hiç benzemiyordu. Bir yüksek fae'den beklediğim hiçbir şeye benzemiyordu.

"Adara, kalkma vakti geldi." Annem küçük odama daldı ve battaniyeyi bedenimden çekip aldı. En güzel pembe elbisesini giymişti ve sanki sadece onun için yapılmış gibi vücudunu sarıyordu. Koyu renk saçlarını yüzünden çekmiş ve gözlerindeki ışıltıyı ortaya çıkarmıştı.

"Anne," diye homurdanarak yorganıma uzandım ama o çoktan perdelerimi yırtmaya başlamıştı.

"Kraliyet muhafızlarının kampı çoktan topladıkları ve yakında yarığa girecekleri bildirildi. Kalkıp giyinmeniz gerekiyor. Bugün senin kaderin."

Benim kaderim. Annem bugünün benim ölüm fermanımdan başka bir şey olduğuna gerçekten inanıyorsa aptalın tekiydi. Beni isteyerek fae'lere teslim ediyordu ve hiç tereddüt etmeden odamda dolaşırken gülümsedi.

Bir an için, beni almaya gelenler vampirler olsaydı ne yapardı diye merak ettim. Bana Citlali Krallığı'nın ötesindeki Kan Sarayı'na dair pek çok efsane anlatmıştı. O zaman da beni bu kadar isteyerek teslim eder miydi?

İçten içe biliyordum ki şu anda yaşadığı hayat için beni yine de feda ederdi. Bu kasabanın insanları anneme tapardı. Yıldız Kutsanmışlar'ı yüzyılı aşkın bir sürenin en büyük iziyle doğurmuştu.

Bunun onu özel kıldığını, bir şekilde kutsanmış olduğunu düşünüyordu ve sanırım gerçekte haklıydı. Beni doğurmak anneme kendi başına asla sahip olamayacağı bir hayat sunmuştu ve bu ona sadece kızına ve sözde sevdiği kocasına mal olmuştu.

"Kalktım." Bacaklarımı küçük yatağımın kenarına doğru salladım ve gözlerimi ovuşturdum. Üzerimde hâlâ dün geceki kıyafetim vardı ve annemin yatağıma bulaştırdığım kirden şikâyet edeceğini düşündüm.

Ama tek kelime etmedi.

Onun yerine, zorlukla yutkunurken bana baktı. "Banyo yapman lazım, sonra saçını yapacağım. Saraya bu şekilde gelemezsin."

"Saraya hiç varmak istemiyorum." Kalp atışlarımın hızlandığını hissederken bile gözlerimle yalvardım.

Annem başını salladı ama beni seçmesi için ona yalvarmak istemiyordum. Verdiği kararla ilgili fikrini değiştirmesini sağlayacak hiçbir şey söyleyemezdim. Söyleyebilseydim bile, ikimiz de kraliyet ailesinin, babam onları reddetmeye çalıştığında ona yaptıklarının aynısını yapacağını biliyorduk.

Ve benim hayatım onunkini kaybetmeye değmezdi.

Onu iterek geçtim ve tuvalete girdim. Benim için çoktan bir banyo hazırlamıştı ve ılık suya dalmadan önce hızla kıyafetlerimi çıkardım. Vücudumdaki gerginlik azaldı ama kalbimin her geçen saniye panik içinde atmasını engelleyemedi.

Suyun altına daldım ve birkaç kısa an için dünyayı unuttum. Kasabanın çok yukarısında, kimsenin beni göremeyeceği bir yarığın kenarında durduğumda hissettiğim o duyguya ulaşmaya çalıştım. Bir özgürlük hissi vardı

Orada başka hiçbir yerde hissetmediğim bir rahatlık hissettim ama bugün bu rahatlık benden kaçtı.

Onun yerine tek hayal edebildiğim Evren'in yüzü ve kara gözlerinin beni nasıl incelediği.

Dünyamızın geleceğini siz belirleyeceksiniz.

Yüzleşmeye hazır olmadığım lanet kelimeler.

Sudan çıktım ve nefes nefese kaldım. Evren'in benim hakkımda ne düşündüğünü bilmiyordum ama her neyse, yanıliyordu.

"Al." Annem bana bir kalıp sabun uzattı ve beni hiç yalnız bırakmadı.

Bir daha yanımdan ayrılmadı. Ta ki ben yıkanıp ıslak saçlarım taranana kadar. Benim için hazırladığı elbise ve benim onun yerine koyu renk pantolonumu giymeye karar vermem hakkında tartışırken yatağıma oturdu.

Babamdan kalma siyah düğmeli gömleğimi pantolonun içine soktuğumda bana kızmıştı ama umurumda değildi. Benim için her seçimi o yapmıştı ama ben istediğimi giyecektim.

Saçlarımı örmeyi ve tarladan topladığı birkaç çiçeği eklemeyi teklif etti ve tartışmak istesem de gözlerindeki ıstırap beni önüne oturttu ve o bitirene kadar dilimi ısırdım.

"Çok güzel görünüyorsun." Son çiçeği de sıkıştırdı ve bunu yapmaması için ona bir kez daha yalvarmak gibi aptalca bir şey yapmadan önce gözlerimi ondan kaçırdım.

Sadece bir saniye sonra kasaba çanının gürültülü sesi tüm kasabada duyuldu ve içimi bir korku kapladı.

"Geldiler," diye fısıldadı annem, kimsenin söylemesine gerek olmayan şeyi. Hepimiz bugünün ne olduğunu ve ne için geldiklerini biliyorduk.

Ayağa kalktım ve babamın hançerini şifonyerimden alıp botumun içine soktum. Annem her hareketimi izliyordu ama buna karşı tek kelime etmeye cesaret edemiyordu.

Beni evimize geri götürdü ve onu takip ederken her küçük ayrıntıyı almaya çalıştım. Duvarlar yıpranmıştı.

ve yılların kiriyle lekelenmiş, sadece ikimize yetecek büyüklükteki küçük masanın üzerinde taze çiçekler vardı. Burayla ilgili hiçbir şeyi özlemezdim çünkü burası bana hiçbir zaman evim gibi gelmemişti ama sahip olduğum tek gerçek evdi.

Bundan önce yaşadığımız yer, babamla birlikte sahip olduğumuz ev, o kadar uzak bir hatıraydı ki, tek bir ayrıntısını bile hatırlayamıyordum. Artık bir duygudan başka bir şey değildi ama burada hissettiğim her şeyden daha güçlüydü.

Annem ön kapıyı açtı ve komşularımızın fısıltılarını ve bazı tezahüratlarını duyduğumda derin bir nefes aldım. Hepsi de Yıldız Kutsanmışlarla birlikte yaşadıkları ve onları korudukları için en az annem kadar cömertçe ödüllendirilmişlerdi.

Sanki onlardan biri beni koruyabilirmiş gibi.

Hepsi korkuyla doluydu ve bu korku, kraliyet muhafızları bana giden toprak yol boyunca ilerlerken her birinin başını öne eğmesine neden oldu.

Önüme bakarken başımı meydan okurcasına kaldırdım. Biraz sihre sahip oldukları için bizim dünyamızda tanrı olduklarını düşünen sahte asillere boyun eğmeyecektim.

Benden uygun gördüklerini alacaklardı ama bunu benim isteğim dışında yapacaklardı. Ben Yıldızsız Adara Cahira'ydım ve onlardan herkesten daha çok korkmama rağmen, onlara boyun eğmeyi reddettim.

Ölmeyi tercih ederim.

Kraliyet muhafızları tam önümüzde durdu ve annem önlerinde diz çöktü. En önde giden muhafıza bakarken tiksintimi yuttum.

Beni dikkatle izledi ve çenesi sıkılmadan önce bakışları dizlerime kaydı. Atından inip önümde durmak için hareket ederken beni azarlamadı.

"Adara Cahira." Sert sesi, sanki ağzında pipoyla çok uzun yıllar geçirmiş gibi geliyordu.

Başımı bir kez salladım ama konuşmadım. Kalbim boğazıma düğümlenmiş gibi hissediyordum. Muhafızların arasında Evren'i aradım ama hiçbir yerde görünmüyordu.

"Buraya Achlys hanedanı adına, Citlali'nin taç giymiş prensiyle nişanlanmanızı talep etmek için geldim."

Alay ettim ve diğer kraliyet muhafızlarının sırasına baktım. "Kendileri gelemeyecek kadar meşguller miydi?"

Şok olmuş soluklar etrafımda çınladı ama muhafızın sert yüzü hafif bir gülümsemeye dönüştü. "Öyleydiler, Yıldız Kutsanmış."

Bu isim karşısında gözlerimi devirmiştım. Beni lanetlediği kader kadar bu isimden de nefret ediyordum.

"Akşam karanlığında Citlali'ye varmamız bekleniyor." Muhafız sürüsünün arasından geçen arabayı işaret etti ve koyu siyah ahşap beni korkuyla ürpertti.

"Yolculuk ne kadar sürecek?" Korkumu hissetmesine izin vermemeye çalıştım.

"Birkaç saat." Hâlâ dizlerinin üzerinden kalkmamış olan anneme başıyla işaret etti. "Vedalaşmalısın."

Ona baktım ve ancak gardiyan bir adım geri çekildikten sonra ayağa kalktı. Ona bakarken duygularım beni boğdu ve bu andan bu kadar etkileneceğime hazır değildim. Kendimi bildim bileli ona kızgındım ama yine de onu terk etmeye hazır değildim.

Veda etmek istemedim.

"Akıllı ol, Adara." Bana doğru uzandı ve titreyen ellerimi kendi elleriyle kavradı. "Senden bekleneni yap."

Sözlerinden nefret ettim. Her biri göğsüme saplanmış bir hançer gibiydi ama buna şaşırmamalıydım. Annemin benden tek istediği buydu.

Onu kollarıma çekmeden önce başımı bir kez ona doğru salladım. Sevgi sözcükleri ya da korku sözcükleri fısıldamadım.

Onu özlüyordum çünkü ikisinin de doğru olup olmadığını bilmiyordum. Ama o sahip olduğum tek şeydi.

Uzaklaşmadan önce bana sarıldı ve hiçbir şey yerinden oynamasın diye bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırdı. Sağ gözümün aynası olan koyu kahverengi gözleri yüzümü taradı ama artık aramızda boşa harcanacak kelime yoktu.

Bir yanımda, bana bakarken ve buz mavisi gözlerimden ona bakan babamı hatırlarken verdiği kararlardan pişman olup olmadığını merak etti.

Bana her zaman o ve babamın eşit parçalar olduğunu söylerdi. Yarısı babam, yarısı da gitmemi kolayca izleyen kadın, ama yanıliyordu. Ona hiç benzemiyordum.

Geri çekildim ve başını arabaya doğru eğen muhafıza döndüm. Birkaç kısa adım attım ve bana doğru uzattığı elini görmezden geldim.

Arabaya tırmandım ve kapı arkamdan kapanıp beni geleceğimin korkusuyla sararken derin bir nefes aldım. İçerisi hayatım boyunca gördüğüm her şeyden çok daha güzeldi. Koltuklar esnek siyah deriydi ve ahşap arkalıya saten kırmızı yastıklar yerleştirilmişti.

Açık pencereden dışarı bakmadan önce onlara doğru bastırdım. Muhafızlardan biri küçük bavulumu arabaya yüklerken, annem gözlerinde akmayan yaşlarla özlemle içeriye bakıyordu.

Ellerinin kan kırmızısı kraliyet armasıyla mühürlenmiş bir parşömen parçasına yapıştığını fark edene kadar bu manzara göğsümü parçaladı.

O parşömen parçasının ne içerdiğini o daha açmadan biliyordum. Beni takas ettiği şey buydu. Yıllar önce düşmanımızla nişanlanmamı isteyerek kabul ettiğinde ona vaat edilen şey buydu.

Muhafızlar oyalanmadı, oyalanmaları için de bir sebep yoktu. Almak için geldikleri şeyi almışlardı ama ben hala

Atlar ileri atılırken ve araba hareket etmeye başlarken oturdu.

Paniklemiş gözlerle anneme baktım ama sokakta toplanmış insan kalabalığının arasından onu zar zor görebiliyordum. Birçoğu yorgun yüzlerinde gülümsemelerle bana el sallıyor, diğerleri ise beyaz kır çiçeklerini bana doğru fırlatıyordu.

Bu bir saygı göstergesiydi, genellikle sadece tanrılara göçenleri onurlandırmak için yaptığımız bir şeydi ve yere düşmelerini izlerken içimi bir korku kapladı.

Bir bulanıklık içinde yanlarından geçmeye başladığımızda hançerimin dış hatlarını takip ettim. Yarığa varmamıza sadece birkaç dakika kalmıştı ve bir yandan hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışırken bir yandan da endişeyle dünyanın uçup gidişini izledim.

Arabamızın tahta tekerleklerinin her dönüşünde korkum daha da artıyordu.

Babam dışında yarıktan geçen tek bir insan bile görmemiştim ve bunu gerçekten hatırlamak için çok küçüktüm. Yarıktan geçmenin Yıldızsız'ı değiştirdiği, orada uyuyan büyüyle sonsuza dek değiştiği bir efsaneydi ama Yıldızsızlar hakkında çok az hikâye vardı. Kesin olarak bildiğim tek şey, bir kez geçtiğinizde bir daha asla geri dönemeyeceğinizin söylendiği idi.

Büyüden geçtikten sonra nasıl değiştiklerinin bir önemi yoktu, çünkü asla geri dönmeyeceklerdi. Bugünden sonra buraya asla geri dönmeyecektim.

Dünyanın sınırına yaklaşırken nefesimi tuttum ve geçmemiz gerektiğini anladığımda nefesimi yavaşça kırpıştırarak açtım. Atlar yavaşlamadı. Cezalandırıcı ritimlerine devam ettiler.

Pencereden dışarı baktım ama etrafımdaki dünya az önce vazgeçtiğim dünyadan pek farklı görünmüyordu. Ama farklı hissettiriyordu. Açıklaması zordu ama bir gece önce Evren'le yaşadıklarına benzer şeyler hissettiriyordu.

Yanaklarımdaki ve omurgamdaki izler canlıymış gibi hissediyordum ve tenim uğulduyordu. Sanki

Bu topraklardaki büyü, lanetimin içindeki bir şeyi canlandırdı. Ama Evren'in bana dokunduğu zamankinden daha donuktu. Bu dünyanın büyüğü onun sulandırılmış bir versiyonu gibiydi.

Parmak uçlarımla bu hissin izini sürmeye çalışırken parmaklarımı yanağımda gezdirdim. Yabancıydı ama aynı zamanda aitmiş gibi de hissettiriyordu.

Pencereden dışarı bakmaya geçmeden önce uzun bir süre doğuştan sahip olduğum izlerin üzerinde gezindim. Önümüzden geçen manzara evdekine çok benziyordu ve kısa sürede yemyeşil tarlalardan ve sık ormanlardan sıkıldım.

Arabanın durmasıyla uyanana kadar uyuduğumu bile fark etmemiştim. Elimi karşımdaki koltuğa atıp kendimi yakaladım ve bu fae erkeklere karşı gardımı bu kadar kolay indirdiğimi fark ettiğimde kalbim hızla çarpmaya başladı.

Dışarısı çoktan kararmıştı ve arabadan dışarı adımımı attığımda, fae gökyüzünün benimki kadar yıldızsız olduğunu fark ettim.

Sadece ikiz ay gökyüzünde parlıyordu ve izin verdikleri kadar az ışık sağlıyorlardı. Hâlâ ormanın kenarındaydık ve Citlali Şehri'ne dair hiçbir iz göremiyordum.

"Neredeyiz biz?" Kollarımı kendime sararken yanımdan geçen muhafızlardan birine sordum. Gece karanlığı beraberinde bir ürperti getirmişti. Dünyalar arasında değişmeyen bir başka şey daha.

"Başkentin yaklaşık bir saat dışındayız hanımefendi." Sanki hizmet ettiği asillerden biriymişim gibi bana onurunu gösterircesine başını öne eğdi. "Tüm mesafeyi gitmeye çalıştık ama atların suya ihtiyacı var."

Ondan uzaklaşıp muhafız sırasına bakmadan önce anlayışla başımı salladım. Bence eldeki görev için çok fazla muhafız vardı ama bu kadar adamdan vazgeçmenin kraliyet ailesi için bir şey ifade etmediğini varsayıyordum.

Karanlık ormanın çizgisine adım attım ve sırtımdan aşağı bir ürperti aktı. Ay ışığı sanki

O basit adımla, izim tenimde alevleniyormuş gibi hissederken siyah ağaçların sırasını aradım.

"Dur bakalım." Güçlü bir kol ortama dolandı ve beni onun sert bedenine ve ormanın bir adım dışına doğru geri çekti.

Evren.

Ben aramıza bir santim bile sokamadan lanetim onun olduğunu anladı.

"The Oniks Orman o Hayır yer için a Starblessed. Özellikle de yalnız değil."

Omzumun üzerinden ona baktım ve karnım onun tutuşu altında çırpındı. "Seni görmedim."

"Çünkü ağaçlara doğru bakıyordun." "Hayır." Başımı usulca salladım. "Daha önce."

"Beni mi arıyordun?" Dudaklarında yarım bir gülümseme oluştu.

"Hayır." İkimizin de kolayca anlayabileceği bir yalan söyledim.

Bana bakarken neredeyse istemsizce elini bana doladı ve bir an için hiçbir şey konuşmadık.

Evren bana hiçbir neden göstermemiştii ama içimden bir ses bu erkekten korkmam gerektiğini söylüyordu. İçimdeki her şey gerginleşti ve kalbim göğsüme çarptı. Ama bu his içime işlerken bile kendimi onun karanlık gözlerine bakmaktan alıkoyamadım.

"Yanında biri olmadan bir daha ormana yaklaşma." Sesi sert bir uyarıydı.

"Neden?" Bakışlarım sonunda ondan ayrılıp sessiz ormana döndü. "Orada ne var? Yapraklar neden siyah? Vampirler Citlali'ye bu kadar yakın mı?"

Bu düşünceyle omurgam dikleşti. Fae'lerden ne kadar nefret etsem de, vampirlerden çok daha fazla korkuyordum. Onlar hakkında bana anlatılan her hikâyeye acımasızlıklarıyla ilgiliydi. En yüksek fae'ler güçlerini elde etmek için Yıldız Kutsanmışlar'dan beslenirken, vampirler seçtikleri herkesten beslenirdi.

Yemek için, güç için, zevk için.

"Buradaki vampirlerden korkman için hiçbir sebep yok." Evren üstümden usulca konuştu ve dikkatimi tekrar ona çekti. "Bu ağaçlarda gizlenen çok daha kötü şeyler var."

Sözleriyle içimi bir ürperti kapladı.

"Etrafım düşmanlarla çevrili o zaman?" Elinden kurtulmak için bir adım attım ve kafamı toplamaya çalıştım.

"Etrafınız tehditlerle çevrili." Başını bir kez uyarır gibi salladı ve bana küçük bir adım daha yaklaştı. Ses tonunu alçaltmadan önce uzun bir süre gözlerimi aradı. "Burada kimseye güvenmemelisin."

"Sen bile mi?"

"Özellikle de ben." Gözleri karardı ve midem beni bir hain gibi hissettiren özlemle ağırlaştı. Bu adam da diğerlerinden farklı değildi ve bunu unutmamalıyım.

"Yüzbaşı!" diye seslendi muhafızlardan biri ve Evren'in çenesi gerildi. "İlerlemeye hazırız."

Omzunun üzerinden muhafıza doğru baktı ve genç muhafızın irkilmesini izledim. Bunun saygıdan mı yoksa gerçekten korkudan mı olduğundan emin değildim ama muhafızın başını eğmesini izlerken ellerim titredi.

Ona güvenemezdim. Az önce kendisi de beni bu konuda uyarmıştı.

"Geleceğin kraliçesinin bir dakikaya ihtiyacı var." Sesi saf güçlüydü ve tüylerimi diken diken etti.

Sözlerinin beni gerçekten etkilemesi bir an aldı. Neredeyse tüm hayatım boyunca Citlali'nin gelecekteki kralıyla nişanlı olduğumu biliyordum ama kendimi onun mülkünden başka bir şey olarak hayal etmemiştim. Birinin bana geleceğin kraliçesi dediğini duymak kafamı karıştırdı.

"Elbette, Yüzbaşı." Nöbetçi hızla durduğumuz yerden uzaklaştı ve Evren dikkatini tekrar bana verdi.

Bakışları hâlâ karanlık ve otoriterdi ama gözlerimi başka tarafa çeviremedim.

"Kısa bir süre sonra Achlys sarayına varacağız. Kendini hazırlamalısın."

"Peki bunu nasıl yapacağım?" Nefes nefese sordum. "Kendimi o kalenin içinde yatanlara nasıl hazırlayacağım?"

Ona bu soruları neden sorduğumu bilmiyordum. Evren de onlardan biriydi. O yüksek bir fae'ydi ve Achlys'in evine sadıktı. Ama bir parçam hala onun cevabını bekliyordu.

"Sen Citlali'nin gelecekteki kraliçesisin. O kale duvarlarının ardında yaşayanlar seni gördüklerinde dizlerinin üzerine çökecekler, tıpkı tüm Citlali gibi."

"Sen yapmadın." Ona bakarken çenemi kaldırdım.

Yüzümü incelerken dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi ve bakışlarının yüzümdeki yıldız ışığının her santimetresinde gezindiğini görebiliyordum. "Güven bana prenses. Önünde diz çökmemek için her şeyimi verdim."

Ellerini ceplerine soktu ve geri çekilmem gerektiğini bilmeme rağmen, sözleri beni ona inanılmaz derecede yaklaştırdı.

"Bana öyle deme."

Parmaklarını çeneme sadece bir santim kalana kadar kaldırdı, sonra yavaşça çekti. "Arabanıza geri dönmelisiniz. Gece henüz yeni başlıyor ve seçilmiş Yıldız Kutsanmışlar olarak yüzleşmeniz gereken çok şey var."

BÖLÜM 3

"W Citlali'ye hoş geldiniz," dedi muhafızlardan biri, arabanın önüne geçmeden hemen önce penceremin yanında.

Çocukluğumdan beri adını duyduğum şehri görebilmek için arabanın kenarına tırmandım. Şehrin sokaklarına girdiğimizde kaldırım taşları arabanın tekerleklerinin altında gümbürdüyordu. Karanlıkla örtülü olmalıydı ama taş evlerden sarkan parlak fenerler ve neredeyse her kapı eşiğini süsleyen mum ışıklarıyla canlıydı.

Başkent sakinleri kapılarının eşiklerinde ve cadde boyunca durmuş kortejimizin geçişini izliyorlardı. Bazıları el sallarken bazıları da arabanın içinden bana bakmaya çalıştı.

Bazıları bizim geçtiğimiz yola çiçekler attı ama Citlali halkı Yıldızsız Diyar'dakiler gibi beyaz onur çiçekleri yerine kırmızı gelincikler atarak tezahürat yaptı.

Ve bu tepki beni şok etti.

Bana bakan yüzlerin neredeyse tamamı Fae'ydi, ama üzerinde yıldız ışığının izlerini taşıyan bir adam dikkatimi çekti.

Sol omzunda. İşaret benimkinden çok daha küçüktü ama şimdiye kadar gördüğüm diğerk tek Yıldız Kutsanmış oydu.

Ve şu anda kollarını önündeki fae kadına dolamıştı.

Bana hiç benzemiyordu. Teni benimkinden çok daha koyuydu ve izi o kadar açıktı ki neredeyse beyaz görünüyordu. İşaretlerim bana kymn yakınındaki tepelerin altına düşen güneşin yumuşak ışıltısını hatırlatıyordu.

Her iki gözü de babaminkilere benzeyen açık maviydi.

Çok farklıydık ama aynıydık.

Ama burada olmaktan mutluymuş gibi görünüyordu. Sanki aşık mış gibi.

Araba şehrin içinde ilerlerken gözlerimi ondan ayırmadım ve onun bakışları da bana baktı. Yüzünde nazik bir gülümseme vardı ama ben ona karşılık vermedim. Bu adamı tanı mıyordum bile ama nedense içimde ona hain demek için karşı konulmaz bir istek vardı.

Benim için bir hiti, tamamen yabancıydı ama yine de düşmanlarımızla bu kadar iyi uyum sağlamasından dolayı kendimi ihanete uğramış hissediyordum. Araba köşeyi dönüp adam görüş alanımdan kaybolduğunda bile göğsümdeki derin sızıyı durduramadım.

Achlys sarayının nasıl görüneceğini hep kafamda canlandırmıştım ama hayal gücümün hakkını verememiştim. Geceleyin bile, büyük bina çarpıcı ama bir o kadar da ürkütücüydü.

Karanlık kuleler aşağıdaki kasabaya tepeden bakıyordu ama kalenin büyük bir kısmı kimsenin tırmanamayacağı kadar yükseğe ulaşan heybetli bir taş duvarın ardına gizlenmişti.

Siyah demir kapıya yaklaştığımızda araba yavaşladı ve metalin gürültülü gıcirtısı etrafımızda çınlarken kalbim hızla çarpmaya başladı. Kapının yavaşça açılarak geçmemize izin vermesini izledim ve içimdeki kaçma dürtüsü tüm gücüyle ortaya ıktı.

O duvarın ötesine geçtiğimde geri dönüş olmayacağını biliyordum. Bu benim kaderimdi, kaderimi tanrılar değil, insanlarım ve fae'ler belirledi. Bunu sadece ben değiştirebilirdim.

Kaçabilirdim ama beni bulacaklarını biliyordum. O zaman beni nasıl bir kaderin beklediğini düşündükçe ürperiyordum.

Şimdiye kadar karşılaştığım fae askerleri beklediğim gibi değildi, ama çocukluk masallarımdaki fae'leri kıskırtmaktan daha iyisini biliyordum. Kötü, ölümcül, zehirli. O kâbuslarla yüzleşecek cesaretim var mıydı bilmiyordum.

Ama ben bunu tam olarak düşünemedim araba tekrar ilerledi.

Gergindim ve evimden alındığımın daha bu sabah olduğuna inanamıyordum.

Sanki bir ömür önceymiş gibi gelmişti.

Kapı büyük bir gürültüyle arkamızdan kapandı ve pencereden dışarı bakarken parmaklarım hançerime doğru ilerledi. Tamamen başka bir şeye benzemesini beklememe rağmen saray arazisi görkemli ve güzeldi.

Koyu renkli taşlar gökyüzüne doğru yükseliyordu ama cam pencereler yapıya öyle bir işlenmişti ki, içeride asılı duran fenerler neredeyse göz kamaştırıyordu. Çiçekler, taş zeminin içinde kalan her santim toprağı okşuyordu. Görülebilecek her yerde beyaz ve kırmızı sığramalar vardı.

Araba, daha da heybetli kapılara çıkan bir dizi büyük merdivenin önünde durdu. Saçlarımı yüzümden uzaklaştırmadan önce hızlıca çizmelerimde hançerimin olup olmadığını kontrol ettim. Keşke pelerinimi getirmeyi akıl etseydim diye düşündüm. Basit bir kumaş parçasının bana sağlayabileceği teselli ve mahremiyet için çaresiz hissediyordum.

Muhafız vagonun kapısını açtı, Yıldızsız'da bana ilk yaklaşan muhafızdı ve bir kez daha bana yardım etmek için elini uzattı. Bu sefer ben tuttum. Arabadan inip sırtımı pürüzsüz koyu renkli tahtaya dayadığımda elim onunkinde titriyordu.

"Achlys sarayına hoş geldiniz." Başını eğdi ama ben ona gerçekten bakmıyordum. Aramakla çok meşguldüm

Kırmızı ve beyaz üniformalı muhafızlar sıraya dizilmişti ve ben sadece siyah arıyordum.

Ama Evren ortalıkta görünmüyordu.

Sarayın kapısı, yaşını belli eden derin bir iniltiyle açıldı ve üç fae kadın dışarı çıktı. Sarı bukleleri başının üstünde dağınık bir şekilde duran en genç olanı aceleyle merdivenlerden indi ve önümde diz çöktü.

Onun bu hareketi karşısında irkildim ama bedenim hâlâ arabaya yaslanmıştı.

Kahverengi gözlerini bana dikti ve yüzündeki şaşkınlığı görebiliyordum. "Hoş geldin, Yıldız Kutsanmış. Ben Eletta, senin nedimenim."

Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama kızın dizlerinin üzerinden kalkmasına fazlasıyla hazırdım. "Lütfen bana Adara de." Elimi ona uzattım ama yanakları kızardı ve hızla kendi başına ayağa kalktı.

"Yolculuğunuzdan dolayı yorgun olmalısınız. Kral ve kraliçe sizin için hazır olana kadar dinlenebileceğiniz odalarınızı hazırladım." Merdivenleri işaret etti ve son bir kez daha Evren'i aramak için hızla arkama baktım.

Hâlâ orada değildi ve umursadığım için kendimi azarladım. O bir fae'ydi, kraliyet muhafızlarının kaptanıydı ve burada bana hiçbir yardımı dokunmayacaktı.

"Sadece bagajımı almam gerekiyor." Arabanın arkasına doğru gitmeye başladım ama muhafız beni durdurdu.

"Odanıza götürülecek."

Benim odalarım. Sanki burası benim evim olacakmış gibi. Bunun gerçek olduğunu biliyordum ama yalana en yakın şey gibi geliyordu.

Bu saray asla benim evim olmayacaktı. İçeride beni neyin beklediği önemli değildi.

"Tamam." Başımı salladım ve Eletta'nın peşinden merdivenleri çıkmaya başladım.

Attığım her adımda beni izledi ama konuşmadı. Büyük kapılardan geçtik ve ben

Odanın tabanında duran büyük bir ocağın sıcaklığıyla anında çarpıştım. İçerideki ateş sanki tüm sarayı ısıtmaya çalışıyormuş gibi gürlüyordu ve büyük alevlerin taşın kenarlarını yalamasını izlerken ürperdim.

"Odanız kuzey kanadında." Eletta başıyla o yönü işaret etti, ben de arkasından gittim.

Önünden geçtiğimiz her şey altın yaldızlı, mermer ya da güzelce eskitilmiş taşlarla kaplıydı. Hayatım boyunca böyle bir şey görmemiştim.

"Achlys sarayı kaç yaşında?" diye sordum ve sesim boş salonda yankılandı.

"Sarayın ilk fae kralı Novak tarafından üç bin yıldan daha uzun bir süre önce inşa edildiği söylenir." Eletta yanından geçerken dalgınca parmağını duvarda gezdirdi.

Bunun doğru olmasının imkânı yoktu.

Sonunda odama vardık ve Eletta kapıyı açtıktan sonra kenara çekilerek içeri girmeme izin verdi. Bunu tereddütle yaptım.

Odanın kenarında küçük bir ocak daha vardı ve çok daha küçük bir ateş içeride dans ederek mekânı ısıtıyordu. Karşısında, al rengin en yumuşak tonuyla yere kadar uzanan zengin kumaşlarla kaplı büyük bir yatak duruyordu.

Her ne kadar nefret etsem de, kaslarım ona yaslanmam ve görüldüğü kadar sıcak olup olmadığını hissetmem için yalvarıyordu. Odadaki tek pencerenin yanına tünemiş küçük bir masa vardı ve üzerinde boş parşömen ve mürekkep ile koyu renkli ahşabın enini boydan boya kaplayan altın bir ayna duruyordu.

"Tuvalet bu tarafta." Odadaki diğer tek kapının yanında durdu ve ben de hızla onu içeri kadar takip ettim.

Alanın çoğunu kaplayan büyük bakır küveti gördüğümde dudaklarımdan geçen iç çekişe engel olamadım. Eletta gülümsedi.

"Sizin için bir banyo hazırlayacağım, böylece sizi kraliyet ailesine sunulmaya hazır hale getirebiliriz. Önümüzdeki birkaç saat içinde sizi çağırmaları gerekiyor."

"Tamam." Olacaklara tamamen hazırlıksız olmama rağmen başımı salladım.

Eletta parmaklarını kaldırıp en küçük eksende döndürdü ve su taş duvardan küvetin içine akmaya başladı. Onun sihrini izlerken geriye doğru fırladım ve kapıya tutundum. Küvet suyun sıcaklığıyla buharlaştı ve küçük bir şişeyi kaldırıp yüzeye yağ damlatırken tek kelime edemedim.

Tam yüzünü bana döndüğünde yasemin kokusu çarptı burnuma.

"İyi misin?" Orada başka kimsenin olmadığından emin olmak için hızla etrafına bakındı.

"Büyü kullandın." Bu hem bir soru hem de bir suçlamaydı. "Tabii ki kullandım." Kaşları düştü ve kekeleydi

sözlerinin üzerine. "Buradaki herkes büyü kullanıyor."

Ona bakakaldım çünkü ne söyleyeceğimden emin değildim. Elbette, yüksek fae'lerin güçleri olduğunu biliyordum, ama Eletta yüksek fae değildi. O benim nedimemdi ve az önce gördüklerimi aklım almıyordu.

Eğer Eletta bunu yapabiliyorsa, Evren ne yapabilirdi?

"Bütün fae'lerin büyüğü mü var?" Ellerim kapıyı sıkıca tutarken sonunda kelimeleri bulabildim.

"Çoğu öyle." Başını salladı. "Bir fae'nin en basit büyüleri bile olsa herhangi bir büyüye sahip olmaması çok nadirdir."

Daha fazlasını öğrenmek için can atıyordum. "Peki ya kraliyet ailesi, onlar diğerlerinden çok daha fazla büyüye mi sahipler?"

Gözleri kapı aralığına kaydı, sonra tekrar bana döndü. Tereddütle bana baktığını görebiliyordum ama sesi ancak fısıltı kadar çıksa da konuşmaya devam etti. "Achlys ailesi, iktidarda oldukları yüzlerce yıl boyunca güçlü bir büyülü soydan geldi, ancak bazıları bu gücün azalıyor olabileceğinden endişeleniyor."

Bir adım öne çıktım, ona yaklaştım. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bundan bahsetmek istemiyorum." Kapı aralığına doğru baktı.

"Lütfen," diye yalvardım ve gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı fırladı. "Senin içinde yatan büyüünün Achlys ailesinin ve tüm Citlali'nin kaderini belirleyecek. Ya yükselişlerinin anahtarı ya da düşüşlerinin katalizörü olacaksınız."

Sözleri karşısında kalbim göğsüme çarptı. "Benim öyle bir gücüm yok." Başımı salladım. "Benim hiç gücüm yok."

"Her Yıldız Kutsanmış, bir fae'nin içinde saklı olan uyuyan ve ölümcül büyüü uyandırma yeteneğiyle doğar. Yıllardır bize anlatılanlara göre, güvenliğimizi garanti altına almanın anahtarı sizsiniz." Eletta elbisesiyle oynadı.

Güvenlik. "Neye karşı güvenlik? Ya hepiniz yanıyorsanız?" Sözlerinin ağırlığı üzerime çöktüğünde yumruklarımı iki yanımda sıktım.

Gözleri korkuyla parladı. "Seni gerçekten banyoya sokmalıyız, Yıldız Kutsanmış."

"Ya yanıyorsan?" Sorumu daha kararlı bir şekilde sordum. Eğer bu krallığın geleceğinde böylesine hayati bir rol oynaması gereken kişi bensem, o zaman gerçeği bilmeyi hak ediyordum. Nişanım hakkında bana söylenen her şey çok az ve faydasızdı.

Bana hiç böyle bir şey söylenmemişti.

"Prens Gavril senden beslenir ve kehanette bulunan gücü elde edemezse, korkarım ki krallık bin yıldır ilk kez Kraliçe Veda'ya karşı gerçekten savunmasız kalacak." Sesi titriyor ve tedirginliğimi artırıyordu.

Hayatım boyunca bu ismi hiç duymamıştım. Hizmet edeceğim kraliçe dışında başka bir kraliçenin adını da hiç duymamıştım. "Kraliçe Veda kim?"

Eletta döndü ve elini küvetin kenarında gezdirdi. "O Kan Mahkemesi'nin, yani vampirlerin hükümdarıdır ve anlatılanlara göre gücü ve nefreti konusunda acımasızdır."

Omurgamdan aşağı bir ürperti aktı. Vampirlerle ilgili efsane üstüne efsane duymuştum ve hiçbiri iyi değildi. Ama kralişelerini hiç duymamıştım. "Peki o ne istiyor?"

"Her şeye hükmetmek için." Eletta duvardaki küçük altın kancadan şimdiye kadar dokunduğum tüm kumaşlardan daha yumuşak görünen bir havlu aldı ve küvetin yanına koydu. "Kraliçe Veda kendimi bildim bileli Citlali'yi devirmek istiyor ama ilk kez tehditlerinin gerşekleşme şansı var."

Küvete doğru başıyla işaret etti ve ben de botlarımı yavaşça çıkarıp küvetin hemen yanına, ulaşabileceğim bir yere koydum. Eletta hanđerimi botumun içine sokuşumu izlerken gözleri büyüdü ama tek kelime etmedi. Aklım başımdan giderken soyunmaya başladım. "Ve hepiniz onu durduracak kişinin ben olacağımı mı düşünüyorsunuz?"

Küvetin içine girdim ve suyun sıcaklığı bile tenimdeki ürpertiye dindiremedi. Bu fae'lere benim hakkımda ne söylendiğini bilmiyordum ama ben onların düşündüğü gibi biri değildim. Bir vampir kralişesini durduracak güce sahip değildim. Hiçbir şeyi durduracak güce sahip değildim.

"Öyle olduğu için tanrılara dua ediyoruz." Ben göğüslerimi kollarımla saklarken o bir bezi suya daldırıp sabunla köpürttü. "Eğer kehanet yanlışsa, o zaman umarım tanrılar bizi gerçekten izliyordur."

Uzun zamandır ilk kez onların da öyle olması için dua ettim.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.